

Chàng Trai Không Biết Yêu

Hạ Thu

Chương 1

Nhật Hà ! Em còn bao thư không, cho chị xin một cái.

- Hà ! - Dứt mắt khỏi bài tập Anh văn, Nhật Hà nhìn Tịnh Nghi ngờ ngác - Lại xin bao thư nữa hả Chị viết thư cho ai mà nhiều vậy ? Mới một tuần đã ngón của em hết năm cáo bao thư rồi.

- Ổi... thì... - Chưng lại một giấy khó nói, Tịnh Nghi trợn mắt nạt ngang - Viết cho ai thì kệ tao, còn không thì nói ?
- Còn...

Cho tay vào cặp táp tìm bì thư, lòng Nhật Hà bỗng dậy lên một nghi ngờ : Lẽ nào... chị Tịnh Nghi có bồ rồi . Mà bồ chị Ở đâu ? Xa lắm sao phải gửi thư ?

Cả tuần nay, đúng là chị Nghi có cái gì lạ lắm. Chiều nào cũng không chịu ăn cơm, lo trang điểm, thay đồ đẹp rồi biến mất tiêu đến tối mới mò về . Mà... lần nào về cũng mua quà về cho mình và mẹ . Khi thì mấy chiếc bán phlan, khi thì vài miếng rau câu, khi thì chơi sang lại mua cả xúp bóng cua mang về nữa . Chị Tịnh Nghi làm gì có tiền như vậy được . Chà, nguy rồi ! Phải nói ngay với mẹ chuyện này.

- Có chưa ? Mà làm gì mà lâu quá vậy ?

Giọng Tịnh Nghi hồi hả bên tai. Nhật Hà ngẩng đầu lên, chưa vội đưa ngay phong bì vừa tìm được :

- Chị gửi thư cho ai vậy ? Nói em nghe với ?

- Không phải chuyện của mày, lo học đi nhóc con.

Giật mạnh phong bì khỏi tay Nhật Hà, Tịnh Nghi tung chân sáo chạy đi ngay đến bên góc nhà, giang sơn nhỏ của riêng mình. Cô ngồi xuống, lôi từ dưới gầm giường ra một chiếc hộp con rồi hí hoáy lo trang điểm.

Bài kiểm tra sáng mai vẫn chưa thuộc chữ nào, nhưng Nhật Hà không thêm quan tâm đến chúng. Hai mươi tuổi, cậu đã đủ trí khôn nhận định. Thái độ của chị chẳng bình thường một chút nào. Nhưng... liệu có nên kể với mẹ không?

Lòng Nhật Hà nặng nỗi lo Mẹ đang bệnh nặng, chẳng giải quyết được gì, chỉ làm mẹ bận tâm thêm.

Không nói với mẹ thì làm sao bây giờ ? - Nhật Hà vẽ một vòng trên giấy. Bồ mặc chị ư? - Mà chị có chuyện gì thế nhỉ ?

Lòng đầy ắp mối tơ vò, nhưng thật sự Hà biết mình sẽ không dám vặn hỏi chị đâu vì... chị sẽ chẳng bao giờ nói, chị sẽ trừng mắt, sẽ nạt ngang rồi bỏ đi một nước. Vì cậu sợ... một nỗi sợ hãi pha lẫn niềm kính trọng thương yêu. Bốn năm rồi... từ ngày mẹ bị tai biến mạch máu não phải nằm yên một chỗ, tất cả mọi việc trong nhà, đều do một tay chị quán xuyến chăm lo tươm tất.

Mọi chi phí trong nhà, từ cái ăn, cái mặc, từ thuốc men đến sách vở, học phí của cậu đều đổ lên vai chị. Vất vả, cực nhọc lắm, làm quần quật từ sáng đến chiều, vậy mà chị không nửa lời than thở. Trái lại, chị cười nói suốt ngày, liu liu như chim sáo. Nhiều lúc thấy chị cực nhọc quá, Nhật Hà chỉ muốn nghỉ học phụ chị một tay lo cho mẹ. Nhưng lần nào cũng vậy, nghe cậu nhắc đến chuyện này là Tịnh Nghi lập tức cau mày nhăn mặt, mắng cho một trận :

- Không được nghỉ học đâu nhé, dù chỉ trong ý nghĩ thôi, chị cũng cấm. Gì thì gì... em cũng phải học xong đại học. Chị đã dở dang rồi, bây giờ chị còn hy vọng ở mình em.

Nắm tay chị, Nhật Hà rung rung nước mắt. Hơn ai hết. Cậu hiểu rõ tâm nguyện lớn nhất đời chị Tịnh Nghi. Chị rất muốn trở thành bác sĩ chữa bệnh cho người, bởi tấm lòng chị đầy nhân hậu. Nhưng... hoàn cảnh bó buộc chị phải xa mái trường yêu dấu với hai năm học còn dang dở.

Nhật Hà thì không thích ngành Y lắm, cậu thích trở thành nhà kinh tế hơn. Nhưng thương chị, cậu nguyện lòng sẽ trở thành một bác sĩ thật tài, thật giỏi, nên năm nào cậu cũng được bầu chọn là học sinh xuất sắc.

- Nhưng... chị Oi... - Cuối cùng không thể cãi lời của chị, Nhật Hà đành ôm lấy tay chị b'ui ngủi - Chị là con gái, suốt ngày cứ đẩy xe đi giao hàng như vậy, em thật đau lòng quá. Chị có hai năm học Y, sao không tìm một chân hộ tá bác sĩ cho nhẹ nhàng hơn.

- Làm hộ tá lương chẳng bao nhiêu. Với lại... - Nhún vai, chị cười hi hi - Đi giao hàng vui hơn, tiếp xúc được nhiều người, biết đâu... có ngày chị kiếm được một ông chồng xịn.

Tịnh chị ngang lắm, có cãi cũng bằng thừa. Nhật Hà đành phải cười theo chị :

- Nhưng... chị cũng nên quan tâm đến mình một chút. Đội nón, đeo bao tay, đeo khẩu trang vào, đen thùi lù như ông Táo thế kia, chẳng ma nào dám để ý chị đâu.

- Hồng dám đâu cưng. - Tịnh Nghi trẻ dài môi - Nhìn kỹ chị chú mày một lần nữa coi. Đen nhưng người ta đen duyên đấy, có khối người muốn đen như vậy không được đó.

Nói xong, chị bỏ chạy ngay đến bên góc nhà, tìm chiếc hộp con.

Xi ! Nói là đen duyên, là đẹp lắm, là khối kẻ mơ, vậy mà... chị lại vội thoa kem lên đầy mặt, dày một lớp trắng toát như tô tường vậy.

Mỹ phẩm chị xài toàn hàng nội , rẻ tiền và cũ kỹ lắm. Một lần , lén lấy chiếc hộp son của chị ra xem, lòng Nhật Hà quần thối khi nhìn cây son của chị bị cụt đầu gần hết , lại không có nắp . Sinh nhật chị năm đó, Nhật Hà đã bán đi chiếc quần jean đẹp nhất - quà tết của chị - để mua tặng chị một cây son thật đẹp.

Và tuy bị chị mắng thật lâu , nhưng Nhật Hà không cảm thấy buồn vì cậu biết chị thích cây son ấy lắm . Mấy ngày liền, chị cứ tô nó lên môi và bao màu son này đẹp quá, hết như màu môi tự nhiên.

Chị Tịnh Nghi đẹp lắm. Nhật Hà không cần thiên vị, khen lấy lòng của chị đâu . Chị có một nét đẹp rất khác người . Hoang sơ đầy ấn tượng, bướng bỉnh và gai góc nhưng cũng không kém phần kiêu kỳ , gọi cảm . Son phấn không làm chị đẹp lên thêm được chút nào, nhưng chị không biết vậy , tối ngày cu8" chăm chú lo xài mỹ phẩm . Mẹ bảo tại tính chị như vậy , không bỏ được đâu. Thì ra... hồi thôi nôi, chị bắt cục xôi và cây lược . Hèn gì , bây giờ chị ham ăn và xỉ xon quá trời.

Tịnh Nghi trang điểm xong , đang tươi tỉnh đẩy chiếc xe đạp ra . Chị diện đẹp như tiên vậy . Chiếc đầm jean hàng sidda mua không quá mười ngàn, vậy mà mặc vào người chị lại trông snag quá, hết như hàng hiệu mua trong shop vậy.

- Ô nah` coi chừng mẹ . Một lát chị về sẽ mua quà cho.

Ta đến cổng, Tịnh Nghi còn quay đầu dặn . Nhật Hà dạ to một tiếng phục tùng, trong lúc mắt sáng long lanh nhìn ranh mãnh . Đùng hòng, đêm nay cậu nhất định phải khám phá xem chị đi đâu mới được.

Tịnh Nghi ra khỏi nhà chưa được hai phút , Nhật Hà vội bám theo bằng chiếc xe cuộc cà tàng của chị mua cho năm ngoái. Chị kia ra đời ! May mà mặc đầm không tiện chạy nhanh, chứ nếu không thì... việc theo dõi chẳng dễ dàng thuận lợi vậy đâu , bởi chị lên xe là vọt , là phóng còn nhanh hơn con trai nữa.

Qua mấy khúc quẹo, Tịnh Nghi bỗng dừng chân trước một nhà hàng sang trọng. Chị làm tiếp viên ở đây ư? Tim Nhật Hà đập mạnh. Đến gần hơn chút nữa, cậu bỗng thờ phào ra một hơi dài nhẹ nhõm . Ô ! Không phải vậy , chị Tịnh Nghi đi ăn đám cưới thôi.

Thì ra, chị xin phong bì để đựng tiền mừng cho cô dâu chú rể . Minh... đúng là quá lo xa.

Không còn nghi ngờ gì , Nhật Hà vui vẻ quay đầu xe, đạp vội về nhà . Nhưng... được một đoạn ngắn, lòng cậu lại dậy lên nỗi nghi ngờ khác. Bạn chị Nghi sao giàu có sang trọng quá... và tại sao họ lại rủ nhau cùng lấy vợ, lấy chồng cùng một thời điểm như vậy nhỉ ? Một tuần dự liền sáu cái đám cưới cùng một lúc... cũng đáng ngờ lắm chứ ?

Một tuần dự sáu cái đám cưới, tại sao ư ? Nhật Hà không tài nào biết được đâu.

Tịnh Nghi khẽ mỉm cười, cho một con tôm vào miệng nhai rau rầu. Cũng như cô dâu chú rể và toàn bộ thực khách đến dự kia , không thể nào ngờ nổi , cô chính là vị khách chẳng được mời.

Thật đấy , xin đừng vội tròn đôi mắt lên quá ngạc nhiên như vậy . Chuyện không có gì âm ỉ . Tất cả được bắt đầu từ đầu tuần trước . Thọat tiên là lời xúi bẩy của bà bếp trưởng, khi cô vô tình buột miệng :

- Bác làm món tôm rang me này trông hấp dẫn quá . Cả đời cháu, mẹ cháu và em cháu không biết bao giờ mới được nếm thử các món ngon đến dường này.

- Có gì khó đâu... - Vẫn đều tay trên chiếc bếp ch"ay đùng đùng, bà bếp trưởng nói tinh bơ - Chỉ cần cháu thay một bộ đồ cho lịch sự. Chiều chiều , đến đây già làm người đi đám cưới là tha hồ được ăn rồi.

- Già đi đám cưới ? - Mắt Tịnh Nghi ngờ ngạc - Nhưng... cháu làm gì... có tiền bỏ bao thơ... mừng cô dâu chú rể...

Bác cũng biết lương cháu đâu có bao nhiêu.

- Ai bảo mày đi tiền, con cóc...

Mức những con tôm vàng ươm ra đĩa , bà bếp trưởng quay lại nhìn Tịnh Nghi triu mến . Trước cô đã có nhiều người đến đây giao hạn'g, nhưng bà chưa thấy mền ai bằng cô cả . Cô bé thật thà... tốt bụng, lại chẳng biết tham lam. Mấy lần bà cố ý tính lộn tiền, cô vẫn đem trả lại và không tham một đồng . Vui vẻ hoà đồng chẳng hề khó nhọc, dù mưa dù nắng, bao giờ cô cũng giao hàng đúng hạn, không trễ một ngày.

- Không đi tiền ư ?

Tịnh Nghi vẫn chưa hiểu . Bà gật đầu giải thích :

- Không . Mày chỉ cần một cái bao thư trắng, bỏ vào thùng cho hợp lệ thôi . Khách hàng mấy trăm người , không ai phát hiện ra đâu , hoặc nghĩ mày đi thế người thân thôi . Mà dù có thắc mắc, người ta cũng lịch sự không dám đến hỏi mày đâu.

- Nhưng... - Tịnh Nghi cắn cắn ngón tay - Như vậy là ăn lường gạt . Một món ăn hơn trăm ngàn, cháu đi ăn không , lỗi người ta tội nghiệp.

- Cái con thật thà chưa . - Không chỉ bà bếp trưởng, mà khu bếp cùng dậy tiếng cười - Mày không đi , người ta cũng bỏ thôi.

Đ'am cưới bây giờ ế lắm , hiếm khi người ta đi đủ , hôm nào mà không bị dư mấy ban` liền . Mày chỉ đi ăn của phần khách vắng mặt thôi . Đùng áy này, mày không ăn người ta cũng bỏ cho heo nó ăn thôi.

- Bỏ cho heo ăn ? Trời ơi! Sao uổng vậy ?

Tịnh Nghi kêu trời tiếc rẻ... Rồi tối hôm đó, theo lời bà bếp trưởng , cô đến dự đám cưới bằng cái phong bì không .

Lần đầu nên cô run lắm, mắt cứ len lên ngó trước ngó sau , sợ bị người ta phát hiện ra . Nhưng thật là may mắn, không ai phát hiện ra sự dối trá này. Đích thân cô dâu đưa cô đến bàn ăn, còn thân mật hỏi han này nọ.

Ngồi ăn mà lương tâm Tịnh Nghi ray rứt quá, cô biết mình sai, mình đang làm một việc bôi nhọ nhân cách của mình, nhưng lại không sao cưỡng được cái miệng đang hươu đòi ăn . Bác bếp trưởng nếm nếm vừa ăn quá , trong đời Tịnh Nghi chưa bao giờ được ăn những món ngon như thế.

Bà bếp trưởng nói không sai . Đêm đó, thực khách vắng những bốn bà, cô dâu chú rể buồn thiu , phải đi nài ni đám

tiếp việc và các anh nhạc công ăn hộ, điều đó phân nào làm lương tâm Tịnh Nghi nhẹ nhàng hơn.

Thọat tiên, Tịnh Nghi chỉ định đi một lần, ăn thử cho biết rồi thôi không đi nữa. Nhưng ngày ngày đến giao hàng cho bà bếp trưởng, nhìn những món ăn vàng ươm, bắt mắt, cùng mùi vị thơm ngon xộc vào mũi, cô lại không cưỡng lại được tính thích ăn ngon của mình, rồi lại nghĩ đến mẹ, đến em ở nhà chưa từng được nếm những mùi vị ấy bao giờ, cô lại trở vào nhà hàng làm một thực khách không mời.

- Bây giờ là đến phần giúp vui của thực khách danh cho cô dâu chú rể. Xin mời quý vị bước lên sân khấu hát tặng mừng cho cô dâu chú rể được bền duyên cầm sắt.

Lời người dẫn chương trình chọt vang lên, cắt ngang dòng suy tưởng của Tịnh Nghi Ngẩng đầu lên, cô nhẹ mím một nụ cười. Nơi này, ngoài cô ra, không ai biết việc mời thực khách lên giúp vui là một mảnh lời giảm chi phí của nhà hàng. Họ cứ tưởng mình đang được mời giúp vui, mà không hay việc mình lên hát đã tiết kiệm giúp nhà hàng một số tiền khá lớn để trả cho ca sĩ. Họ chỉ ờ hai ba ca sĩ đến giúp vui tượng trưng thôi. Thời gian còn lại, họ cố mời bạn bè cô dâu chú rể lên giúp vui cho chương trình thêm phần màu sắc. Hôm nào không có ai lên hát, thì người hướng dẫn chương trình nhanh nhẹn sẽ cho ban nhạc hoà tấu những bản nhạc vui tươi để khóa lấp.

- Không ai lên ư?

Giọng người MC vang lên, về thất vọng. Dự thêm vài phút, Tịnh Nghi mới đứng lên:

- Có... Tôi xin hát tặng cô dâu chú rể bài "Giống như... tôi". Xin chúc hai bạn trăm năm hạnh phúc.

Lại bài này! Lại cô gái này! Đám nhạc công đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngàng. Họ đã nhận ra Tịnh Nghi là vị khách quen thuộc của nhà hàng. Lần nào đến đâu, cô cũng mặc chiếc đầm này và... tệ hại nhất là... luôn hát cái bài không hợp với không khí cưới hỏi một chút nào cả. Nhưng... chẳng dám làm "thượng đế" buồn lòng, ban nhạc đành trối lên khúc dạo đầu trong nhiều tiếng vỗ tay ủng hộ tinh thần của thực khách.

Không hay bằng ca sĩ, nhưng Tịnh Nghi hát cũng chẳng đến nỗi tồi. Chất giọng trầm ấm, dễ nghe được ban nhạc cao tay nghề nhiệt tình đệm cho sẽ dễ dàng chinh phục lòng khán giả, nếu nội dung bài hát đừng quá buồn, đừng phản lại ý nghĩa của buổi lễ thành hôn như vậy.

"Vừa nghe rằng chàng có người yêu

Một người yêu mới, một người thay thế tôi

Và nghe hai người đang hạnh phúc

Cặp kẻ sát bên nhau...

Giống như tôi lúc đầu..."

Trời ơi! Mặt chú rể tái xanh, mặt cô dâu tím ngắt, cả thực khách cũng ngây người ra nín lặng. Cô gái này... liệu có phải là người yêu cũ của chú rể không? Sao lại than thân trách phận giữa ngày vui của người ta như vậy?

Không hay bài hát của mình đã làm chấn động đến mọi người, Tịnh Nghi cứ vô tư hát.

Chỉ mỗi bài này là cô thuộc đây đủ, trọn vẹn nhất. Số là... cạnh nhà cô có một gã thất tình, tối ngày sáng đêm gã cứ mở hoài bài này, cô nghe riết đâm thuộc lòng lúc nào không biết.

Hát xong bài hát, Tịnh Nghi tươi tỉnh trở về bàn. Ít ra thì cô cũng không đến lẩn lộn đám cưới. Bài hát vừa rồi cũng đáng giá một bữa ăn lắm chứ!

Ăn xong một bụng no, Tịnh Nghi chưa vội về ngay. Bắt chước một số thực khách, cô bước đến bên tháp Champagne bung một ly lên uống thử. Cay quá! Vội nhắm mặt phun ngay lớp rượu ra, mắt Tịnh Nghi trông thấy vỏ chai rượu rất đẹp bỏ lẩn lóc dưới chân. Chà! Ngộ quá... Tịnh Nghi xoay nhẹ chiếc vỏ chai, thầm nghĩ: "Cái này đem về trang trí trên bàn chắc là trông hay lắm. Lượm một cái đem về vậy!"

Nghĩ xong, Tịnh Nghi tự nhiên mở bóp cho cái vỏ chai rượu vào. Chưa kịp gài khóa, bắt chợt cô giật nảy người khi nghe một giọng đàn ông ồm ồm vang lớn sau lưng:

- Cô kia! Dám cả gan ăn cắp đồ của nhà hàng à?

- Không có... - Tịnh Nghi quay đầu lại chối nhanh - Tôi chỉ nhặt cái vỏ chai rượu thôi. Nếu ông không cho thì tôi trả lại vậy.

Nói xong, cô mở bóp lấy cái vỏ chai ra trả. Nhưng gã tiếp viên chẳng bằng lòng:

- Tôi nghi ngờ ngoài cái vỏ chai ra, cô còn ăn cắp rất nhiều đồ quý giá của nhà hàng nữa. Nếu không muốn bị mọi người chú ý cô hãy mau theo tôi lên phòng giám đốc.

Những đôi mắt hiếu kỳ bắt đầu hướng về phía Tịnh Nghi. Mọi người tập trung lại sẽ phát hiện ra chuyện mình ăn lẩn lẩn đám cưới, cô vội gật đầu:

- Gặp giám đốc thì gặp chứ gì. Bộ anh tưởng tôi sợ lắm à?

Nói xong, hất mở tóc bông xòa trên vai, tay vẫn cầm cái vỏ chai rượu ngoại, Tịnh Nghi nghênh ngang bước theo chân gã tiếp viên.

- Xin mời... Đền phòng giám đốc, gã tiếp viên bỗng chia tay - Giám đốc của chúng tôi đang chờ cô trong ấy.

Nói rồi, gã bước đi ngay. Tịnh Nghi gọi giật gã tiếp viên lại:

- Khoan đã! Anh tên gì? Tôi còn phải biết để phản ánh lên giám đốc thái độ xúc phạm khách hàng của anh nữa chứ.

- Tôi tên Hùng.

Gã tiếp viên chẳng có vẻ gì sợ hãi. Tịnh Nghi như vẫn chưa tin, cô nhìn kỹ một lần nữa bảng tên trên áo hắn, rồi mới đẩy cửa phòng giám đốc bước vào.

- Ai thế? Vào phòng sao không gõ cửa? Không biết phép lịch sự là gì à?

Một gã thanh niên trẻ rất đẹp trai ngồi sau chiếc bàn bằng gỗ đồ nghe tiếng động, cau có ngẩng đầu lên.

- Xin lỗi... tôi quên mất... - Biết mình hơi khiếm nhã, Tịnh Nghi cúi đầu lễ phép - Xin lỗi, ông có phải là giám đốc ở đây không?

Không có câu trả lời, chỉ có đôi mắt trùng trùng nhìn về phía Tịnh Nghi không chớp . Gã làm gì thế nhỉ ? Tịnh Nghi nghe chột dạ . Bàn năng con gái khiến cô co hai tay lên che ngực, lùi vội về sau một bước đề phòng.

Như không buồn quan tâm đến thái độ của cô , gã rời khỏi ghê , chậm rãi bước quanh người cô dò xét.

Gã điên rồi, Tịnh Nghi nghe sợ hãi . Không kịp suy nghĩ , cô vội quay lưng bỏ chạy ngay Nhưng... một bàn tay cứng như gọng kềm đã nhanh chóng chụp mạnh bàn tay cô, kéo lại.

Đứng im đó ! Ăn cắp rồi muốn bỏ chạy à ? Không dễ đâu.

Giọng gã không to, nhưng đầy uy lực khiến Tn nghe sống lưng mình ớn lạnh. Nhẹ rút tay mình lại, cô cất giọng run run:

- Tôi không ăn cắp.

- Không ăn cắp, thế cái gì trên tay cô đó ?

Gã quắc mắt lên hướng về phía vô chai rượu trên tay Tịnh Nghi Cô nói nhẹ như cơn gió thoảng :

- Là cái vô chai rượu, tôi vừa nhặt được.

- Nhặt được à ? - Một nửa nụ cười nhếch qua môi không đủ làm gương mặt gã bớt lạnh lùng - Ở nơi nào vậy ?

- Ở trong nhà hàng... dưới chân tháp ly - Tịnh Nghi đáp thật thà.

- Lấy đồ trong nhà người ta mà bảo là nhặt được, cô ăn nói nghênh ngang quá rồi đấy.

Đôi mày nhẹ chau, gã nói như đang giận dữ . Tịnh Nghi vội đặt trả cái vô chai lên bàn :

- Tôi không phải nghênh ngang, mà lầm tưởng cái vô chai này vô giá trị, trước sau gì các ông cũng bỏ đi nên mới nhặt về chơi . Nếu như nó vô cùng quý giá đối với ông thì... đây, tôi trả lại ông . Xin chào.

Nói xong, cô quay nhanh người dợm bước . Gã lại hét đuổi theo :

Đứng lại ! Tôi nghi ngờ... ngoài vô chai rượu ra, cô còn đánh cắp rất nhiều thứ giá trị của nhà hàng nữa.

Hả ! Đến nước này thì quá lắm rồi . Tịnh Nghi không nhịn nổi nữa . Giận run vì tự ái bị tổn thương, cô trợn mắt trùng trùng nhìn gã :

- Thôi đủ rồi nghe . Đừng được đàng chân lẩn đàng đầu như vậy . Tôi không để để người ta tự tiện bôi nhọ danh dự của mình đâu . Bằng chứng nào cho ông nói tôi đã ăn cắp đồ của nhà hàng ?

- Theo phương pháp suy luận thôi . - Nhún vai , gương mặt gã vẫn thản nhiên - Cô đã một lần tham, làm sao trách người ta khỏi nghi ngờ. Để chứng minh mình trong sạch, cô có dám đổ hết đồ trong bóp ra trước mặt cho tôi khám không ?

- Sao lại không . Nhưng... - Tịnh Nghi hất mặt lên - Nếu không có , ông lấy gì để đền bù danh dự cho tôi chứ ?

- Bao nhiêu đây, được chưa ? - Một xấp tiền chột xuất hiện trên tay gã.

Cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề , Tịnh Nghi tức giận bước lên giằng lấy xấp tiền , ném mạnh vào mặt gã.

Đanh dự của tôi không thể mua được bằng tiền đâu.

- Thế... - Nhìn những tờ tiềnbay lá tả , gã ngó người ra ngỡ ngác - Thế danh dự của cô được tính bằng gì ?

- Bằng chính danh dự của ông. - Tịnh Nghi nghiêm giọng - Nếu không tìm ra bằng chứng buộc tôi. tôi ăn cắp, ông phải quỳ xuống đích thân xin lỗi tôi trước mặt anh Hùng tiếp viên.

- Tại sao phải là tên Hùng chứ ?

Gã có vẻ không hiểu . Tịnh Nghi khẽ hạ giọng :

- Vì lúc này, anh ta đã đưa tôi đến đây.

Được - Sở nhẹ cọng râu dài mọc dưới cằm gã gật đầu - Cô mau đổ bóp ra đi . Tôi không tin là cô chẳng tham gì của nhà hàng.

- Vậy thì... Ông mau mở to mắt ra nhìn cho kỹ nhé !

Nói xong, Tịnh Nghi đầu ụp ngay cái bóp xuống mặt bà của gã . Một đồng hồ lớn văng tung toé bầy đầy ra trước đôi mắt mở to kinh hoàng của gã.

Chưa được xem bóp phụ nữ bao giờ... nên gã không thể nào ngờ nổi , chỉ trong một cái xác tay bé xíu thôi , lại có thể chứa từng ấy vật dụng như thế được . Cả một cửa hàng bách hóa chứ chẳng chơi... Chà ! Không thể nào phân biệt nổi , nhìn cứ hoa cả mắt lên.

Liếc sơ qua, gã đã biết... Trong cái đồng hồ lớn kia chẳng có cái gì là của nhà hàng . Có thể bao? cô cất đi ngay, nhưng... gã lại không làm thế . Để thỏa mãn tính tò mò , gã bắt đầu dùng mắt phân loại từng thứ một.

Vật đầu tiên lọt vào tầm nhìn của gã là một xấp khăn giấy, còn mới nhưng nhàu nát . Có lẽ... đám khăn mà đáp tiếp viên của gã ném đi nhưng còn sạch sẽ, phẳng phiu hơn rất nhiều lần. Vật thứ hai là một chai dầu... không phải dầu thơm mà là dầu Nhị Thiên Đường, thứ dầu mà bà nội gã thường xai trong những lúc trái gió trở trời, thứ dầu mà cả đời gã không tài nào nghĩ nổi . Vật thứ ba ca cái nút Coca Cola... Chắc cô ả nhặt trong niềm hy vọng sẽ trúng lớn một tỷ đồng. Ồ ! Buồn cười thật...

Đến vật thứ tư... thì... gã không còn cười nổi , đôi mắt tối sầm đi sợ hãi . Trời ơi ! Gã vừa nhìn thấy vật gì đây ?

Chính xác là một miếng Sophtina vuông vức . Xúi quẩy ! Xúi quẩy thật sự rồi ! Con ả khốn kiếp này ! Sao có thể để cục nợ ấy lên bàn làm việc của gã chứ ? Ắ không biết gã rất dị đoán... rất sợ xui ư? Vội lấy tay che mắt lại , gã quát lên :

Đẹp... đẹp tất cả giùm tôi...

Đoán biết gã dị ứng với vật gì , Tịnh Nghi cũng cảm thấy quê quê . Nhưng cơn giận đã khiến cô trở nên dạn dĩ .

Nhặt từng món cho vào bóp, cô dọa gã :

- Sao hả ? Có cần phải sóc tung từng thứ lên không? Có món gì đáng giá của nhà hàng nằm` trong bóp tôi không ?

Ông đã có thể chuẩn bị quỳ xin lỗi tôi là vừa đó.

- Khoan đã ! Tôi muốn xem cái túi xộp cô vừa bỏ vào bóp.

Câu nói của Tịnh Nghi đã khiến gã hoảng hồn. Quyết không để quỳ xin lỗi, gã tìm hy vọng vài món đồ cuối cùng Tịnh Nghi vừa cho vào bóp. Quá nhiên... gã đoán không sai. Vừa nghe gã đòi xem đến vật này, mặt Tịnh Nghi đã tái dần đi sợ hãi.

- Nhanh lên nào !

Búng tróc ngón tay, gã cười đắc ý. Đắn đo một chút. Tịnh Nghi cũng đành lấy chiếc túi xóp ra cho gã.

Ồ ! Lại thêm một bất ngờ khiến gã phải ngẩn người ra ngơ ngác. Sao lại là một con tôm, một cái đùi gà, một miếng chả và một hộp bánh phlan như vậy ? Những thứ này có giá trị gì đâu ? Nhưng... Lòng gã lại khấp khờ mừng. Đã có cơ quật lại ả rồi. Dù sao thì gã cũng không thích mình phải quỳ xin lỗi Tịnh Nghi đâu.

- Còn chổi cãi nữa không ? Đây chính là những món của nhà hàng mà cô đã đánh cắp. Nhưng nể tình cô lần đầu tái phạm tôi không truy cứu...

- Xin ông chính lại lời mình vừa nói.

- Tịnh Nghi chột cắt ngang ngay lời gã - Đây không phải là đồ ăn cắp. Đây chỉ là những món ăn trong khẩu phần của tôi. Tôi không ăn... đem về nhà... lẽ nào cũng có tội nữa sao ?

- Nhưng tại sao cô không ăn ?

Gã hỏi một câu thừa. Tịnh Nghi nhẹ nhếch môi :

- Ông dư hơi rồi đấy. Thôi, thời gian không còn nhiều nữa đâu. Ông mau gọi anh Hùng đến và quỳ xin lỗi tôi như đã hứa.

Mồ hôi rịn khắp thái dương, gã không ngờ mình thua đau Tịnh Nghi như vậy. Đường đường là một giám đốc, đứng đầu cả một nhà hàng, mặt mũi nào gã quỳ xin lỗi cô ả được, lại trước mặt nhân viên nữa. Chuyện này lan truyền ra, e gã chẳng còn chút uy tín nào nữa để lãnh đạo mọi người.

Chương 2

Hừ ! Chết tiệt... - Hướng mắt về chiếc máy thu hình, gã lăm bằm mắng - Chết tiệt chiếc Camera khôn kiếp. Tự nhiên cho mắt gã nhìn thấy căn Tịnh Nghi cúi nhấc cái vỏ chai làm gì cho nên nổi . Một phần cũng tại gã cũng hồ đồ quá , chưa gì đã vội nghĩ người ta là đồ ăn cắp . Tính sao bây giờ... Mà... một phần cũng tại thái độ lăm lét của Tịnh Nghi . Đi ăn đám cưới mà nét mặt cứ gian gian như sợ hãi, như đang làm điều gì ám muội , sợ bị người phát hiện là gì , để gã phải lăm năn , hổ to như vậy ?

- Có một câu xin lỗi, làm gì mà suy nghĩ lâu vậy hả ?

Như hiểu được nỗi lòng của gã, Tịnh Nghi lên tiếng cười khiêu khích :

- Mau gọi gã tiếp viên tên Hùng vào đây.

- Hừ! Đúng là quân tử khó nuốt lời !

Thờ hất ra một cái, gã lăm lì đứng dậy . Có thể gọi Hùng qua chiếc micro và loa nội bộ , nhưng gã muốn đích thân ra tìm hơn. Biết đâu... sẽ có một phép màu giúp gã gỡ được bàn thua trông thấy này.

- Giám đốc ! Chuyển thế nào rồi ? - Vừa nhìn thấy gã, viên tiếp viên lo lắng hỏi ngay - Cô à còn lấy những thứ gì nữa hả ? Có cần gọi bảo vệ không ?

- Gọi gọi cái gì ! - Sắn con quạu, gã mắng luôn - Hồ đồ ! Làm cho tao phải vạ lây . Kẻ cắp đâu chẳng thấy , chi thấy tao sắp phải quỳ xuống xin lỗi người ta đây này.

- Ủa ! Sao vậy ? - Hùng chung hứng.

Biết không thể giấu lâu, gã đành phải kể hết ta với viên thuộc cấp của mình. Nghe xong, Hùng như biết lỗi , cười bẽn lẽn :

- Em xưa nay hay hồ đồ... ai bảo giám đốc tin làm gì ?

Hừ! - Lờm tên Hùng một cái dài , gã gắt :

- Thôi đừng quanh co chạy tội nữa , mau cùng tôi giải quyết chuyện này rồi tống cô à về cho rồi . Nhớ không được tiết lộ chuyện này cùng ai đấy.

- Dạ.

Hùng gật đầu ngoan ngoãn . Đi được mấy bước , Hùng chợt kêu lên :

- Giám đốc ạ ! Có chuyện này... em không biết có nên nói với giám đốc không.

- Chuyện gì ? - Gã vẫn đều đều chân bước - Tao đang rói trí đây... chẳng muốn nghe gì đâu.

- Nhưng chuyện có liên quan đến cô à tên Tịnh Nghi kia . Tôi nghĩ...

- Há ? - Hùng chưa nói hết câu , gã đã quay phắt người trở lại - Chuyện gì ? Nói mau.

Đạ... chuyện này không nói lớn được đâu.

Hạ giọng . Hùng thì thâm vào tai tên giám đốc . Nghe xong , đôi mắt gã sáng bừng lên . Vỗ vai Hùng thân mật , gã cười vui vẻ :

- Hay lắm ! Tin tức kịp thời lắm...

Rồi với một vẻ tự tin, đầy hứng khởi, gã đẩy cửa phòng giám đốc bước nhanh vào. Hùng ngăn người ra ngoi gác vài giây rồi cũng nhún vai bước theo sau, vừa kịp nghe giọng Tịnh Nghi vang lớn :

- Sao lâu thế ? Làm tôi cứ ngỡ ông trốn luôn rồi chứ ? À ! Có cả anh tiếp viên lúc này bắt tôi đây , ông quý xin lỗi luôn đi cho lệ.

Đúng là xuất khẩu cường ngôn quá . Hùng xanh mặt lắc đầu . Điếc nên không sợ sủng mà. Tịnh Nghi đâu biết mình vừa phạm thượng đến ông chủ nổi tiếng nghiêm khắc và khó tính nhất nhà hàn . Nơi đây trên dưới hơn một trăm nhân viên, từ phó giám đốc đến viên bảo vệ , ai cũng rậm rắp nghe lời Hữu Bằng không dám hó hé đến nửa lời , lạng quạng là bị mắng ngay , bị cho thôi việc ngay lập tức . Vì dù rất tốt bụng, rất nhân từ nhưng ông chủ nhà hàng lại rất độc tài, gia trưởng . Ông không chịu nổi ai trạ treo mình, cũng như làm trái ý mình . Đó là ưu điểm mà cũng là nhược điểm duy nhất của Hữu Bằng.

- Tôi sẽ phải quỳ, sẽ phải xin lỗi , nếu cô đúng là một khách hàng thật sự.

Không nổi nóng như mỗi khi bị ai trái ý mình, Hữu Bằng điềm tĩnh mỉm cười. Ngồi xuống salon , chằm một điệu xì gà, anh thông thả phà từng luồng khói chằm chằm.

- Ông nói vậy nghĩa là sao ?

Tịnh Nghi hỏi , vẻ chưa hiểu . Một vòng tròn khói được thả ra , Hữu Bằng nhịp nhịp chân xuống nền gạch láng :

- Nghĩa là... cô đã không qua được mắt tôi, nghĩa là... tôi đã biết cô làm một thực khách chuyên đi ăn lẩu đám cưới người ta.

- Há ? - Chiếc bóp trên tay Tịnh Nghi rơi nhanh xuống đất , mặt không còn giọt máu. Cô run run phủ nhận - Ông đừng nói bậy.

- Tôi không nói bậy - Gạt nhanh điệu xì gà vào cái gạt tàn , Hữu Bằng nhòm người lên - Tôi có đầy đủ chứng cứ để buộc cô phải nhận đây . Duy Hùng ! Lấy cái phong bì trắng của cô ấy ra đây và mời luôn cả cô dâu chú rể đang ở ngoài phòng khách vào, để họ xác nhận xem đây có phải là một thực khách đã được mời không.

Đừng mời nữa . - Tịnh Nghi kêu lên khi thấy Duy Hùng dợm bước - Tôi đúng là một thực khách không được mời đây.

- Sao ?

Sự thú nhận dễ dàng của Tịnh Nghi đã làm Hữu Bằng ngạc nhiên quá đỗi . Lúc này, nghe Duy Hùng nói anh còn thấy ngỡ ngàng, lạ lẫm và khó tin . Nếu không vì tình thế cấp bách, anh sẽ chẳng đời nào dám quy cho người ta một tội "tày trời" như vậy , nhất là khi mình chỉ vừa mơ hồ, bán tín , bán nghi chưa rõ thực sự câu chuyện.

Không ngờ cô ả có tật giết mình . Chi phù đầu mấy câu đã thú nhận rồi . Hừ! Cuộc đời muôn mặt, lắm thú đoạn gạt lừa . Từng trải đã nhiều, nhưng... kiểu lừa lợ thể này, quả lần đầu tiên trong đời Hữu Bằng được nghe , được biết . Nếu không tận mắt chứng kiến, có lẽ anh sẽ cho đây là một chuyện tiểu lâm , khôì hài, không có thật trong cuộc sống.

Một suất ăn chẳng đáng giá gì với Hữu Bằng, và... trong chuyện này kẻ bị thiệt hại cũng không phải là anh, nhưng anh lại nghe bưng giận dữ. Có lẽ tại tính anh xưa nay vẫn vậy, vốn ghét kẻ tham lam, lường gạt dù chỉ một đồng, anh cũng quyết làm cho ra lẽ không tha.

Cô gái này... Hữu Bằng nhìn kỹ Tịnh Nghi hơn chút nữa. Trông cũng đẹp, kiểu cách ăn mặc cũng sang trọng không đến nỗi nào... Có lẽ mục đích chính của cô chẳng phải là những suất ăn lậu không mất tiền, mà là một cái gì đó cao hơn ? Đợi khách sơ hở , tráo bóp họ , hay định lợi dụng sự thân mật trong đám cưới, đánh thuốc mê cho khách rồi báo cho đồng bọn đến chỗ vắng vẻ lấy hết nữ trang của khách ? Cũng dám làm chứ ? Cô ta trông đáo đê lắm mà . Đã ăn lường , ăn lậu còn không sợ, còn dám nghênh ngang ra điều kiện bắt anh phải quý xin lỗi nữa.

- Giám đốc ! Anh xử cô ta sao hả ?

Thấy Hữu Bằng cứ ngồi yên bất động , Duy Hùng lên tiếng nhắc. Ngẩng đầu lên, Hữu Bằng nhìn thẳng vào mặt Tịnh Nghi, giễu cợt :

- Cô muốn tôi xử sao đây hả ?

- Tùy anh thôi . Xấu hổ quá.

Cảm giác kẻ cắp bị bắt quả tang , Tịnh Nghi cúi thấp đầu lí nhí . Hữu Bằng gật đầu :

Được . Vậy tôi xử thế này, cô nghe xem có vừa ý không nhé ?

- Vâng.

Hơi ngẩng đầu lên , Tịnh Nghi hồi hộp lắng nghe . Hữu Bằng chậm rãi buông từng tiếng:

- Thứ nhất, để bảo vệ quyền lợi cho khách hàng, tôi buộc cô phải trả lại cho họ một suất ăn một trăm ngàn. Từ trước đến nay cô đã dụ cả thầy bao nhiêu đám cưới rồi hả ?

- Sáu.

Tịnh Nghi thật thà, nhưng Hữu Bằng không tin :

- Tôi sẽ kiểm tra lại . Nhưng tạm thời cứ tính là sáu đám cưới đi . Cô hãy đem sáu trăm ngàn đó đưa cho Duy Hùng, hẳn sẽ có nhiệm vụ trao trả tận tay từng khách hàng. An tâm đi, hẳn không dám tham lam, chặn bót của cô đâu.

Sáu trăm ngàn ! Tim Tịnh Nghi giật thót trong lồng ngực . Số tiền quá lớn, bằng cả tháng lương của cô , cô biết tìm đâu giao cho gã lúc này ? Còn đang hoang mang chưa tìm ra lối thoát, Tịnh Nghi lại điếng hồn nghe Hữu Bằng tuyên án tiếp khung hình phạt thứ hai sẽ tặng cho mình.

- Nể tình cô lần đầu phạm tội ở nhà hàng, tôi sẽ không giao nộp cô cho cảnh sát . Tôi sẽ chụp cô một tấm hình rồi bố cáo lên, báo cho mọi người cùng biết , để họ không phải bị cô lường gạt nữa. Hùng ! Lấy máy ảnh giùm tôi.

Chụp hình, đăng báo, bố cáo công khai mọi chuyện ư ? Tịnh Nghi nghe bao nhiêu tóc trên đầu mình dựng đứng cả lên vì sợ hãi . Gã khốn kiếp này thật biết cách trừng phạt quá , chỉ cần mấy từ thôi... gã đủ giết chết cô rồi.

Trời ơi! Tịnh Nghi không thể nào hình dung nổi hậu quả khủng khiếp, một bài báo được đăng lên . Rồi đây... mọi người nghĩ về cô như thế nào ? Nhật Hà sẽ nghĩ về cô ra sao ? Mọi chuyện sẽ đồn đến tai mẹ . Bà sẽ xấu hổ mà chết mất . Bao nhiêu lần mẹ đã dạy chị em của cô rồi . "Nghèo cho sạch, rách cho thơm " . Sao cô vì một miếng ăn để đến nỗi phải nhục nhã thế này.

- Nào , cô gái ! Nếu muốn đẹp thì ngẩng đầu lên, nhoen cười một cái . Đừng xuất hiện trên mặt báo với vẻ mặt khó coi như thế.

"Tách " một cái . Tịnh Nghi chưa kịp nói gì chiếc máy ảnh đã lóe sáng trên tay Hữu Bằng . Như vẫn chưa yên tâm, anh còn cẩn thận bấm liên tục hai ba kiểu nữa.

- Thưa giám đốc...

Không thể để mọi chuyện được lan truyền trên báo , Tịnh Nghi hạ mình nài nỉ :

- Xin ông bỏ qua chuyện này giùm, xin đừng đăng lên báo , tôi sẽ biết ơn ông nhiều lắm . Tôi sẽ đền bù thiệt hại cho ông , không phải sáu trăm ngàn , mà là một triệu đồng.

- Vậy sao ?

Về thăm nảo của Tịnh Nghi không làm Hữu Bằng thấy động lòng . Mím cười, anh hỏi với vẻ khôì hài, giễu cợt :

- Nếu tôi nhớ không lầm, dường như lúc nãy có người vừa báo với tôi rằng : danh dự không thể dùng tiền mà mua được.

- Vâng, thưa ông. - Gật đầu rồi vẫn với vẻ cam chịu, phục tùng, Tịnh Nghi bước đến gần Hữu Bằng cất lời năn nỉ, dù điều này hoàn toàn ngược với tính cách của cô - Lúc nãy tôi đã lỡ lời , xin lỗi ông . Xin ông hãy rộng lòng tha thứ, tôi hứa sẽ không tái phạm.

- Tôi không tin vào lời của cô đâu - Khoát tay nói về bất cần, Hữu Bằng đứng dậy - Và tôi cũng không có nhiều thời gian chơi co với cô . Mọi chuyện coi như đã giải quyết xong, cô đừng làm phiền tôi nữa.

Nói xong, anh đẩy mạnh ghế dợm bước đi . Tịnh Nghi vội nắm lấy tay anh kéo lại :

- Ông giám đốc , xin ông đừng đi.

- O, cái cô này !

Bực mình, Hữu Bằng giằng mạnh tay mình lại . Tịnh Nghi quỳ xuống chân anh, bật khóc...

- Hãy tha cho tôi lần này... tôi van ông đấy.

- Giám đốc ả ! Thái độ cô thành khẩn tội nghiệp quá ! - Duy Hùng không nỡ lòng , đành nói chen vào - Tha cho cô ta một lần đi.

- Mà biết gì mà nói . - Hữu Bằng quát mắt - Biết đâu tha cô ta lần này, cô ta lại đem làm âm ỉ những nhà hàng khác . Không phải là những suất ăn chẳng mất tiền, mà là những mưu đồ chiếm đoạt khác. Khóc lóc, van xin, chẳng qua vì sợ mọi người nhận mặt không còn làm ăn được chứ gì ?

- Thật ư ?

Tin ngay lời giám đốc , Duy Hùng sợ hãi đứng yên. Cũng phải thôi, bọn gian manh bây giờ tinh vi , xảo quyệt. Quý kẻ đa đoan...

- Không đâu . Tôi không phải là phường trộm cướp, gian manh. Tịnh Nghi òa lên khóc lớn - Tôi xin thề có đất có trời...

- Thôi được . Tôi sẽ không đăng báo cáo nữa.

- Thật ư ? - Tịnh Nghi kêu lên mừng rỡ - Ôi ! Cảm ơn ông... Ông thật là tốt quá.

- Còn cô thì quá ư rắc rối . - Gỡ nhẹ đầu mình , Hữu Bằng mệt mỏi - Hảy mau trả tiền cho khách rồi về đi . Tôi không muốn kéo dài chuyện này cùng cô nữa.

- Nhưng... - Tịnh Nghi lại cắn môi mình, nói ngập ngừng - Biết nói sao bây giờ... Thú thật... sáu trăm ngàn... trả lại khách... tôi không có.

- Cái gì ? - Đòi máy chau lại , Hữu Bằng gằn giọng - Được đăng chân, lân đăng đầu hả ? Tôi không rành để đùa với cô đâu . Nếu không có tiền thì... Hùng ! Hảy đưa cô ấy đến công an.

- Khoan ! Xin ông đừng nóng... - Một lần nữa Tịnh Nghi nắm lấy tay Hữu Bằng

- Tôi không phải kẻ như ông nghĩ , cũng chẳng phải đang đùa với lòng tốt của ông. Mà là...

Ngưng một chút, cô rung rung kể cho Hữu Bằng rõ hoàn cảnh của mình. Từ việc cô là nhân viên bỏ rau cải cho nhà hàng của anh, đến lời xúi bẩy của bà bếp trưởng ra sao, cô đều kể tất không giấu giếm.

Giọng cô thật thà ánh mắt cô trung thực quá, đến nỗi Hữu Bằng dù muốn nghi ngờ cũng không nghi ngờ được. Thì ra .Tịnh Nghi chính là cô gái bỏ hàng bông mà đã nhiều lần anh được nghe các nhân viên phụ trách phần nấu ăn khen ngợi đây . Không ngờ cô ta trông nhỏ bé, mảnh khảnh như vậy mà mạnh quá . Sáng nào cũng đẩy một xe ba gác rau cải đầy ắp . Lại còn nghe đâu , ngoài nhà hàng của anh , cô còn đẩy đi giao hàng cho đến ba nhà hàng khác nữa . Sức làm việc như vậy thật khâm phục, đáng khâm phục vô cùng.

Con giận lui dần, thành kiến cũng lui dần , Hữu Bằng nhận ra mình đã hơi nặng tay với Tịnh Nghi Tội nghiệp !

Không phải là dân lừa đảo . Nãy giờ chắc cô sợ lắm, mắt cả hồn vía chớ chẳng chơi . Hừm ! Nghĩ lại mình cũng ác lắm đây.

Nhưng đang căng như vậy, lẽ nào... bây giờ lại đột nhiên tha bổng ? Hữu Bằng nghe khó xử . Xưa nay anh rất lập trường, giải quyết vấn đề dứt khoát độc tài lắm , đâu thể dùng dằng dằng, suy đi tính lại như con gái . Hiếm khi có cơ hội bắt bẻ một cô gái đẹp như Tịnh Nghi lắm . Bỏ qua thật uổng.

À ! Hay là... Mắt Hữu Bằng vụt long lanh sáng. Phải rồi... Anh chòm thẳng người lên hào hứng :

- Tôi sẽ không đăng báo cáo tội của cô lên báo . Cũng như sẽ thay cô trả lại khách hàng số tiền bị thiệt thòi , nếu như cô chịu đáp ứng cho tôi một điều kiện nhỏ.

- Chỉ một điều kiện nhỏ thôi ư ? - Tịnh Nghi không tin vào sự dễ dãi đột xuất này - Thế điều kiện ấy là gì ? Tôi chỉ nhận lời khi điều kiện ấy không trái với lương tâm, tôn thương đến danh dự của mình.

- Dĩ nhiên rồi . - Hữu Bằng vui vẻ - Điều kiện đó rất dễ dãn , cô chỉ cần...

Chợt thấy Duy Hùng đang đứng cạnh bên mình, đang dỏng đôi tai lắng nghe, Hữu Bằng đột ngột dừng lời quay sang bảo Duy Hùng :

- Nơi đây đã hết chuyện của anh rồi , hảy ra ngoài làm việc . Nhớ khép cửa lại cho tôi đấy.

- Dạ.

Quay lưng xãng xải bước đi mà lòng Duy Hùng tràn đầy thất vọng. Từ đầu đến giờ cho người ta chứng kiến . Vậy mà, phần kết cuộc lại không biết được . Hữu Bằng đòi điều kiện gì mà ra chiều bí mật thế ? Vui vẻ, hớn hờ vậy , hồng lễ giám đốc của mình đã động lòng trước sắc đẹp của Tịnh Nghi rồi ? Ồ , không đâu ! Hữu Bằng không háo sắc , không tiêu nhân để tiện thể ? Cần gái đẹp , ông ta chỉ búng tay một cái thôi . Vậy điều kiện ông đòi Tịnh Nghi đáp ứng là điều kiện gì , có trời mới đoán ra.

Mặc dù hết thấy mọi người, ai cũng nói mới có thai hai tháng thì chưa thể thấy bụng được đâu, Tịnh Nghi vẫn không tin, vẫn đi tìm một cái khăn quấn vòng quanh bụng rồi mới mặc áo vào.

Trông giống giống rồi đấy. Xoay mình qua lại trước gương, cổ bắt chước dáng đi của mấy bà bầu một. lần nữa, cô mới an tâm đẩy cửa bước ra ngoài.

- Chị Nghi ! Tướng của chị hôm nay sao lạ quá . Bộ chị bị đau xương sống hả ?

Nhật Hà đang ngồi học thấy cô bước ra, ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

- Ừ . Hôm qua vác giỏ rau nặng quá nên xương sống có vấn đề...

Trả lời cho xuôi với nó mà lòng Tịnh Nghi nghe tê tái . Người ta giả mang bầu mà bảo là đau xương sống , cái thẳng sao mà vô duyên quá . Bước lên xe buýt, tìm một chỗ ngồi , Tịnh Nghi lại rút tấm kịch bản trong giỏ ra đọc lại .Đã thuộc lâu lâu, nhưng cô cứ thấy lòng lo lắng quá.

Lần đầu tiên phải nói dối, phải đóng kịch, liệu cô có tự nhiên được không ? Hay là sẽ phá ra cười sặc sụa.

- Hữu Bằng ơi! Dù không thương xin anh nghĩ chút tình . Đứa con trong bụng em là của anh đây, lẽ nào anh không nhìn nhận ?

- Cô ơi ! Cô sao vậy ?

Tay áo bỗng bị lay mạnh, Tịnh Nghi ngỡ ngàng bừng mắt dậy . Hai người đàn bà ngồi cạnh bên đang nhìn cô đầy lo lắng.

Thôi chết ! Tịnh Nghi vội bịt lấy miệng mình xấu hổ . Thì ra vì lo lắng quá nên cô đã đọc to lời thoại kịch bản .
Những người kia hẳn nghĩ cô đang mắc bệnh tâm thần.

- Dạ, không sao , không có gì đâu ạ . Cháu... tập tuồng thôi.

- Thì ra cô là diễn viên hả ? - Hết ngạc nhiên, đến tò mò, hai người đàn bà quay hẳn người về phía Tịnh Nghi - Cô tên gì vậy ? Trông lạ quá , chắc cô ít" diễn trên tivi lắm hả ?

- Dạ, cháu còn đang học.

Đáp nhát gừng một câu , Tịnh Nghi quay mặt nhìn qua khung cửa sổ . Nghĩ đến cảnh lát nữa đây mình sẽ phải sụt sùi khóc trước mặt Hữu Bằng và nhiều người nữa...

Đúng là rắc rối, đúng là nhiều chuyện . Cái gã Hữu Bằng này... Tịnh Nghi lâm bầm máng . Diễn như vậy được rồi, còn bất cô phải khóc cho lâm li bi đát . Gã chẳng biết là đã hàng trăm lần cô phải tập diễn đi diễn lại cảnh này mà chẳng lần nào khóc được không ? Hôm nay thù sẵn chai dầu cù là của mẹ , hy vọng là nước mắt sẽ chảy ra khi bị bôi dầu vào mắt.

Hai triệu đồng tuy lớn, nhưng nếu hôm đó không phải vì sợ Hữu Bằng chụp hình đưa lên báo, cô chẳng đời nào làm một việc khốn nạn như thế này đâu . Độn bụng giả mang bầu để phá hoại đám cưới người ta . Thất đức và xấu hổ lắm.

Mà cái gã Hữu Bằng này nghĩ ra cũng lạ đời . Là đàn ông , ai cũng thích cưới vợ, sinh con, chi có mỗi mình hắn là sợ hãi . Bác bếp trưởng còn kể cho cô nghe nhiều huyền thoại lắm. Rằng... mỗi lần ông chủ Thái, ba của hắn đưa một giai nhân về nhà giới thiệu cho gã chọn là gã lập tức chuồn êm.

Lần này, nghe đâu nội và ba của gã phải làm áp lực ghê lắm mới buộc được gã chịu đính hôn . Chắc là cô dâu xấu ghê gớm lắm , gã mới phải nhờ đến cô đứng ra phá đám.

- Ê , ê ! Dừng lại, tôi đến nơi rồi.

Mãi nghĩ, Tịnh Nghi không hay xe chạy lỏ một đoạn xa, đến khi dừng đèn đỏ mới giật mình hét lớn.

- Trời ơi! Lúc này ngay trạm sao không xuống . Dừng giữa đường như vậy công an phạt chết . Thôi, chờ đến trạm sau đi.

Không cho xe dừng lại, gã lơ cấn nhằn . Tịnh Nghi chưa kịp nài nỉ gã thì một người trong xe đã lên tiếng :

- Khó khăn làm gì, người ta bầu bì nặng nề. Dừng lại đi !

- Hừ !

Quay lại nhìn vào bụng Tịnh Nghi như để kiểm tra , gã lơ mới chịu đập ầm ầm vào thùng xe cho bác tài dừng lại. Bước xuống xe, đi bộ vòng trở lại , hai bàn tay xoa nhẹ xuống bụng , Tịnh Nghi thầm nghĩ : Đến ngày mình mang bầu thật... chà chà , sẽ như thế nào nhỉ ? Ai sẽ là cha của đứa con trong bụng cô đây ? Có vô tình, có phụ bỏ cô như gã Hữu Bằng trong kịch bản kia.

Chắc chắn chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu . Mà dù có xảy ra, cô cũng chẳng bao giờ đi năn nỉ như thế "này đâu . Chồng của cô sẽ là một người đàn ông giàu có, rất đẹp trai và hết mực ga lăng, hoàn toàn trái ngược với tính cách gã Hữu Bằng cục cằn thô lỗ, không biết cung chiêu phụ nữ là gì.

Ồ ! Đây rồi. Tịnh Nghi vội dừng chân suýt tí đã bước" đi luôn .Chà ! Sắp bắt đầu rồi , sao bỗng dưng run quá , tiếng tim đập mạnh , chân tay nghe lạnh toát vậy nè.

Can đảm, can đảm một hơi lấy bình tĩnh, Tịnh Nghi nhẩm lại những lời thoại đã thuộc lòng . Cả phần thoại của Hữu Bằng cô cũng thuộc... Chắc không rắc rối gì đâu . Hữu Bằng bảo cô chỉ phải diễn xuất cho nội và ba của gã xem thôi . Còn cô dâu và mẹ của cô ta... sẽ không còn ai cả.

Được rồi. Hơi thở dần trở lại điều hòa , Tịnh Nghi thu hết sức bình sinh đặt tay lên núm chuông đồng, nhẹ bấm.

Bình boong... Bình boong...

Tiếng chuông vang thánh thót, Tịnh Nghi nghe thích quá . Cô đặt tay lên núm chuông lần nữa , nhưng chưa kịp bấm thì cánh cửa đã mở và một cô gái trẻ thò đầu qua ô cửa tròn, ngơ ngác . Ngạc nhiên về cách ăn mặc quá xuề xòa của Tịnh Nghi :

- Xin hỏi , chị tìm ai ạ ?

- Tôi cần gặp Hữu Bằng . - Giọng Tịnh Nghi run nhẹ, cô chưa tin tưởng lắm vào vai diễn của mình.

- Có chuyện gì cần lắm không ? - Cô bé hỏi mà vẫn không mở cửa - Hôm nay là ngày đính hôn của cậu chủ.

- Có . - Gật đầu , Tịnh Nghi nói đúng theo kịch bản - Tôi có chuyện phải nói gấp với Hữu Bằng . Anh ấy không thể đính hôn được . Tôi... tôi đã có thai với anh ấy rồi.

Hả . - Chùm chìa khóa trên tay cô gái rơi nhanh xuống đất , cô sững sờ - Cô nói gì ? Cô đã có thai với cậu Bằng ư ? Ôi trời ơi !

Lời hét to hốt hoảng của cô gái nhỏ vô tình lọt vào tai những người đang có mặt trong đại sảnh . Như tiếng sấm nổ giữa thình không , như phát hiện ra có người ngoài hành tinh xuất hiện , họ ùa nhanh về phía hai người . Cánh cửa bật mở tung trước sự ngỡ ngàng, sợ hãi của Tịnh Nghi.

Trời ơi! Không pah?i năm hay mười người như lời Hữu Bằng đã nói, mà trước mặt cô dễ chừng hơn một trăm người thì phải , toàn dân "tai to mặt bụi " , toàn những người giàu có, sang trọng, danh tiếng có chức phận trong xã hội . Tệ hại hơn nữa là có sự hiện diện của các phóng viên. Đánh mùi được tin giật gân , những chiếc máy ảnh của họ cứ hướng vào cái bụng nhô to của cô chớp lia , chớp lia.

Tay chân run rẩy, rã rời , Tịnh Nghi sững sờ chết điếng . Những lời trong kịch bản phút chốc bay biến cả , cô không còn biết mình l' a ai, đến đây để làm gì nữa ạ Sợ quá, cô bỗng quay người vùng bỏ chạy.

- Dừng lại ! Cô kia , đứng lại mau !

Từ đám đông, một người đàn ông lực lưỡng trạc ngũ tuần lao nhanh ra tóm lấy tay Tịnh Nghi chặt cứng.

Đám đến đây vu oan, bôi nhọ danh dự dòng họ Phan Trần này hả ? Mau đến đây nói cho ra lẽ, đứa con này trong bụng cô là của Hữu Bằng hả ?

Ông ta lời mạnh quá, Tịnh Nghi không tài nào vùng ra nổi . Phần sợ chiếc khăn quấn quanh bụng rơi ra , cô đành lú lú theo ông trở về phía ngôi biệt thự . Cùng lúc Hữu Bằng khoác tay cô vợ mới đính hôn đẹp như Hằng Nga nghe ồn ào bước ra ngo ngác . Nhìn thấy Hữu Bằng, Tịnh Nghi mừng quá . Quên hết những lời thoại trong kịch bản, cô chạy đến nắm cứng tay anh :

- Hữu Bằng ! Anh nói đi... Chuyện này... không phải do tôi tự đặt ra...

Sắc mặt tái dần đi , Hữu Bằng nhẹ gỡ tay Tịnh Nghi ra khỏi tay mình , nhẹ giọng :

- Nơi đây không có việc của cô nữa. Về đi !

- Vâng.

Mừng như trút gánh nặng ngàn cân, Tịnh Nghi vội bước đi ngay . Nhưng người đàn ông đã nhanh chân chắn ngang trước mặt :

- Không được . Chuyện này phải làm cho ra lẽ .Cô ta bảo mang thai với con rồi, chuyện này có đúng không ?

- Không có đâu ba à . - Hữu Bằng nhăn mặt kéo tay ông - Đừng ồn ào nữa, hãy để cô ta về đi.

- Ba không thể để cô ta về một cách tự nhiên như vậy được . Cô ta dám vu khống đặt điều bôi nhọ danh dự của con .

Ba đưa cô ta đến đồn công an truy cứu, trả lại sự trong sạch cho con.

Vu khống , đặt điều, đến đồn cảnh sát bôi thường danh dự là sao chứ ? Bây giờ mới hiểu hết ý nghĩa tội danh người đàn ông mà Hữu Bằng gọi bằng cha vừa nói, Tịnh Nghi ngẩng người ra lạ lắm . Rõ ràng... Hữu Bằng đã viết kịch bản để kéo cô đến đây nhận mang thai, sao bây giờ lại chối ? Lý do gì anh lại dừng dừng , lại nhìn cô như người xa lạ chẳng hề quen biết ?

Chương 3

Đến đồn cảnh sát thì sao ? Mồ hôi rịn ra khắp thái dương, Tịnh Nghi bắt đầu nhận ra tai họa đang dần đến với mình. Đến đồn cảnh sát với chiếc khăn độn trong bụng, cô biết mình nói gì người ta cũng chẳng tin đâu . Mọi người sẽ tin vào lời phủ nhận của Hữu Bằng , sẽ cho cô là kẻ đặt điều , phá hoại danh dự hạnh phúc của Hữu Bằng, sẽ bỏ tù... sẽ bắt cô bồi thường danh dự . Ôi... Hữu Bằng ! Tại sao gã lại hại cô ra nông nỗi ?

Phải tự cứu mình thôi . Tịnh Nghi vọt thoát dòng suy tưởng . Trút nhanh xấp hình trong chiếc giỏ da đeo bên người ra , cô hét lớn :

- Tôi không đặt điều , không vu khống cho Hữu Bằng . Rõ ràng anh ấy có quan hệ tình cảm với tôi... những tấm hình này sẽ làm chứng cho tôi.

Hơn năm mươi tấm ảnh chụp cảnh Hữu Bằng và cô âu yếm yêu nhau được chuyển tay khắp các vị khách mời . Nét mặt ông Thái lập tức giãn ra . Thật lạ , khi sự thật được chứng minh con mình hư đốn, ông chẳng những không buồn, còn lộ vẻ mừng hơn hờ.

- Đúng rồi . - Ông gạt đầu thừa nhận rồi quay sang nhìn Tịnh Nghi, dịu dàng nói :

- Châu đừng sợ , cứ đứng đây . Mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi . Hữu Bằng ! Con nói gì nói , sự thật rành rành này.

- Con... - Cầm lấy xấp ảnh từ tay cha, Hữu Bằng nhẹ nhún vai một cái nói cất giọng tỉnh như không - Con không chối đã quan hệ tình cảm với cô ta... Nhưng... làm sao biết được đứa con trong bụng cô ả là của con kia chứ.

Bốp !

Hữu Bằng chưa nói dứt lời , Tịnh Nghi đã thấy bàn tay mình vung mạnh tát vào mặt gã . Khốn kiếp ! Hại cô điều đứng còn chưa đủ, gã còn ngang nhiên chà đạp lên danh dự của cô . Mà sự thật , cô chẳng mang thai, cũng chẳng yêu thương gì hẳn cả nhưng không phải vì thế mà gã được quyền lăng nhục cô là hạng gái chẳng đàng hoàng, tình cảm lăng nhăng, đã muốn chối bỏ đứa con trong kịch bản . Vì sao thế ? Tịnh Nghi thâm đoán : Có lẽ lúc đầu ngờ cô dấu xấu như ma lem, gã sợ nên mới viết kịch bản nhờ cô đóng . Không ngờ đến giờ chót, thấy cô dấu đẹp như tiên , nên đổi ý...

Hừ ! không dễ dàng thế đâu . Tịnh Nghi này chẳng phải tay mơ để người có thể ngang nhiên vùi dập, hại ta điều đứng ư ? Đứng hồng, người điều đứng sẽ là người đó . Hôm nay, Tịnh Nghi này quyết phát tan buổi lễ đính hôn của người . Không chỉ để mọi người nguyên rủa người, mà cả cô vợ chưa cưới kia cũng sẽ phải ghê tởm, khinh khi người trọn kiếp . Một tên đạo đức giả , sở khanh.

- Tịnh Nghi ! Sao cô dám đánh tôi ?

Phút sững sờ chột mắt , Hữu Bằng giận dữ giằn mạnh tay Tịnh Nghi, hét lớn.

- Chẳng những đánh anh, mà tôi còn giết anh chết nữa kia . - Rít lời qua hai hàm răng nghiến chặt, mắt Tịnh Nghi long lanh tia lửa căm thù - Đồ đàn ông đốn mạt, hèn hạ, dám làm không dám nhận . Hừ ! Được lắm . Đứa con này không phải của anh chứ gì ? Đùng ân hận khi tôi phá bỏ nó đi . Vĩnh biệt.

Máng xong một hơi dài , Tịnh Nghi bỏ đi một nước, thầm khen mình sao khôn quá đã tìm được cách thoát thân.

- Khoan đã cháu...

Nhưng sự đời chẳng giản đơn như Tịnh Nghi làm tưởng. Đi chưa đầy mười bước đã nghe bên tai giọng một người đàn bà gọi lớn :

- Đùng giận dữ thế, không có lợi cho thai nhi đâu . Chuyện đâu còn đó mà...

Lại chuyện gì nữa đây trời ? Tịnh Nghi sững người , không chớp mắt nhìn vào người đàn bà đối diện . Trên dưới bảy mươi bà trông phúc hậu và sang trọng trong chiếc áo dài bằng nhung màu tím thẫm.

- Vào đây cháu.

Nhẹ nắm tay Tịnh Nghi, bà dịu dàng dắt cô trở vào nhà . Đến trước mặt Hữu Bằng bà trừng mắt, cất giọng nghiêm trang :

- Ở đời, đừng đối xử tuyệt tình thế , cháu ạ . Nội đã dạy cháu bao lần, làm người phải có nhân , có hậu.

- Nội à ! Sự thật...

Nhăn mày, nhăn trán , Hữu Bằng chưa nói hết câu đã bị Ông Thành, ba của cô dâu nói chen vào :

- Hừ ! Tôi thật không ngờ cậu trông bánh bao , đẹp đẽ vậy mà... tâm hồn độc ác và đê tiện quá . May mà tôi kịp nhìn ra mặt thật của cậu, không thì đã gã làm con gái cho cậu rồi. Kim Tuyết ! Về thôi con. Cuộc hôn nhân này, từ nay xin đừng ai nhắc đến trước mặt tôi nữa.

Nói xong, không chờ Hữu Bằng kịp có phản ứng gì ,ông nắm tay cô dâu lôi nhanh ra cửa , mặc cho cô ta cứ ngoái đầu nhìn lại , đôi mắt đỏ hoe nửa như lưu luyến, nửa nhìn oán hờn, căm hận kẻ bạc tình.

Một đoàn người khá đông cũng lục tục theo ông bỏ về, mặc cho Hữu Bằng hét lời cất tiếng thanh minh :

- Minh về đây , chúc cậu giải quyết êm thấm việc này . Nhớ... đừng tuyệt tình quá nhé.

- Xin lỗi nhé , Hữu Bằng . Hành động của cháu quả là khó chấp nhận được.

Tiếp đến đám đông cũng tạ từ ra về cả . Tuy miệng vẫn nói những câu niềm nở, nhưng qua nét mặt của họ, Tịnh Nghi nhìn thấy rõ sự bất bình, khinh bỉ cho hành động của Hữu Bằng. Điều đó làm cô thấy hài lòng . Phải vậy chứ . Tịnh Nghi này đâu phải kẻ dễ bị ăn hiếp , dễ bị gạt lừa phản phé.

Mọi người đã về hết cả rồi . Bây giờ trong đại sảnh chỉ còn lại năm người : Cô , Hữu Bằng, ông Thái, người giúp việc và người đàn bà mà gã kêu bằng bà nội . Cả không gian lặng ngắt như tờ , có thể nghe rõ được tiếng máy lạnh rì rì chạy.

- Thôi, cháu cũng về đây.

Một phút trôi qua, chợt nhớ ra mình chẳng còn việc gì để làm ở đây, Tịnh Nghi vội tìm cách đánh bài chuẩn. Hữu Bằng hẳn là đang giận lắm, không mau biến đi, gã sẽ cho cô một trận nên thân đó.

- Khoan đã cháu. - Nhưng bà Thanh đã kịp nắm tay giữ cô ở lại - Bà biết Hữu Bằng đã xúc phạm cháu, đã làm cháu giận, nhưng... chấy hãy nghĩ lại đi, đứa bé kia vô tội, cháu không thể phá bỏ nó một cách oan uổng như vậy được.

- Phải đó. - Tịnh Nghi vừa há mồm, chưa kịp nói đã bị Ông Thái nói chen vào Đùng giận dữ. Thay mặt Hữu Bằng, ta xin lỗi cháu. Hãy ở lại với chúng ta và sanh đứa con ra.

Sanh đứa con ra? Đặt vội tay xuống bụng mình, Tịnh Nghi lắc đầu nguây nguẩy:

- Ô! Không... không được đâu... cháu làm sao mà sanh được...

- Sao không được? - Bà Thanh lại nắm tay cô, hạ giọng chân thành - Đừng lo... Bà không để cháu mang tiếng chửa hoang đâu. Cháu và đứa bé kia sẽ có một danh phận rõ ràng.

- Không phải vậy. - Tịnh Nghi lắc đầu sợ hãi - Sự thật... cháu... không hề có con với Hữu Bằng. Lúc này... chẳng qua là...

Đùng giận dữ như con nít nữa. - Nãy giờ im lặng lắng nghe cuộc đối thoại của mọi người, Hữu Bằng chợt chen vào - Nội và ba tôi đã bảo thế thì cô cứ ở lại đi. Đứa con đó dù sao cũng của tôi, cô đâu thể phá bỏ một cách dễ dàng như vậy được.

- Hà?

Lùi nhanh về sau một bước, mắt Tịnh Nghi mở tròn tròn kinh hãi.

Gã Hữu Bằng này muốn giờ trò gì nhi? Lúc này không chịu nhận, giờ lại bảo đứa con này của gã? Trả thù cô chuyện vừa rồi ư? Không... không thể mắc lừa gã được. Phải nhanh chóng hạ màn tiết lộ sự thật cho nội và ba của gã biết đi thôi.

- Tịnh Nghi... - Bà nội lại kêu lên vui vẻ - Hữu Bằng nó biết lỗi, chịu nhận đứa con rồi, cháu cũng nên cho nó một cơ hội đi thôi.

- Không phải đâu... - Tịnh Nghi chỉ biết lắc đầu - Xin bà và bác đừng tin lời gã. Sự thật... con và gã... chẳng có quan hệ gì, cũng không có đứa con nào... Chẳng qua...

- Tinh em xưa nay vẫn vậy, cứng đầu và ngoan cố quá. - Bước lên một bước, quàng tay sang cổ Tịnh Nghi, Hữu Bằng cắt ngang lời - Khi giận là lập tức bảo anh chẳng là gì cả. Ba và nội hãy yên tâm. Con sẽ khuyên cô ấy.

- Con liệu lời năn ni đây. - Ông Thái trừng đôi mắt - Tịnh Nghi mà rời khỏi nhà này thì ta cũng không xem con là con của ta đâu.

Gật đầu đồng tình lời con, bà Thanh nháy mắt ra hiệu với con Sen rồi cùng lui gót. Cả gian phòng rộng chỉ còn lại hai người:

- Anh muốn giờ trò gì nữa hả? Sao bỗng dưng giờ què giữa chừng?

Mọi người chưa kịp khuất sau dãy hành lang, Tịnh Nghi đã vùng lên hét lớn.

- Im! Im nào... - Bịt vội lấy miệng Tịnh Nghi, Hữu Bằng kéo cô vào một góc vắng, thì thầm:

- Đừng nói lớn. Chuyện lúc này coi như tôi quấy, xin lỗi cô.

- Một lời xin lỗi suông chẳng giải quyết được gì đâu. - Gạt mạnh tay Hữu Bằng ra khỏi người mình, Tịnh Nghi trừng mắt - Nhưng thôi, chuyện ai phải, ai quấy tôi không cần bàn tới nữa. Mau mở cửa cho tôi về... chuyện giữa tôi và anh đã kết thúc rồi, đừng làm phiền tôi nữa.

- E không kết thúc được đâu. - Thở ra một hơi dài, Hữu Bằng châm cho mình một điếu xì gà - Cô không nghe ba và nội tôi vừa nói gì ư? Nếu cô bỏ đi, tôi cũng sẽ bị họ từ luôn đó.

- Vậy anh còn muốn bắt tôi làm gì nữa? - Tịnh Nghi quát đôi mắt sáng.

- Chẳng có gì. - Hữu Bằng từ tốn - Nghe lời họ, ở lại đây làm vợ của tôi và sanh cho họ một đứa cháu thật tròn, thật trắng.

- Tôi không giỡn với anh đâu.

Tịnh Nghi hét to giận dữ. Hữu Bằng chớp mắt:

- Thì tôi có giỡn với cô đâu, chuyện nghiêm túc thật sự đấy. Nhưng thôi, lại đây ăn cái đã. Cô đói bụng rồi phải không?

- Không.

Chiếc má phình to, cùng lúc cái bụng kêu to một tiếng dài phủ nhận. Đáng kiếp! Tịnh Nghi xấu hổ tự mắng mình. Cái tật tham lam không bỏ. Hễ nghe nói đến ăn là nước miếng tuôn tràn như đổ chắt đổ. Mà đói thật, chiều giờ cô đã ăn gì đâu chứ?

- Thôi, đừng chối nữa. - Hữu Bằng cười xòa, sáng khoái - Hãy ăn một bữa phủ phê đi, thức ăn ế hẻ ra đó.

Theo hướng tay chỉ của Hữu Bằng. Tịnh Nghi nhìn thấy một kệ dài bày đầy những thức ăn đặc sản, dành để đãi khách dự lễ đính hôn đây mà. Chưa ai chạm món nào nên trông thật đẹp, thật ngon mắt.

Nước miếng lại ứa ra, Tịnh Nghi cố nuốt vào một cách nhẹ nhàng, nhưng Hữu Bằng vẫn trông thấy. Gã cười cười, lấy một cái đĩa không trao cho cô:

- Tự chọn thức ăn đi. Miễn phí, không phải mất tiền đâu mà sợ.

- Sợ gì chứ?

Không kềm nổi con thèm ăn, Tịnh Nghi giật mạnh chiếc đĩa trên tay gã, tiến thẳng đến kệ để thức ăn. Không khách sáo, cô chọn ngay một con tôm càng nướng thật to, thật thơm ngon.

- Thử thưởng thức món này xem - Hữu Bằng lại đem đến cho cô một đĩa đầy - Bào ngư nấu dầu hào đây. Món đặc sản ngon nhất của nhà hàng "Thiên Thanh" đây.

Hừ! Lườm Hữu Bằng một cái rồi không nói không rằng, Tịnh Nghi kéo hết mấy đĩa thức ăn về phía mình, nhai

ngầu ngẩn. Ngon thật. Đúng là chủ nhân nhà hàng đãi có khác, toàn đặc sản cao cấp... Ngu gì không ăn một bụng đây, no nê chứ?

- Sao cơ? Con phải ngủ chung phòng với Hữu Bằng à?

Thấy ông Thái và bà Thanh mở cửa phòng Hữu Bằng đẩy mình vào, Tịnh Nghi kêu lên hốt hoảng:

- Con không chịu đâu.

- Tịnh Nghi! Đừng vậy cháu. - Nhẹ vuốt tay cô, bà Thanh dịu dàng:

- Nội biết, cháu hãy còn giận Hữu Bằng nhiều lắm, nhưng tại nó nhất thời nông nổi. Nó không phải kẻ bạc tình phụ nghĩa, chẳng qua... lỡ với cháu rồi, nó sợ bị bà và ba của nó la nên mới từ chối đưa con trong bụng cháu. Giờ hiểu ra, cháu cũng đã chịu trở lại đây rồi, lẽ nào còn giận dỗi, còn đòi ngủ riêng như vậy... Tội nghiệp nó lắm cháu à! Nghe bà thuyết một hơi dài, Tịnh Nghi chỉ còn biết kêu trời trong bụng. Cô có giận Hữu Bằng đâu? Chẳng lẽ phải vợ Hữu Bằng, làm sao ngủ chung cho được.

Chẳng thể kể bà nghe rằng mình và Hữu Bằng là một cặp chồng hờ, vợ tạm, rằng sự hiện diện của mình trong nhà này là do Hữu Bằng bỏ tiền mua lấy. Tịnh Nghi chỉ còn một cách, nằng quyết định bước vào phòng Hữu Bằng ngủ đờ, đợi gã về... bàn tiếp.

Chà! Nếu như hôm nào Tịnh Nghi đã phải ngỡ ngàng trước sự giàu có lộ liễu của toà biệt thự thì giờ đây... cô càng ngỡ ngàng, ngạc nhiên hơn trước sự gọn gàng, ngăn nắp của một căn phòng quá đầy đủ tiện nghi sang trọng. Không thể tin đây là phòng của một gã trai độc thân chưa vợ. Tịnh Nghi không hiểu nổi, sao mọi thứ ở đây lại ngay ngắn, phẳng phiu đến thế. Từ chiếc gối nằm, tấm drap, nệm đến những chồng hồ sơ, những chiếc đĩa nhạc, thậm chí có đôi dép xộp đi lại trong nhà, tất cả đều được đặt gọn gàng đúng trật tự theo ý chủ nhân. Chẳng bù cho cô... ngủ dậy mừng mền, gối chiếu đều bị vo nùi vo cục, nhồi vào một góc cho có lệ. Chà! Để xếp được chiếc mền vuông vức thế này chắc là tốn nhiều công sức lắm.

Hữu Bằng chu đáo quá, trong phòng anh không thiếu bất cứ thứ gì. Đồ trang trí nội thất toàn bằng gỗ cao cấp, bóng ngời, đẹp không tin nổi. Đi một vòng sờ mó tất cả những vật dụng có thể chạm tay vào, Tịnh Nghi bỗng cảm thấy buồn buồn. Giá có thể một lần đưa mẹ đến đây, cho mẹ được cuộc sống giữa những tiện nghi cao cấp này, để mẹ được biết thế nào là nệm lò xo, là máy lạnh. Ôi! sao mà cô bất lực đến dường này.

Ngồi thử xuống mép giường, Tịnh Nghi nghe thích thú trước sự đàn hồi của chiếc nệm lò xo cao cấp. Không nén nổi lòng, cô nhào người nằm xuống. Ôi! Tuyệt làm sao! Êm dịu quá. Thật khác hẳn với lúc cô ngủ ở nhà trên chiếc giường ọp ẹp.

Lăn một vòng rồi hai vòng trên chiếc giường gỗ quý trang trí đẹp như giường của một vị vua, Tịnh Nghi miệng cười sáng khoái. Thầm hỏi từ đâu rơi xuống tay mình một cơ hội bằng vàng như thế.

Nhớ hôm đó, để cho cô ăn xong một bụng no căng, Hữu Bằng mới từ tốn lặp lại lời đề nghị:

- Tịnh Nghi! Theo cô thì tôi phải trả bao nhiêu một tháng thì cô mới chịu nhận lời làm vợ của tôi?

- Hà?

Trái nho Mỹ mắc nghẹn giữa lưng chừng cổ. Tịnh Nghi nghe giận run người. Thật không ngờ Hữu Bằng coi thường cô quá. Tự tiện ngã giá với cô như một con điếm trên đường.

Cũng tại mày, ham ăn quá, để người ta xem rẻ. Giận mình không thể moi trả những thứ đã nuốt vào, Tịnh Nghi bật khóc trong hồi hận:

- Sao vậy? - Hữu Bằng ngỡ ngác - Sao lại khóc? Ăn no chưa hả?

- No no cái gì? - Tịnh Nghi oà lên nước nờ - Khinh người quá lắm, dám tự tiện ngã giá với tôi như vậy, anh xem tôi là hạn người gì?

- Hà?

Chung hứng một giây rồi chợt hiểu ra, Hữu Bằng vội lắc đầu.

- Không. Cô hiểu lầm. Tôi không hề có ý xem thường, cũng không muốn ngã giá mua vui. Tôi chỉ cần cô đóng kịch, đến ở đây làm vợ hờ gạt nội và ba của tôi thôi.

- Vợ hờ?

Những giọt nước mắt trôi tuột chày, Tịnh Nghi ngỡ ngác. Hữu Bằng gật đầu:

- Phải rồi. Vợ trên danh nghĩa vậy thôi. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ trả cho cô một tháng năm triệu.

Năm triệu đồng một tháng. Tịnh Nghi ngỡ tai mình bị ù đi. Có thật Hữu Bằng sẽ trả cô một tháng năm triệu tiền lương cho một công việc dễ như trở bàn tay ấy.

Chao ôi! Trong một giây, bao tương lai xán lạn hiện ra đầy trước mặt Tịnh Nghi. Với số tiền năm triệu ấy, cô sẽ làm được nhiều việc lắm. Đầu tiên là tạm sửa lại căn nhà tranh dột nát, đưa mẹ đến bệnh viện điều trị sẽ thông thả hơn sẽ dành dụm mua cho Nhật Hà một chiếc xe gắn máy. Em chắc sẽ mừng lắm, sẽ hoan hô vạn tuế bà chị này hết cỡ, rồi...

- Sao hả? Đồng ý không mà cười có vẻ vui mừng vậy?

Giọng Hữu Bằng vang lớn, Tịnh Nghi giật mình thoát con suy tưởng. Thẹn thùng vì đã biểu lộ sự hân hoan lên nét mặt, Tịnh Nghi nhẹ lắc đầu:

- Tôi không nhận lời đâu.

- Sao thế? - Hữu Bằng lo sợ.

Tịnh Nghi cắn nhẹ môi:

- Vì anh là kẻ hay lật lọng, nói chẳng giữ lời. Lúc này, suýt tí đã hại tôi chết tươi rồi. Biết đâu lần này, khi tôi mắc mưu rồi anh sẽ quên, sẽ lật lọng, sẽ bảo tôi là vợ thật.

- Cái gì? Xem cô là vợ thật! Ôi... - Hữu Bằng bật lên cười lớn - Tịnh Nghi! Cô đánh giá mình hơi cao rồi đấy.

Nhờ cô, chẳng qua vì tôi không muốn bị ba và nội ép buộc phải cưới vợ thôi. Nếu muốn vợ, tôi thà cưới quách Kim Tuyết lúc này cho xong cần gì phải dài dòng rắc rối. Cô ta chẳng phải đẹp hơn cô, đủ điều kiện hơn cô gấp vạn lần sao?

Hừ! Bị so sánh thua sút, tự ái dâng trào, Tịnh Nghi hắt mặt lên cãi lại:

- Tôi công nhận mình nghèo hơn cô ta thật, chứ không công nhận mình xấu hơn cô ta đâu.

- Hà? - Hữu Bằng lại bật cười, gã gật đầu - Ừ, thì cô đẹp, nhưng sắc đẹp của cô cũng như hàng vạn cô gái khác không bao giờ làm động lòng được tôi đâu. Tin đi - Ngưng một chút gã hỏi - Sao hả? Đồng ý chứ?

Muốn gật đầu vì mức lương hấp dẫn, nhưng Tịnh Nghi vẫn còn nghe nghi ngại:

- Vậy thì anh nói đi. Tại sao lúc này lại lật lọng, hại tôi điều đứng chứ?

- Ừ thì ...

Đưa tay gãi tóc, Hữu Bằng khẽ ngáp ngừng. Thật tình anh chẳng muốn hại cô, cũng không nghĩ là mọi việc lại diễn ra tồi tệ thế.

Hồi sáng thức dậy, vừa chải răng, anh còn vừa lẩm nhẩm lại mấy câu trong kịch bản. Chỉ đến khi bước xuống thang lầu mới giật mình hoảng hốt. Trời! Không ngờ ba lại mời khách đông đảo thế. Vậy mà mấy bữa nay anh cứ định ninh, cứ ngỡ ông sẽ theo ý mình, tổ chức tiệc đính hôn gọn nhẹ trong phạm vi gia đình thân tộc.

Làm sao bây giờ? Hữu Bằng nghe run sợ anh không đủ trơ trên và bản lĩnh diễn kịch trước từng ấy người đâu. Làm sao anh có thể tự nhận mình là kẻ sở khanh, phụ tình, phụ nghĩa trước từng ấy người. Họ toàn là khách hàng quan trọng, là bạn bè, là bậc trưởng thượng mà anh tôn kính. Mặt mũi nào ...

Trong khi rối rắm, Hữu Bằng chỉ kịp nghĩ ra một cách thôi, là chối biến đi tất cả, coi như mình không hề quen biết Tịnh Nghi. Dù vẫn biết rằng dùng cách ấy thì hơi ác, hơi bất công với Tịnh Nghi, nhưng ... hiện tại còn cách nào hơn cách ấy. Cô bắt quả chỉ là một cô gái giao hàng bình thường không tên tuổi, không danh tiếng, quê một chút chẳng sao. Bù lại ... cô sẽ được anh trả thêm ba triệu sau khi sự việc giải quyết xong.

Hữu Bằng không ngờ đến lòng dự ái quá lớn của Tịnh Nghi, càng không ngờ đến cách giải quyết hợp tình, hợp lý đầy tính nhân bản của ba và nội. Họ đã không giận dữ, không xấu hổ trước thái độ trác táng của anh, cũng như không hề quan tâm đến hoàn cảnh xuất thân nghèo khó của Tịnh Nghi. Họ chỉ nghĩ đến đứa cháu đích tôn, đến giọt máu của mình nằm trong bụng Tịnh Nghi thôi.

Trời ơi! Sao mà anh ngu ngốc quá! Sao anh không chịu hiểu rằng ... đứa cháu chính là nỗi khát khao, là hạnh phúc của nội và ba đã mong đợi bao ngày.

Và cũng chính từ thái độ chào đón của họ đã giúp Hữu Bằng nghĩ ra cách chọn Tịnh Nghi là cô vợ hờ, làm bình phong giúp anh kéo dài thời độc thân đến vô thời hạn.

Chỉ cần mỗi tháng bỏ ra năm triệu, anh có thể ung dung không phải lo lắng gì cả. Một khi đã có Tịnh Nghi cùng đứa con giả trong bụng của cô, anh không cần phải sợ phải lo đối phó với ba và nội. Họ sẽ không còn giận dữ, bắt buộc anh cưới vợ ngày một ngày hai nữa.

Giọng nói chân thành, ánh mắt sáng trong của Hữu Bằng đã khiến Tịnh Nghi cảm thấy an tâm. Tin lời anh là thật ... cô thôi không giận dữ, vui vẻ nhận lời làm cô vợ hờ của anh vô thời hạn. Tuy vẫn biết chuyện này dễ lọt ra ngoài, đời của mình kể như xong. Không một chàng trai nào dám cưới cô làm vợ, cũng như không có ai sẽ tin vào sự trong sáng của cô với Hữu Bằng.

Nhưng ... vì mẹ, vì em, Tịnh Nghi quyết hy sinh tất cả. Trọn kiếp này ở vậy không lấy chồng cũng được mà.

Chồng có gì quan trọng mà cô phải lo lắng chứ? Miên man trong sự suy nghĩ, Tịnh Nghi ngủ quên lúc nào không biết.

Cô đã ngủ một giấc dài ... có lẽ là lâu lắm. Và cô sẽ chẳng giật mình thức dậy đâu, nếu không bắt ngờ bị một vật gì đó thật nặng đập mạnh xuống người mình, rồi thêm một cái gì thật nặng mùi phủ lên mặt mũi cô nghe khăm khăm. Ng tay hất tung cái vật nặng mùi ra khỏi mũi mình, Tịnh Nghi nhìn thấy ngay dáng một người đàn ông to tướng. Dù gã quay lưng lại, cô cũng nhanh chóng nhận ra Hữu Bằng. Gã chồng hờ của cô đang làm gì thế nhỉ?

Ồ! Gã đang thay quần áo. Và rất vô duyên, rất không ý tứ ném vung vãi áo quần lên người cô. Cái vật nặng đập mạnh xuống bụng cô lúc này là chiếc quần Jean, còn cái miếng có mùi khó chịu kia không gì khác hơn là chiếc áo sơ-mi của gã.

Hừ! Chưa kịp bắt bình, Tịnh Nghi đã xanh máu mặt. Hữu Bằng quên mất sự hiện diện của cô rồi sao, mà ... cởi hết quần áo ra vậy. Cả chiếc quần lót nhỏ xíu kia ... cũng toan cởi nốt không chừa ...

- Á ... á ... - Sợ gã sẽ cởi luôn mảnh vải cuối cùng, bày ra hình dạng nguyên thủy của mình, Tịnh Nghi vội kêu lên - Dừng lại! Dừng lại đi!

Hả! Giật bắn người lên, Hữu Bằng quay nhanh người lại rồi sững người ra chết điếng. Liều trai chí dị chẳng? Bỗng nhiên trên giường ngủ của anh xuất hiện một con hồ ly tinh đầu tóc bờm xờm vậy? Nửa người được chiếc khăn của anh đắp kín, nửa người đang ngồi nhòm dậy, đôi mắt tròn trũng nhìn anh như quái vật.

À! Bây giờ mới giật mình chợt nhớ, Hữu Bằng chụp chiếc khăn treo trên giá quần nhanh vào bụng mình, cũng như hoàn hồn kịp tỉnh nhớ ra. Hôm nay là ngày Tịnh Nghi đến nhà anh làm vợ như đã hẹn. Trời ơi! Sao anh vô tâm ... quên mất chứ?

Nhưng ... ai cho cô ta vào phòng ngủ của mình? nhìn đồng chăn nệm bị Tịnh Nghi làm nhàu nát, Hữu Bằng kêu lên giận dữ:

- Nửa đêm, sao bỗng dưng chui vào phòng người ta hả?

- Không phải tự dung đâu. - Chẳng dám nhìn thẳng vào bộ ngực trần quá vạm vỡ của Hữu Bằng, Tịnh Nghi cúi thấp đầu lí nhí - Tại nội và ba anh bắt tôi vào đây đó.

- Sao há ? - Quên nỗi bức mình, Hữu Bằng ngồi luôn xuống mép giường, quan tâm hỏi - Chuyện thế nào ? suôn sẻ chứ ? Họ có nghỉ ngơi chút nào không ?

Nhỏ lớn chưa từng ngồi gần một người đàn ông, nhất là người đàn ông đó lại ở trần, ngoài chiếc quần con chi quần một cái khăn, Tịnh Nghi cảm thấy ghê ghê . Nhích vội vào sát góc tường, cô nhìn mặt :

- Anh mặc quần áo vào đi . Để như vậy, nói chuyện ... e không tiện.

- Hà ?

Thốt lên một tiếng rồi mới nhận ra cách ăn mặc của mình kỳ cục quá, khiếm nhã vô cùng, Hữu Bằng thấy què què . Lại bị con gái sửa lưng nữa . Thật là mất mặt, mất phong độ quá chừng.

- Áo của anh đây . - Không nhận ra vẻ khó chịu trên mặt Hữu Bằng, Tịnh Nghi nhặt chiếc áo lên trao cho anh - Mặc vào đi !

Xưa nay vẫn quen thói độc tài, Hữu Bằng ghét nhất là phải vâng lời ai đó . Nên dù rằng biết mình sai, anh vẫn bướng bỉnh trừng đôi mắt :

- Sao không tiện ? Ai bắt cô nhìn mà ngại chứ ? Đây là phòng của tôi, tôi muốn mặc gì tùy thích . Không muốn nhìn thì nhắm mắt lại đi.

Sao lại ăn nói ngang tàng như vậy nhi ? Tịnh Nghi nghe lạ lẫm . Thật chẳng đúng phong cách một giám đốc chút nào . Cứ như Nhật Hà em cô lúc cãi chày cãi cối.

- Tôi không nhắm mắt lại cũng chẳng thêm tranh cãi đâu . Tôi làm người, ít nhiều có chút nguyên tắc riêng của mình . Nếu anh không tôn trọng tôi, tôi sẽ không làm nữa . Họp đồng ... sẽ chấm dứt tại đây.

Nói xong, cô đứng dậy xăm xăm bước nhanh ra cửa . Hữu Bằng vẫn ngồi yên bất động, thi gan . Anh không tin Tịnh Nghi dám bỏ về đâu . Với số tiền năm triệu bỏ ra, anh muốn cô phải hiểu nơi đây anh là ông chủ và ... người duy nhất phục tùng mọi mệnh lệnh là cô . Cô không thể bắt bẻ, buộc anh thế này, thế nọ .

Chương 4

Nhưng Tịnh Nghi đã đặt tay lên nút cửa, và ... chẳng có vẻ gì sẽ quay đầu lại. Để cô á về luôn đi. Hữu Bằng muốn thể lăm, song lai. biết mình không thể trở gan được. Nên khi cánh cửa kia mở ra, anh chợt nghe giọng của mình gọi giật lên:

- Dừng lại.

- Có chuyện gì?

Không quay đầu lại, Tịnh Nghi hỏi với giọng bề trên. Tức ứa gan, nhưng Hữu Bằng cố nén:

- Hợp đồng vẫn được duy trì. Tôi mặc đồ vào đây.

- Ừ, cứ mặc đi. Bao giờ xong thì gọi một tiếng.

Tịnh Nghi vẫn không buồn quay đầu lại. Hữu Bằng cầm lấy cái áo, nghe máu nóng bùng lên mặt. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, anh nhường bộ một người con gái.

- Xong rồi, quay mặt lại đi.

Giọng Hữu Bằng gắt gỏng, Tịnh Nghi xoay người lại, nhoen miệng cười nhí nhảnh:

- Vậy có được không?

Rồi chạy đến bên mép giường, cô ngồi xuống cạnh Hữu Bằng. Nhưng anh đã đứng lên.

- Chúng ta ra ghế salon cho nghiêm túc.

Biết anh trả đòn mình, nhưng Tịnh Nghi không cảm thấy phật lòng. Gật đầu, cô nhanh nhẹn chạy ra ghế salon, còn vui vẻ rót trà ra tách mời anh nữa, như không biết hành động của mình càng làm Hữu Bằng ứa gan hơn.

- Bây giờ cô kể đi. Cuộc gặp gỡ sáng nay ra sao hả? Ba và nội tôi tin ngay chứ?

- Vâng. - Tịnh Nghi gật đầu ngay sau khi hợp một hợp trà - Ngon quá ... anh uống một tách đi.

- Cảm ơn, tôi không khát. Tiếp tục đi.

Hữu Bằng bực bội, tính anh ưa dứt khoát, sao Tịnh Nghi rề rà thế.

- Á! Ba và nội của anh đã tin ngay, chẳng chút nghi ngờ khi tôi bảo với họ rằng: Đích thân anh đã đến nhà tôi, năn ni tôi trở lại.

- Cái gì? - Nhóm hẳn người lên khỏi ghế, Hữu Bằng cảm thấy bị xúc phạm nặng nề - Ai dạy cô nói thế? Cương vị tôi thế này mà ... năn ni cô ư? Cô tự nâng giá trị mình lên cao quá.

- Tôi không tự nâng giá trị bản thân mình. - Tịnh Nghi bình thản - Tôi chỉ hợp thức hóa vấn đề trở lại của mình thôi. Nếu không bảo anh đến tận nhà năn ni, thuyết phục thì ... nội và ba anh có tin vào việc tôi bỗng dưng xách va li đến nhà anh ở lì không?

Nghe có lý, nhưng Hữu Bằng vẫn thấy ám ức làm sao. Anh không đời nào quỳ lụy con gái ... dù chỉ là trong tưởng tượng, trong lời nói suông thôi.

- Anh yên tâm. Tôi không chà đạp lên sĩ diện đàn ông của anh đâu. - Như hiểu được lòng anh, Tịnh Nghi hạ giọng - Bởi sau câu đó, tôi có nói thêm rằng, vì quá yêu anh, tôi đã không chờ anh nói đến tiếng thứ hai, cũng không cần anh đến rước như đã hứa. Tự mình, tôi đã tìm đến nhà của anh đấy.

- Nghe được. - Hữu Bằng gật đầu trong niềm tự ái được vượt vẻ. - Rồi cô tính sao? Suốt đời ở chung với tôi trong căn phòng này ư? Tôi thật không chịu nổi sự hiện diện của một người con gái ở cạnh bên tôi suốt đêm ngày như vậy?

- Thế anh tưởng tôi chịu nổi sao? - Tịnh Nghi đáp lại ngay - Tại lúc nãy nội và ba của anh ép mãi tôi mới vào thôi.

Họ bảo: "Đâu lý nào vợ chồng mà mỗi người một phòng như vậy?"

Ai da! Lại nảy sinh vấn đề rồi.

Đưa tay bóp trán, Hữu Bằng cảm thấy diên đầu nhức óc. Là tay sừng sỏ, lừng lẫy chốn thương trường, tính đầu thắng đó, chưa từng sơ hở bao giờ, vậy mà chỉ một việc con con, chẳng đáng gì lại vướng không biết bao nhiêu sai sót chết người.

Thế mới biết phụ nữ là trung tâm của mọi vấn đề rắc rối. Chưa xong việc thanh minh lấy lại tuổi tên, uy tín với mọi người, giờ lại phải đối phó với việc phải ở chung phòng với Tịnh Nghi. Chao ôi! Ở riêng là phương án không chấp nhận được. Nội và ba sẽ nghi ngờ, sẽ để tâm theo dõi, sẽ hóng bét. Còn ở chung ... Trời ơi! Làm sao anh chịu nổi?

- Anh tính lẹ đi, tôi còn phải ngủ nữa, khuya lắm rồi.

Ngáp một cái không ý tứ, Tịnh Nghi vươn vai cho những khớp xương kêu răng rắc. Hữu Bằng nhăn mặt:

- Đây, đề nghị mai một cô có ngáp, hãy lấy tay che miệng lại. Con gái gì chẳng ý tứ chút nào.

- Được thôi.

Tịnh Nghi gật đầu rồi lại ngáp. Dù cô có lấy tay che miệng, đúng theo lời được bảo, Hữu Bằng vẫn cảm thấy bực mình kinh khủng. Vậy là đêm nay anh và cô á phải ngủ chung một phòng với nhau rồi. Lẽ nào hôm nay phải mặc nguyên bộ đồ tây để ngủ? Bực bội, chật chội chết người đi được, bởi xưa nay anh đã quen không mặc đồ mà ngủ. Chẳng còn cách nào hơn đâu, ngồi đây ca thán mãi được gì? Hữu Bằng đành đứng dậy, ném mạnh chiếc mền vào người Tịnh Nghi:

- Cứ tạm ngủ ở salon, ngày mai tính tiếp.

- Ngủ salon? Anh bắt tôi ngủ ở salon ư?

Giọng Tịnh Nghi đầy bất mãn. Hữu Bằng trợn mắt:

- Chứ ở đâu? Hông lẽ ... cô muốn lên giường ngủ cạnh bên tôi hả?

- Ai mà thèm muốn chứ?

Trẻ dài môi, Tịnh Nghi phụng phịu đứng lên . Dùng cái chăn phủ lên mặt ghế salon sạch bong mấy cái, cô nằm luôn xuống một cách thân nhiên, như Hữu Bằng không hề có mặt trong phòng vậy.

Khốn kiếp !

Thầm mắng trong lòng, Hữu Bằng bước lên dọn dẹp lại cái giường . Kéo thẳng lại tấm drap đã bị Tịnh Nghi làm nhàu nát, tự nhiên anh cảm thấy ghê ghê . Lúc này, Tịnh Nghi đã nằm ở đây rồi, dường như còn phảng phất mùi đàn bà, nghe khó chịu, buồn nôn quá ! Cả bộ đồ chết tiệt này, sao cứ bó chặt vào người . Thật là khó chịu !

Máy điều hòa đã mở đến công suất tối đa rồi mà Hữu Bằng vẫn nghe nức nội . Cả đêm dài lẩn qua, lộn lại trên giường, anh không sao chợp mắt, ứa gan nghe tiếng ngáy của Tịnh Nghi vang đều đặn . Trời ơi ! cô ả ngu ngon lành quá.

Thái à ! Nhìn mặt thẳng Bằng phờ phạc quá, lại dậy trễ hơn ngày thường nửa tiếng. Chắc đêm qua... nó thức khuya lắm.

Vừa thoáng thấy bóng Hữu Bằng bước xuống thang lầu, bà Thanh lập tức khều vai ông Thái thì thầm :

- Đúng vậy . - Dùng nĩa ghim khoanh xúc xích cho vào trong miệng, ông vui vẻ - Mọi chuyện sẽ đâu vào đó, má cứ tin con đi. Cái chiêu nhốt hai đứa chung một phòng của con kinh nghiệm lắm . Hồi hôm, chắc nó đã đỡ được con bé.

Đã trở thành thói quen, nên sáng nào cũng vậy , dù ngủ sớm hay muộn Tịnh Nghi cũng thức dậy đúng năm giờ.

Nấu một ấm nước sôi, rửa mặt, lau mình cho mẹ xong là cô nấu tiếp món điểm tâm cho cả nhà ăn . Chẳng có gì, chỉ là nhúm tôm khô và bánh bún gạo, nhưng nhờ học lóm bác Ba bếp trưởng cách nêm, nên món bún rẻ tiền của cô vừa ngon vừa đẹp . Nhật hà hôm nào cũng ăn một tô đây, còn đòi thêm chút nữa chứ . Mẹ cũng thích món bún này của cô lắm đó.

Chống tay ngồi dậy, Tịnh Nghi bỗng nghe cái cổ mình queo đơ, cứng ngắt . Bị trật cổ mất rồi, toàn thân lại đau ê ẩm nữa . Thủ phạm chắc là chiếc ghế salon kia . Tên Hữu Bằng này thật ác, cả đêm dài bắt con gái người ta nằm co trên ghế như con tôm vậy.

Nhìn qua giường , thấy Hữu Bằng vẫn còn đang ngủ , Tịnh Nghi rón rén đẩy cửa bước ra ngoài . Đúng là nhà giàu có khác , cả con Sen cũng chưa thức dậy.

Đi loanh quanh một vòng trong gian nhà im ắng , Tịnh Nghi nghe buồn chán quá . Giờ này, chắc thím Sáu đã sang lo cho mẹ . Cô đã hứa trả cho thím một triệu đồng một tháng, để thím lo săn sóc mẹ thật chu toàn . Số tiền quá lớn, so với mức lương lao động phổ thông nên thím mừng rớt rít , hứa sẽ thật cẩn thận chu đáo . Nhưng Tịnh Nghi cũng không an tâm lắm, nhủ lòng sẽ trở về xem xét vào một ngày gần nhất.

Làm gì để giết thời gian bây giờ nhỉ ? Đi lòng vòng một hồi cảm thấy đói bụng, Tịnh Nghi quyết định sẽ làm món điểm tâm đãi mọi người . Không biết trong tủ lạnh có tôm khô không nhỉ ? Cả bún khô nữa . Có lẽ ngày mai, nên dặn con Sen khi đi chợ mua thêm những món này.

Ồ ! Cửa tủ lạnh vừa mở ra, mắt Tịnh Nghi sáng long lanh thích thú . Nhiều đồ ăn quá. Dễ chừng cả một cửa hàng bách hoá sắp đầy trong đó.

Đề xem, Tịnh Nghi đưa tay cầm thử từng món lên. Chả lụa, dăm bông, xúc xích, thịt nguội, ham- bơ- gơ , bánh mì sandwich đầy đủ cả . Không cần nấu nướng gì cũng có thể dọn được lên bàn một bữa điểm tâm thịnh soạn .

Nhưng... hôm qua đã ăn những món này rồi , hôm nay lẽ nào dùng lại . Toàn thức ăn chế biến sẵn, khô khan quá . Buổi sáng tuyệt nhất vẫn là được ăn một tô bún gạo. nấu tôm khô, thơm lừng mùi han' h tỏi, nóng hôi hổi, vừa thổi vừa ăn.

Lục tìm sâu hơn vào trong tủ lạnh, Tịnh Nghi tìm được một. ít tôm tươi để trong ngăn đá . Nhìn thấy hũ bột gạo dày trên kệ, cô bỗng nảy ra ý định nấu bánh canh bột xắt.

Món này, hồi nhỏ mẹ từng nấu cho chị em cô ăn rồi, làm tuy cực nhưng ngon lắm. Phải quết tôm, phải vo bột ..lại còn phải nấu hơi lâu nữa.

Hì hục một lúc", Tịnh Nghi cũng nấu xong nồi bánh canh bột xắt . Trông ngon lành, hấp dẫn làm sao vãi về lênh bênh của bột hòa lẫn những viên tôm màu hồng nhạt, thơm nức mũi, cô chỉ muốn ăn ngay một. chén đây.

Thôi chết ! Mình chưa súc miệng . Ăn một miếng rồi mới nhớ ra , Tịnh Nghi bật lên tự cười mình rồi vội chạy về phòng. Theo thông lệ , cô biết mình phải tắm một cái, mới có thể sáng khoái, vui vẻ thưởng thức món bánh canh tuyệt vời kia.

Chà ! Bước lại gần cái bồn tắm , mắt Tịnh Nghi lại long lanh sáng . Từng nhìn thấy các diễn viên tắm trong bồn lúc xem phim, cô không ngờ cuộc đời mình lại có lúc được thả nằm dài trong một phòng tắm đủ tiện nghi và sang trọng thế.

Đêm qua trần trọc đến khuya, nên sáng nay Hữu Bằng dậy muộn . Nhìn lên thấy cây kim đồng hồ đã nhích gần con số bảy, anh hốt hoảng bật dậy ngay . Quơ vội cái khăn treo trên sào, anh bước nhanh vào toilet.

Cửa phòng tắm cài cứng ngắt . Sao lạ vậy ? Hữu Bằng ngẩn người ra ngỡ ngác. Phòng vệ sinh này của riêng anh, mọi người ai cũng biết , sao... à, phải rồi, lại cô ả Tịnh Nghi.

Đôi mày cau lại, Hữu Bằng nghe khó chịu và kinh tởm. Anh không chịu nổi cảnh mình phải xài chung toilet với một người con gái . Dợ bản và kinh dị lắm . Mà... cô ả làm gì mà lâu thế nhỉ ? Bực mình quá, anh động tay âm âm vào cánh cửa không cần tế nhị :

- Tịnh Nghi ! Cô chết luôn trong ấy sao ?

- Dợi chút ..một chút nữa thôi.

Giọng Tịnh Nghi vọng ra đầy vui vẻ . Hữu Bằng nhẩn mặt :

- Nhớ đợi cho kỹ đó...

Một chút của Tịnh Nghi đã kéo dài hơn 5 phút. Lần này, Hữu Bằng phải hét lên :

- Tịnh Nghi ! Cô xong chưa ?

- Xong rồi, xong rồi đây . Làm gì mà la dữ . - Cánh cửa bật mở , rồi Tịnh Nghi bước ra với mái tóc tòn nhỏ nước rờn rờn - Tắm... dĩ nhiên phải lâu rồi.

Tắm ! Cánh mũi Hữu Bằng chọt phập phồng . Anh không hiểu Tịnh Nghi xài loại xà bông gì mà mùi nghe lạ quá, đây ấn tượng, để anh xưa nay vốn bằng quang cùng phải nữ cũng phải tò mò.

Ach !

Vừa quay lưng , chưa kịp cài chốt cửa , Hữu Bằng bỗng thấy toàn thân mất thăng bằng , bàn chân trượt dài trên nền gạch láng , anh té luôn một cái nằm dài.

- Ôi trời ơi ! Anh có sao không ?

Từ ngoài cửa phòng , Tịnh Nghi nhảy bổ vào lo lắng.

Ê âm cái bàn tọa. Cái tay dường như trặc mắt rồi . Đau quá ! Hữu Bằng mở trừng đôi mắt nhìn Tịnh Nghi giận dữ :

- Còn hỏi nữa, thù phạm là cô đó.

- Là tôi ư ?

Tịnh Nghi nghiêng đầu hỏi lại, rồi chọt hiểu . Đúng là lỗi tại cô... nhưng chỉ một nửa thôi, một nửa kia là của Hữu Bằng . Ai bảo anh hỏi quá, để cô không kịp xối sạch hết dung dịch xà bông trơn tuột khắp sàn . Rất muốn trả lời, song tội nghiệp anh vừa bị té, cô thôi không cãi :

- Xin lỗi anh , để tôi rửa sạch hết nước xà bông.

- Không cần. Cô làm ơn biến ra khỏi đây giùm tôi.

Hữu Bằng gất gông . Ui da ! Sao vẫn còn đau quá . Té một cái nằm dài trước" mặt cô ả còn gì sĩ diện . Đúng là xúi quẩy !

Cài chốt cửa, trút bóa áo quần ướt nhem, Hữu Bằng bắt đầu công việc vệ sinh răng miệng, cạo râu . Hữu Bằng ngạc nhiên thấy nó trống không . Mới hôm qua hầy còn đây, sao hôm nay lại không còn một miếng nào ? Đưa mắt nhìn lên hàng xà bông trên kệ , Hữu Bằng giận run người khi chọt hiểu . Thì ra cái mùi xà bông đây ấn tượng trên người Tịnh Nghi lúc này chính là mùi hỗn hợp của tất cả các chai dầu của anh trộn lại , trong đó có cả nước súc miệng , keo xịt tóc... và xà phòng cạo râu của anh đây.

- Tịnh Nghi ! Tịnh Nghi đâu rồi...

Quên mất nửa hàm râu chưa cạo sạch, Hữu Bằng đẩy mạnh cửa bước ra gọi lớn . Không có cô ở trong phòng , anh vọt thẳng luôn xuống phòng ăn.

Cả nhà đang tè chỉnh thưởng thức món bánh canh bột xắt , nghe tiếng anh gọi lớn đồng ngạc nhiên quay đầu lại :

- Hữu Bằng ! Xuống ăn sáng đi cháu . Hôm nay vợ cháu nấu món bánh canh thơm ngon lắm.

Đưa tay vẫy, bà Thanh đơn đá gọi . Trong lúc con sen và ông Th"ai tròn vo đôi mắt nhìn anh đầy lạ lẫm:

- Trời đất ! Hữu Bằng... con sao vậy ?

- Tịnh Nghi đâu rồi ? Lập tức ra đây.

Không để ý thái độ của mọi người, Hữu Bằng hầm hầm gọi lớn.

- Tôi đây . - Tay bung một tô bánh canh to bốc hơi nghi ngút , Tịnh Nghi bước" lên khỏi nhà bếp , vui vẻ Đậy rồi à ?

Để tôi múc cho anh một tô ăn luôn nhé.

- Không cần . - Hữu Bằng hầm hầm giọng - Tịnh Nghi ! Ai cho phép cô sử dụng toilet trong phòng tôi chứ ?

- Sao ư ? - Giọng Tịnh Nghi đầy ngơ ngác - Toilet ấy hư rồi, không sử dụng được ư ?

- Không phải hư , nhưng toilet ấy của tôi - Hữu Bằng gằn giọng - Từ nay , cấm cô sử dụng.

- Hữu Bằng ! - Ông Thái ngạc nhiên - Con nói gì lạ thế ? Tịnh Nghi là vợ của con sao không thể cùng sử dụng toilet ? Hồng lẽ con bảo cô ấy sang phòng ba hay phòng nội , mỗi lúc có nhu cầu sao ?

- Sử dụng toilet với con sen có sao đâu.

Mặt Hữu Bằng vẫn không nguôi sắc giận. Ông Thái lắc đầu :

- Càng vô lý hơn . Toilet chung của cả nhà nằm dưới tầng trệt . Tịnh Nghi đang mang thai rất có nhu cầu sử dụng phòng vệ sinh, con đâu thể bắt cô ấy mỗi đêm trèo lên, trèo xuống thang lầu nhiều lần như vậy được...

- Cha con các người thật là vô duyên quá . - Bây giờ bà Thanh mới chen vào - Không nhìn thấy mọi người đang ăn hay sao , mà cứ đem cái toilet ra tranh cãi thế ? Còn thằng Bằng, tại sao lại không cho Tịnh Nghi sử dụng chung toilet chứ ? Hai đứa đã là vợ chồng , thì có gì phải ngại ngùng, xấu hổ.

Không phải ngại ngùng , cũng chẳng phải xấu hổ đâu . Hữu Bằng chỉ có cảm giác kinh tởm, gớm ghiếc thôi . Nhấn mặt, anh nói trong khò sở:

- Thế thì ngày mai con sẽ cho thợ xây thêm một c"ai toilet nữa trong phòng ngủ của con . Ba và nội chẳng thể hình dung nổi đâu , chỉ trong một buổi sáng , cô ta không chỉ xài hết xà bông , kem cạo râu, dầu xịt tóc của con, còn đổ nó ra lênh lang"n cả san` nhà. Báo hại con vừa bước vào đã phải té nằm dài dưới gạch.

- Há ? - Cố nén mà bà Thanh vẫn phải bật lên cười sắc súa - Cháu bị té nằm dài trên gạch ư? Thảo nào... Bây giờ thì bà đã hiểu vì sao cháu của bà đùng đùng giận dữ rồi.

- Con không cố ý đâu . Con đã xin lỗi anh ấy rồi . - Cúi thấp đầu , Tịnh Nghi nói trong niềm hối hận - Ngày mai, con sẽ mua đền lại cho anh ấy.

- Nhưng vẫn còn một điều làm ta khó hiểu... - Cố giấu nụ cười vào môi, ông Thanh tò mò nói - Tịnh Nghi... sao con lại phá hết dầu của Hữu Bằng vậy ?

- Con không phá đâu ạ . - Lắc đầu , Tịnh Nghi ngây ngô cãi - Chỉ tại... con không biết , ngỡ là xà bông nên tắm hết thôi.

- Hả ! Ngum bánh canh trong miệng con sen vọt hết ra ngoài - Tắm một lần từng ấy xà bông ! Cô Tịnh Nghi , sao mà cô tắm nhiều như vậy hả ?

- Cũng tại tôi muốn bắt chước mấy bà nhà giàu trong phim bộ .Sợ một chai không đủ tạo bọt nên tôi mới đổ hết tất cả mấy chai vào . - Ngung một chút, cô bẽn lễn nói thêm - Toàn tiếng Mỹ , tiếng Tây làm sao tôi biết chai nào là xà bông, chai nào là keo xịt tóc, là dầu cao râu kia chứ ?

Trời ơi ! Không hẹn mà cả nhà đồng phát lên cười lớn trước lời thú nhận ngây thơ của Tịnh Nghi Nhất là bà Thanh và ông Thái , cả hai người như ăn phải trái cười, không sao ngưng được, vừa nín lại thấy buồn cười, mãi không thôi . Cô bé này... sao ngây thơ ngốc nghếch như vậy nhỉ ?

Hừ ! Đang tức điên mà Hữu Bằng, cũng phải bật cười theo. Hình dung đến cảnh Tịnh Nghi lặn hụp giữa đám xà bông lẫn keo xịt tóc hồ lớn kia.

- A ! - Nhìn thấy nụ cười nở trên môi Hữu Bằng , Tịnh Nghi mừng rỡ vỗ tay reo lớn - Hữu Bằng đã mỉm cười, anh ấy không giận nữa.

- Ai nói thế ? - Xấu hổ vì đã lộ con người thật của mình, Hữu Bằng nghiêm nét mặt - Từ ngày mai, cảm cô bước vào toilet của tôi một bước.

- Sao lại thế ? - Bà Thanh lắc đầu chẳng hài lòng - Đã là vợ chồng , sao cứ xưng hô cô , tôi lạnh lùng như vậy ? Hai đứa con sao lạ quá ?

Lại sơ xuất nữa rồi. Hữu Bằng đưa mắt nhìn Tịnh Nghi . Giải thích sao bây giờ ? Không khéo bà nghi thì lộ hết.

- Dạ, không lạ đâu nội . - Không chút bối rối Tịnh Nghi mỉm cười buồn - Vì chúng con quen miệng thôi . Trước đây lúc yêu nhau, sợ bị phát hiện , nên trước mặt mọi người cứ anh tôi , cô tôi... như ông chủ và nhân viên vậy.

Ra thế . Bà Thanh gật đầu chột hiểu . Hữu Bằng cũng nghe nhẹ nhõm . Thoát hiểu ! Không ngờ Tịnh Nghi coi vậy mà nhanh nhạy , và thông minh quá chứ , rất có tài ứng biến.

- Lúc trước vậy , nhưng bây giờ phải khác . Từ hôm nay, ba muốn hai đứa xưng hô thân mật hơn . - Ông Thái chen vào rồi sang nói với Hữu Bằng - Còn chuyện này, ba muốn nói với con . Con nên chuẩn bị , mười một. tháng này , gia đình ta sẽ sang nhà Tịnh Nghi nhận lỗi , rồi xin phép mẹ cô ấy cho chúng ta được làm lễ thú phạt.

- Lễ thú phạt !

Đôi mắt Hữu Bằng mở lớn . Là lễ gì thế nhỉ ? Anh chưa từng biết bao giờ.

Thấy anh con`ngơ ngác, bà Thanh nói rộng ra :

- Tức là lễ thú nhận tội tiền dâm hậu thú của con với người ta đó . Dù sao thì cũng đã ăn ở với Tịnh Nghi đến mang thai, không làm đám cưới được cũng phải có một lễ gọi là xin lỗi.

Ôi trời ơi ! Lại nảy sinh vấn đề rồi . Trán Hữu Bằng lấm tấm mồ hôi . Anh không ngờ cưới một cô vợ lại phải phiền phức thế . Hết lễ này đến lễ kia . Làm sao anh có thể đến nhà Tịnh Nghi để thú nhận một tội lỗi xấu hổ như thế được.

- Dạ , không cần đâu ạ . - Một lần nữa Tịnh Nghi phải cứu anh - Trước khi cháu và anh Bằng chính thức sống với nhau như chồng vợ , chúng cháu đã từng tổ chức đám cưới rồi ạ.

- Hả ?

Những đôi mắt xoe tròn, cả mắt Hữu Bằng cũng thế . Tịnh Nghi nhẹ giọng :

- Dạ, cháu tuy mồ côi cha từ nhỏ, nhưng cũng biết đến câu lễ giáo nho phong, nên đâu thể tự nhiên không chồng mà mang thai được.

Ngung một chút, cô nhẹ cắn môi nói tiếp :

- Hôm đó , anh Bằng đã nhờ người đóng giả ba và bà nội , đến lạy bàn thờ, xin phép mẹ cháu được cưới cháu rồi.

- Cái thằng... thật lấm muru mô . - Lắc đầu , ông Th"ai mắng yêu con trong sự hài lòng - May mà được việc.

- Nên việc ba và nội đến nhà con, e không tiện chút nào . - Tịnh Nghi lại nói thêm vào - Thứ nhất vì mẹ cháu không hề biết chuyện Hữu Bằng đánh lừa mình` . Thứ nhì vì đường xá xa xôi cách trở. Quê cháu ở tận Cà Mau lận.

Thờ phào nhẹ nhõm, Hữu Bằng đưa mắt ngó đồng hồ rồi chột giật mình :

- Thôi chết ! Đến giờ rồi , con phải đến nhà hàng đây . Tạm biệt.

- Hữu Bằng ! - Ông Thái chột kêu giật giọng - Hôm nay con không phải đi làm đâu . Lúc sáng, ba đã gọi điện , bảo trợ lý của con chu toàn mọi việc . Hôm nay, con sẽ nghỉ một ngày.

- Nghỉ một ngày ? - Đôi mày Hữu Bằng khẽ nhíu lại - Để làm gì ?

Để đưa cháu dâu cung của nội đi shop thời trang . - Nhẹ vuốt tóc Tịnh nghi , bà Thanh triu mến - Con không thấy quần áo của vợ con đã cũ hết rồi sao ?

- Chẳng cần rắc rối dài dòng thế . - Hữu Bằng móc túi lấy ra một xấp tiền - Tiền đây, cô cứ tự ý đi mua sắm.

- Không được . - Ông Thái lắc đầu - Con phải đưa nó đi mua, có nữ trang nữa nhé . Con xem, vợ con chẳng đeo gì cả . Mỗi lúc khách đến nhà mà vợ con thì chẳng đeo gì cả , con không cảm thấy thẹn sao ?

Hừ! Lại mệt nữa rồi . Hữu Bằng thờ dài ra ngán ngẩm . Thật ra trên thế gian này, chẳng có gì vô bổ , vô tích sự hơn việc dẫn đàn bà đi mua sắm . Đóng kịch thôi mà đã khổ sở thế này , nếu là thật chắc là... điên mất.

- Thi đi . - Lờm Tịnh nghi một cái Hữu Bằng xẵng giọng - Sao cứ ngồi ngây ra đó ?

- Nhưng... anh chưa ăn sáng cơ mà . - Múc một chén bánh canh đặt trước mặt Hữu Bằng . Tịnh Nghi dịu giọng -

Đằng nào thì anh cũng nghỉ cả ngày nay, hãy thư thả ăn hết chén bánh canh, trong lúc tôi đi thay đồ.

- Thấy chưa . - Bà Thanh vui vẻ - Hữu Bằng ! Con có phước lắm mới cưới được một cô vợ chu đáo như Tịnh Nghi kia.

"Hừ ! Chẳng qua là bì năm triệu mỗi tháng thôi " . - Hữu Bằng trầm nghĩ. Anh còn lạ gì thái độ nịnh nọt lãng xãng

của đám nhân viên dưới cấp . Không phải chỉ là tô bánh canh đâu . Chuyện khó khăn hơn nhiều , bọn chúng cũng ráng hết sức mình để chiều lòng ông chủ.

- Ăn đi con.

Ông Thái lại lên tiếng giục . Hữu Bằng cầm một cái muỗng lên . Ăn thì ăn chứ ? Không chi thế , từ hôm nay anh còn bắt Tịnh nghi hết lòng hầu hạ cho mình nữa . Cho vừa, cho xứng với mức lương và... cả với công anh ga lăng cung chiều cô trước mặt nội nữa.

- Một lát nữa , nhớ mua cho Tịnh nghi mấy cái áo bầu cháu nhé.

Ngậm bánh canh ngọt lịm trong cổ bỗng trở nên đắng ngắt . Đưa mắt nhìn nụ cười đang nở trên môi ba và nội , Hữu Bằng không biết giữa mình và Tịnh Nghi ai sẽ là người bị đi đây...

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, quả không sai . Hơn một giờ ngắm nghía trước gương, Tịnh Nghi như vẫn chưa tin nổi, cô bé trắng trẻo, đẹp một cách kiêu kỳ kia chính là mình.

Sao mà lạ thế nhỉ ? Cô mở to đôi mắt nhìn kỹ hơn làn lông mi cong vút của mình. Chỉ mất có mười phút uốn cho nó cong lên mà đôi mắt của cô trông khác hẳn. To và đen lay láy.

Công trình này là kết quả của một ngày cô theo nội đến mỹ viện tân trang.

Chà ! Xưa nay lời quảng cáo đầy hấp dẫn, cô chỉ thường trề dài môi dè bịu.

Toàn bịa đặt . Làm gì có việc chỉ cần một lần tắm sữa là sẽ trắng lên ngay.

Vậy mà lạ thật đó . Đưa tay lên vuốt ve làn da trắng mịn màng khắp người mình, Tịnh Nghi nghe ngạc nhiên nhiều lắm . Làn da đen đui mốc thếch của cô đã hoàn toàn biến mất , nhường chỗ cho một nước da trắng mịn màng thơm lừng mùi sữa. Chỉ cần hai tiếng đồng hồ với nhiều công đoạn tắm, chà nghệ , ướp trân châu, ngâm sữa , tẩy kem và nhiều nhiều thứ nữa là con người ta trắng từ đầu đến chân rồi.

Còn sung sướng , còn thư giãn nào bằng, được nằm yên cho người ta massage khắp người mình. Các cô thợ chuyên nghiệp với đôi bàn tay khéo léo biết làm cho khách hài lòng với cảm giác dễ chịu và thật là mãn nguyện.

Biết cô là dâu của bà Thanh và sẽ là một khách hàng thân tín trong nay mai, đích thân bà giám đốc mỹ viện đã sẵn sóc cho cô . Bà còn giới thiệu cho cô hàng lọ mỹ phẩm cao cấp nữa. Từ kem thoa mặt, phấn trang điểm . Thuốc dưỡng móng, sữa tắm trắng, nước hoa... nói chung là không thiếu một món gì . Nhìn qua giá cả , Tịnh Nghi tối tăm cả mặt mày . Cô không bao giờ tin nổi thời son môi lại được bán với giá tám trăm ngàn, can g không nghĩ rằng hộp kem dưỡng da bé xíu kia đến một triệu đồng .

Chương 5

Thôi thôi. Chẳng dám mó tay vào, Tịnh Nghi đẩy tất cả ra xa, trong khi nội lại cười bảo gói tất cả lại cho bà. Bà muốn tặng cho cô cháu dâu làm đẹp.

Thật mừng, thật thích, nhưng Tịnh Nghi thích nhất là mái tóc vừa được cắt của mình. Đơn giản với cái tên "tóc bò câu" song nó làm cho gương mặt cô khác hẳn. Không dài, không nhọn như khi cô để tóc le hoe, dài xọc xòa trên vai nữa. Mái tóc bò câu với những đường tia thật khéo ôm sát vào tai đã khiến cô trông trẻ ra, nhí nhảnh hơn và đặc biệt là... mập lên một chút. Mái tóc hợp với đôi bông kim cương lấp lánh trên trái tai đã khiến cô trông quý phái, sang trọng lên rất nhiều.

Hôm đó, Hữu Bằng đã dắt cô vào một shop thời trang nổi tiếng nhất SG. Nhìn bảng giá mà mắt Tịnh Nghi cứ hoa lên. Bấy lâu quen với những món áo quần "sida" giá không quá bốn chục ngàn, cô thật không ngờ chiếc áo thun trông đơn giản vậy mà giá hơn ba bốn trăm ngàn. Trời ơi! Đúng là nhà giàu có khác. Chẳng trả giá, cũng chẳng so đo, Hữu Bằng đưa tay chỉ nhanh lên kệ treo quần áo mà không cần biết là cô mặc có vừa không.

Bước vào cửa hàng bán thời trang, tim Tịnh Nghi đập loạn cuồng. Trời ơi! Đẹp và sang trọng quá. Bao lần đi ngang đây cô chỉ biết ngược nhìn thêm muốn. Hữu Bằng đã mua cho cô một bộ nữ trang sang trọng bằng bạch kim, trông mảnh khảnh và tao nhã lắm. Cả một ngày trời, Tịnh Nghi cứ ngồi yên ngắm nhìn vẻ lấp lánh của kim cương mà tự hỏi: Minh đang mơ hay tỉnh?

Cuộc đời thường có những may mắn bất ngờ, nhưng may mắn như cô thì quả là hi hữu lắm. Đời thuở có công việc nào mà nhận hạ thế này, suốt ngày được ăn toàn cao lương mỹ vị, được ở nhà biệt thự, được ông bà chủ yêu thương hết mực. Nói không phải khoe chứ ông Thái vừa mới mua cho cô một bàn trang điểm đẹp như bàn của công nương trong phim La Mã. Lúc này đi mỹ viện với nội về, bước vào phòng nhìn thấy nó, Tịnh Nghi đã phải reo to mừng rỡ.

Chỉ có Hữu Bằng là hơi khó chịu thôi. Suốt ngày cứ lảm lì, gã không buồn nói với cô lời nào cả, dù cô đã mua đèn lại chai dầu cạo râu mới tinh rồi. Sự cau có lạnh lùng của gã làm cô nghe ngột ngạt, khó chịu lắm sao. Nhưng không phải nói riêng một mình cô đâu, bác Ba bếp trưởng đã kể rồi, tính gã xưa nay vốn kỳ cục vậy, không ưa con gái. Mà trách làm gì, cũng tại gã kỳ khôi, khó chịu nên cô mới có được một. nghề kỳ lạ thế.

Thôi, đừng thêm quan tâm tới gã nữa. Bà nội và bác Thái tốt với mình như vậy cũng đủ rồi. Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc, Tịnh Nghi thầm nhủ: sẽ hết lòng hầu hạ, làm vui lòng hai người bằng tình cảm chân thật của mình.

Cửa phòng bật mở, Hữu Bằng đột ngột bước vào với nét mặt đầy căng thẳng và mệt mỏi. Không nói một lời, anh thả người buông xuống ghế salon, hai tay ôm lấy đầu mình. Quay đầu lại, Tịnh Nghi nhìn anh lo lắng:

- Hữu Bằng! Anh sao thế? Không được khỏe à?

Ngẩng đầu lên, đôi mắt anh nhìn Tịnh Nghi không chớp, dường như rất ngạc nhiên trước sự thay hình đổi dạng của cô.

- Nội của anh dắt tôi đi mỹ viện đó. - Với cảm giác của một người con gái biết mình đẹp lên trước mắt gã con trai, Tịnh Nghi cúi thấp đầu bên lên - Anh thấy có được không?

- Tôi chỉ thấy tiếc tiền thôi. - Hữu Bằng cộc lốc - Có phải cô đã dùng lời ngon tiếng ngọt dụ nội của tôi không? Lại mua cả bàn trang điểm nữa. Dễ cô tưởng mình là thành viên chính thức trong gia đình này rồi chắc. Đừng quên mối quan hệ giữa cô và tôi chỉ tạm bợ, nhất thời thôi.

Như rơi từ trên trời xuống, Tịnh Nghi bàng hoàng lặng người đi trong xấu hổ. Cô mà là kẻ lợi dụng lòng tin của người khác hay sao?

- Tôi không thêm dụ nội của anh, cũng không bao giờ mơ tưởng mình là thành viên chính thức trong gia đình này cả. - Trùng trùng nhìn thẳng vào mặt Hữu Bằng, Tịnh Nghi gằn giọng - Anh đừng xem thường tôi như vậy. Tất cả những chi phí này, tôi sẽ trả lại cho anh.

- Tốt... - Không để ý đến về bị xúc phạm của cô, Hữu Bằng đứng dậy - Cứ liệt kê tổng chi phí ra giấy. Tôi nhất định sẽ trừ vào lương tháng này của cô.

Nói rồi, anh thân nhiên bước vào toilet, mặc Tịnh Nghi giận run người. Dễ... con nhỏ này sợ hay sao. Vội chạy đi tìm tờ giấy, Tịnh Nghi liệt kê từng chi phí thật rõ ràng.

Một triệu sáu rồi ư? Cộng tất cả những con số lại, Tịnh Nghi nghe ruột mình thót lại một cái đau trong bụng. Thật là tiếc quá! Chỉ một ngày đi mỹ viện đã mất từng ấy tiền rồi. Vậy là... vậy là lương của cô chỉ còn lại ba triệu tư thôi. Không ngờ gã Hữu Bằng nhỏ mọn tính toán từng ly như vậy. Từ nay, cô phải để ý dè chừng, dè sẻn trong việc chi tiêu mới được.

Đã liệt kê rõ ràng tất cả chưa? - Hữu Bằng đã tắm xong, anh bước ra hỏi với vẻ bề trên - Nhớ đừng quên món gì nhé.

- Xi! Chẳng ai tham lam như anh tưởng.

Trao tờ giấy cho Hữu Bằng, Tịnh Nghi trẻ dài môi khinh bỉ. Hữu Bằng cầm lấy tờ giấy liếc qua, gật đầu:

- Một triệu sáu. Chà! Đi mỹ viện cũng tốn kém quá hả? - Rồi như chợt nhớ, gã kêu lên - Đây, số nữ trang tôi mua, chỉ là cho cô mượn đeo thôi nhé, không phải cho luôn đâu.

Lại thêm một lần tức nghẹn người, Tịnh Nghi nghe ức lòng muốn khóc. Dù bao lâu nay cô không hề định nình, cũng chẳng bao giờ kỳ vọng gã cho mình số nữ trang kia. Cô vẫn biết là mình đang tạm đeo nhờ, nhưng hẳn đâu cần nói huych toẹt ra như vậy. Nổi điên lên, cô tháo vợ nữ trang ra khỏi người mình.

- Trả đây, tôi không thèm.

- Không trả được đâu... - Lắc đầu. Hữu Bằng bình thân nói - Nếu cô vẫn muốn tiếp tục công việc này. Đừng quên

lượng một tháng những năm triệu đồng, còn được tha hồ ăn ngon mặc đẹp.

Trong một phút, Tịnh Nghi chỉ muốn ném tất cả vào mặt Hữu Bằng. Nữ trang, công việc, tiền lương và tất cả tiện nghi hẳn vừa mới kể. Đúng là vì thích được ăn ngon, mặc đẹp, nhưng không phải vì thế mà gã được quyền xem thường, rẻ rúng cô. Cô không thèm cũng chẳng cần đâu. Bao lâu nay nghèo khổ có sao đâu.

Bàn tay đập mạnh xuống mặt bàn... nhưng rồi cô dần lại. Hình ảnh mẹ được chữa lành bệnh và em Nhật Hạ cười hớn hở trên chiếc xe gắn máy đã làm lòng Tịnh Nghi dịu đi con giận. Thời buổi khó khăn, tìm được một việc làm với mức lương cao đâu có dễ. Vì mẹ, vì em, ráng nhịn đi. Những nơi khác ông chủ cũng thường mắng nhân viên vô cớ lắm. Hữu Bằng là chủ của cô, gã có quyền mắng cô mà. Buồn làm gì, cứ xem như gió thoảng mây trôi.

Đám đập bàn giận dữ với tôi à? Có phải muốn nghỉ không?

Lần đầu tiên có nhân viên dám đập bàn trước mặt mình, Hữu Bằng hét lên giận dữ. Tịnh Nghi cúi thấp đầu lí nhí:

- Xin lỗi anh, tôi không muốn nghỉ.

- Vậy thì làm ơn biến khỏi nơi này đi. - Khoát tay, Hữu Bằng ra lệnh - Đợi tôi ngủ say rồi hãy vào nhé. Nên biết sự có mặt của cô làm tôi khó chịu lắm.

- Vâng.

Gật đầu đứng dậy, giấu đôi mắt đỏ hoe vì tủi phận. Tịnh Nghi lầm lũi bước ra ngoài. Ranh giới đã phân định rõ ràng, cô là nhân viên, còn gã là ông chủ. Nhớ nhé.

Có rất nhiều tiệm bán há cảo, nhưng chỉ mỗi tiệm "Mình Châu" là ngon nhất, nên... hầu như tất cả những ai sành ăn đều tập trung về đây thưởng thức. Muốn mua một hộp về cho nội thật chẳng dễ chút nào.

Chen lán, xô đẩy hơn nửa giờ, cuối cùng Hữu Bằng cũng mua được một hộp. Mồ hôi tuôn ướt đẫm lưng áo, nhưng anh nghe vui lắm. Nội rất thích món há cảo này.

Chín giờ rưỡi mắt rồi. Hữu Bằng tăng tốc chiếc Mercedes, vì nội sẽ ngủ vào lúc mười giờ. Cũng như anh, nội có một số thông lệ bất di bất dịch.

Sự đời thường trái ý người. Càng nôn càng chậm. Quái! Hôm nay sao nhiều đèn đỏ thế này? Lại thêm nạn kẹt xe, thật là tai họa! Mười giờ mười lăm. Không còn hy vọng nữa, Hữu Bằng tiu nghỉu ôm hộp bánh bước vào nhà. Có thể đặt nó vào tủ lạnh, ngày mai hâm lại, nhưng anh vẫn thích nội thưởng thức ngay khi bánh còn nóng hôi hổi thế này.

- Bằng về đó há cháu?

Đang bước, Hữu Bằng bỗng giật mình nghe giọng nội khe khẽ hỏi. Nội vẫn chưa ngủ ư? Anh vui mừng ngừng nhanh đầu dậy. Đôi mắt chợt mở tròn trước một hình ảnh vô cùng kỳ lạ. Trên nền gạch nhà bếp, nội đang ngồi nấu cái gì đó trên một bếp than rục lửa hồng. Sao nội không sai con Sen làm nhỉ? Có bếp ga, sao nội phải ngồi quạt than chỉ cho cực khổ, cho mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng khắp mặt mũi thế kia.

- Bằng lấy cho bà cái chén mau.

Thấy Hữu Bằng sững người ra tròn mắt ng"o mình, bà mỉm cười đưa tay vẫy. Hữu Bằng lấy một cái chén bước lại gần, hoang mang hỏi:

- Bà nấu gì thế? Sao không dùng bếp ga hở bà?

- À... - Múc từ trong nồi ra một chút nước đen thui khó ngửi, bà vui vẻ - Bà tiêm gà cho Tịnh Nghi ăn đấy. Món này khó lắm, con Sen không biết nấu, cũng không biết canh lửa, phải tiêm bằng than mới ngon được cháu à.

Bà nội đích thân nấu cho Tịnh Nghi ăn? Hữu Bằng nghe nóng mũi. Thật là quá lắm! Nội từng tuổi này rồi lại phải tốn công nhọc sức nấu cho con nhãi ranh ấy ăn ư? Ái đâu phải vợ anh, mà dù là vợ anh cũng không đời nào chấp nhận.

- Nấu cho Tịnh Nghi ăn ư? Thế cô à đâu rồi?

Hữu Bằng lớn giọng. Con Sen vừa đi xuống, nghe nói vội đáp thay bà:

- Dạ, cô chủ đã ngủ từ lúc chín giờ.

- Lại còn như thế nữa?

Hai hàm răng nghiến chặt, Hữu Bằng rít lớn. Bà Thanh vội kéo tay anh:

- Đùng la lớn thế! Mau theo bà vào phòng ép Tịnh Nghi ăn hết chén gà tiêm này rồi ngủ. Khuya lắm rồi.

- Nội không phải bụng, cứ đưa cho con.

Hữu Bằng giằng lấy chiếc chén trên tay bà, nhưng bà đã kéo nó về phía mình:

- Không được. Con đem vào, lỡ Tịnh Nghi hỏng chịu ăn, có phải phí công sức của bà không.

- Nhưng nội già rồi... - Hữu Bằng bực dọc - Con không muốn nội phải bận tâm vào mấy chuyện con con này. Việc gì phải tiêm thức ăn bổ cho á chứ? Thức ăn thường ngày cũng đủ dinh dưỡng lắm rồi.

- Con đi cả ngày chẳng biết gì cả. - Bà lắc đầu như chê trách - Tịnh Nghi lại là đứa con gái chu toàn, không muốn chồng phải bận tâm lo lắng nên cứ giữ mồm giữ miệng. Mấy ngày nay không biết nó bệnh gì mà ít ăn, ít nói hẳn đi, nét mặt lúc nào cũng dàu dàu buồn bã, làm bà và cha cháu lo lắng biết bao. Suy nghĩ mãi bà mới nhớ ra phương thuốc gia truyền này. Ngày trước có thai ba cháu, bị hành không ăn uống được, bà đã từng được ăn món tiêm này.

- Đúng là bà hóc hác đi nhiều. Hữu Bằng nghe lo lắng. Cứ để bà bận tâm hao sức vì cô á Tịnh Nghi này, không khéo sẽ vướng bệnh mất. Thật là bực mình quá. Bệnh sao không biết tự mua thuốc uống, làm phiền bà như vậy.

- Tịnh nghi! Cháu ngủ chưa? Dậy đi nào, bà có tiêm gà cho cháu ăn đây.

Đẩy cửa phòng nhẹ bước vào, bà cất giọng thân thương đầy triu mến. Không có tiếng trả lời, bà đưa mắt nhìn lên giường và lo lắng hỏi:

- Ủa! Tịnh Nghi đi đâu mất tiêu rồi? Hữu Bằng! Con mau vào toilet tìm nó xem. Coi chừng do mất sức, nó té xỉu luôn trong đó.

- Nội à ! Đừng cuống như thế... - Hữu Bằng nhăn mặt – Chẳng phải tìm đâu, cô đã ngủ say rồi, đang nằm dài trên ghế salon đó.

- Trên ghế salon? –Hướng mắt về salon, bà chưa kịp thở phào đã lạ lùng –Sao lại ngủ trên ghế co như con tôm cho khổ vậy ?

- Vì đó là chỗ của cô ta mà.

Hữu Bằng trả lời theo quán tính. Bà Thanh tròn mắt:

- Con nói sao ? Chỗ ngủ của Tịnh Nghi là trên ghế salon à ?

Biết mình lỡ lời, Hữu Bằng vội quẹo ngay:

- À ! Không phải . Ý con muốn nói là những khi chưa ngủ, cô ấy vẫn thường nằm trên salon như vậy . Chắc hôm nay cũng thế, vì mệt mỗi ngủ quên đi...

- À!

Bà gật đầu vỡ lẽ. Hữu Bằng lại nắm tay bà :

- Nội à ! Tịnh Nghi ngủ rồi, cứ để cô ta ngủ đi, nội ra đây với cháu. Bảo đảm nội sẽ thích lắm.

Lúc lắc hộp há cáo trên tay, Hữu Bằng cười hí hửng. Há cáo “Minh Châu” là món bà vẫn ưa thích nhất.

- Không được . –Lắc đầu, bà chẳng buồn để tâm đến lòng hiếu thảo của thằng cháu nội- Đàng nào Tịnh Nghi cũng phải dậy để lên giường ngủ . Hữu Bằng ! Con mau đánh thức nó dậy, ăn cho kịp nóng.

Thấy Hữu Bằng đứng yên, bà giục:

- Mau đi nào ! Sao cháu chẳng quan tâm đến vợ chút nào vậy ? Chẳng bù cho ba cháu ngày xưa, cung vợ như trứng mỏng.

- Bà đừng nhắc chuyện ba cháu ngày xưa, cháu chẳng thích nghe đâu.

Nét mặt càng trở nên lâm lý khó chịu. Hữu Bằng nắm tay Tịnh Nghi lay mạnh :

- Dậy mau!

- Coi kìa cháu! –Bà Thanh vội hốt hoảng kêu lên –Từ từ thôi, kéo kinh động đến thai nhi không tốt.

- Ôi! Gì thế này?

Tiếng động đã làm Tịnh Nghi thức giấc . Lồm cồm bò dậy , nhìn thấy Hữu Bằng đứng cạnh bà Thanh nét mặt hầm hầm, cô sợ quá kêu lên :

- Lộ rồi à ?

- Cháu nói lộ... mà lộ cái gì?

Bà Thanh không hiểu. Hữu Bằng quát lớn :

- Lộ... lộ cái gì ! Làm gì mà mấy bữa nay không chịu ăn uống hả ?

Vậy là chưa lộ . Ôi! Thật là may mắn . Tịnh Nghi ôm ngực thở phào ra . Bà Thanh ngồi xuống cạnh bên, vẻ quan tâm :

- Cháu nói lộ... lộ cái gì hả ?

Tim Hữu Bằng thót lại. Tịnh nghi vẫn tỉnh queo :

- Dạ , lộ chuyện cháu và anh Hữu Bằng giận nhau . Chúng cháu sợ nội buồn nên dặn lòng giấu kín.

- Giận nhau ? Thảo nào . –Bà gật đầu chột hiệu . Thi ra thế nên này giờ thái độ thẳng Bằng mới kỳ quặc quá . -

Nhưng chuyện gì , ai giận ai trước hả ?

- Dạ , anh Bằng giận cháu, chứ cháu nào đâu dám giận . –Tịnh Nghi cúi đầu- Phận cháu nghèo hen, được vào đây là phước phận nhất đời, cháu làm sao dám.

- Đừng nói vậy cháu. –Cắt ngang lời Tịnh Nghi, bà Thanh yêu thương vuốt tóc cô.

- Giàu nghèo chẳng là gì cả, con người mới là vốn quý.

- À quên ! Nội có tiềm gà cho cháu ăn đó. Món này bổ lắm,giúp ăn ngon, ngủ khỏe đấy. Nội phải nấu gần hai giờ mới được.

- Nội nấu cho con ăn ư ? –Tịnh Nghi giật mình hốt hoảng- Ôi ! Như vậy sao được. Con không dám ăn đâu , nội ăn đi.

- Ta già rồi, ăn món này làm gì ? –Bà bật cười vui, đưa cái chén lại gần –Ăn đi cháu, ngon lắm đấy.

- Nhưng... Đưa mắt nhìn Hữu Bằng một cái, Tịnh Nghi lắc đầu- Cháu không ăn được . Mùi thuốc bắc này, xin lỗi nội , cháu rất dị ứng từ nhỏ nên mỗi lần nghe thấy, cháu buồn nôn lắm.

- Vậy à ?

Mặt bà Thanh lộ vẻ thất vọng :

- Vậy là công sức của ta đổ sông, đổ biển rồi. À! Phải rồi... - Mắt bà lại sáng lên –Còn một món, cháu nhất định ăn được đấy. Hữu Bằng ! Hộp há cáo của con đâu mau đem cho Tịnh Nghi ăn.

- Cái gì ? –Hữu Bằng nắm chặt hộp há cáo- Cái này cháu mua về cho nội ăn mà.

- Nhưng nội không ăn nữa . Cháu mau đem mời Tịnh Nghi ăn, coi như làm hoà với nó. Vợ chồng đầu giường giận, cuối giường huê. Hơn nữa, Tịnh Nghi đang mang thai, cháu không nên chọc giận nó đâu.

- Nội à... - Tịnh Nghi vội kêu lên- Hộp há cáo đó anh Bằng cố tình mua cho nội, con làm sao ăn được.

- Con phải ăn. –Bà Thanh nghiêm giọng.- Không thì i ta giận đấy, Hữu Bằng ! Cháu có nghe bà nói gì không ?

- Dạ –Thở mạnh một cái, Hữu Bằng giận dữ đặt hộp há cáo xuống trước mặt Tịnh Nghi –Ăn giùm đi.

- Ăn đi cháu . –Bà Thanh vui vẻ mở hộp- Ăn rồi lên giường ngủ cho khỏe . Cháu mang thai, không nên nằm co rúc trên ghế salon như vậy.

- Dạ . –Tịnh nghi cầm hộp há cáo lên, ngần ngừ - Nội ơi ! Nhiều quá, con ăn không hết . Hay là bà cháu mình ăn chung vậy.

- Được lắm.

Bà Thanh đồng ý ngay . Rồi như quên mất sự hiện diện của Hữu Bằng, hai bà cháu cùng vui vẻ ăn há cảo, tiếng cười vui rộn rã.

Bà như quên mất mình rồi . Tự nhiên nghe hờn dỗi. Hữu Bằng bỏ ra cửa sổ đứng ngắm trăng . Một nỗi ghen hờ, ganh tỵ xâm chiếm vào người. Anh không thích nội thân mật , vui vẻ cùng Tịnh Nghi như thế ? Cô có phải cháu của bà đầu , sao tối ngày sáng đêm cứ quần lấy cô chuyện trò vui vẻ vậy, còn lo lắng thương yêu cô nữa . Liệu rồi bà có thương cô hơn thương mình không nhỉ ? Sao anh thấy lo trong lòng quá.

Đang ngủ ngon , Hữu Bằng bỗng có cảm giác râm ran khắp cả người.. Dường như có một đàn côn trùng đang lúc nhúc bò trên da thịt anh. Gì thế nhỉ ? Trong tiềm thức mơ màng , Hữu Bằng tìm bắt một con bọp mạnh. Ui da ! Ngón tay anh đột nhiên đau điếng . Giật mình, anh bừng tỉnh dậy ngay.

Kéo chiếc đèn ngủ đến gần, Hữu Bằng bỗng bật ngồi lên kinh hãi. Có một đàn kiến lửa to đùng đang hành quân hàng dọc trên giường ngủ của anh . Con nào cũng vắt trên đầu một cục mồi to tướng.

Kiến ở đâu ra thế nhỉ ? Hữu Bằng nghe lạ lắm. Tính anh sạch sẽ xưa nay, làm gì có chuyện kiến bò trên giường làm tổ được ? Lần ngược đoàn hành quân của kiến đến sát góc giường lần tay xuống nệm , Hữu Bằng bỗng gằm lên một tiếng to đầy giận dữ.

Thủ phạm chính là một gói xôi mè ai đó đã ác độc nhét xuống giữa hai làn nệm. Còn ai vào đây được nữa ? Bước vội xuống giường đến cạnh ghế salon, Hữu Bằng giật mạnh chiếc chăn ra khỏi người Tịnh Nghi, hét lớn :

- Tịnh Nghi ! Cô lập tức dậy mau.

- Há ? - Bị hét lớn , Tịnh Nghi hốt hoảng bật ngồi ngay dậy . Gương mặt còn ngáy ngủ, nhìn quanh ngơ ngác- Làm gì mà anh la lớn vậy ?

- Tịnh Nghi ! Có phải ban ngày cô vẫn thường lên giường tôi ngủ không ?

Tưởng chuyện gì . Đưa tay che miệng ngáp. Tịnh Nghi gật đầu ngay không suy nghĩ. Thái độ vô tình của cô càng khiêu khích cơn tức giận của Hữu Bằng :

- Ai cho phép cô lên giường tôi chứ ?

Gãi tóc, giương cặp mắt chưa minh mẫn của mình lên, Tịnh Nghi cười biết lỗi :

- Không ai cho phép cả , nhưng tôi thích nằm trên giường của anh quá, nó êm và mát hơn ghế salon nhiều . Tôi tưởng nằm lên anh không biết , nên... Xin lỗi anh, từ nay tôi sẽ không lên giường anh nằm nữa đâu.

Nói rồi, cô ngã nằm ngay xuống salon toan ngủ tiếp . Hữu Bằng giăng mạnh gói xôi xuống mặt bàn kính, hét lớn :

- Cái này có phải của cô không ?

- À ! Phải rồi - Tịnh Nghi nhận ngay - Của tôi đó . Anh tìm thấy ở đâu mà hay vậy ?

- Còn ở đâu nữa ? Cô nhét nó ngay đầu nệm của tôi . Có phải muốn kiến lên cắn chết tôi không ?

- Thì ra nó lọt xuống kẽ giường à ? Tịnh Nghi vỡ lẽ - Vậy mà tôi cứ tìm dưới gầm giường , hèn gì không thấy... -

Rồi cô chột ngáp ngừng - Anh bị kiến cắn à ? Có nhiều không ? Có đau lắm không ? Để tôi xúc dầu cho.

- Cô giữu cọt tôi đó phải không ?

Hữu Bằng chau đôi mày lại . Tịnh Nghi lắc đầu nguây nguẩy :

- Không đâu . Không phải tôi cố tình nhét gói xôi xuống nệm cho kiến cắn anh đâu . Tuy ghét anh, tôi cũng đâu đến nỗi ác tâm như vậy . Với lại, mắt gói xôi, tôi cũng đói bụng từ chiều đến giờ đây.

Đói bụng ? Gói xôi ? Lại thêm một phát hiện . Cô à Tịnh Nghi này ghê thật , vờ bỏ cơm cho nội và ba anh lo lắng, rồi lên ra ngoài mua xôi về ăn . Hừ !

- Tịnh Nghi ! T. ai sao lại giả vờ bệnh hoạn không ăn được ,trong lúc có thể ăn bình thường ? Cô muốn giở trò gì . - Tịnh Nghi hạ giọng - Chỉ không muốn bị người khác coi thường, cũng như không muốn bị trừ lương một cách oan uổng thôi.

Ra là chuyện trừ lương hôm nọ , Hữu Bằng như vỡ lẽ . Không ngờ Tịnh Nghi coi vậy mà cũng biết thù dai nữa.

- Cô định làm reo, chờ tôi nài nỉ đó phải không ?

- Tôi không làm reo, cũng chẳng cần anh nài nỉ - Tịnh Nghi hất mặt lên - Tôi chỉ muốn chứng minh cho anh biết , ngoài việc thích ăn ngon mặc đẹp ra, tôi còn có lòng tự trọng rất dễ bị tổn thương.

- Tự trọng ?

Hữu Bằng như ngạc nhiên . Tịnh Nghi gật đầu :

- Không chỉ lòng tự trọng , còn là nhân cách, sĩ diện của một người con gái nữa . Tôi là nhân viên, anh là chủ . Tôi chấp nhận bị khiển trách khi không tròn phận sự. Chứ tôi không thể để anh vimiếng ăn mà chà đạp lên danh dự . Từ hôm bị mắng oan, bị anh trừ lương, tôi đã hứa sẽ không ăn cơm cũng không xài bất cứ vật dụng gì trong nhà anh nữa. Nghèo, không đủ tiền mua cao lương mỹ vị, tôi vẫn có thể tự nuôi mình bằng xôi , bằng bắp.

Có phải Tịnh Nghi vừa nhắc đến lòng tự trọng không nhỉ ? Hữu Bằng thấy khó tin, thấy buồn cười quá . Một cô gái chuyên đi ăn đám cưới lậu như cô mà dám dạy anh về lòng tự trọng à ?

- Những danh từ cao thượng, hoa mỹ kia chỉ có thể gom lại một từ thôi . - Quệt tay lên mũi một cái, Hữu Bằng cười khẩy- Đùng tưởng tôi không biết nhé , đó chính là từ cay cú.

- Cay cú ư ?

Tịnh Nghi bàng hoàng hỏi . Hữu Bằng nhịp nhịp chân trên ghế :

- Phải . Cô đang cay cú vì bị tôi trừ mất tiền lương. Thấy ba và nội tôi nhẹ dạ , cả tin lại giàu lòng nhân hậu , cô định nhân cơ hội này trả đũa tôi.

- Tại sao tôi phải trả đũa anh cơ chứ ?

Tịnh Nghi uất ức . Hữu Bằng vẫn thản nhiên :

- Vì cô thừa biết họ là nguồn quan tâm lớn nhất đời tôi . Cô muốn tôi hạ mình năn nỉ , trả lại cho cô số tiền lương bị trừ hôm nọ.

- Không có, tôi không có . - Tịnh Nghi lắc đầu nhanh . Thật không ngờ Hữu Bằng lại nghĩ cô tội tệ đến thế - Xin thế , nếu tôi có ý muốn thừa cơ hội trả thù anh thì cho trời đánh tôi đi.

- Không cần thế đâu . - Hữu Bằng đưa một ngón tay lên - Tất cả những thủ đoạn mảnh khóc của cô đều không thể làm tôi mảy may động lòng chuyên ý . Tôi sẽ không trả cho cô số tiền lương bị trừ hôm trước, cũng như không hề hạ mình xin lỗi cô , vì xin lỗi cô vì đó là xúc phạm đến lòng tự trọng đáng kính của cô . Chỉ có một lời thôi , đó là lịnh . Tôi ra lịnh cho cô , ngày mai hãy dẹp bỏ tất cả những trò sĩ diện lỗ lã kia . Không được để ba và nội tôi phải bận lòng lo lắng về cô nữa . Nghe rõ chứ ?

Còn gì khó chịu , đau tức hơn khi bị nghĩ xấu , nói oan mà không thể nào tranh cãi. Tịnh Nghi cắn chặt môi , cố kềm lòng không hét lớn vào mặt Hữu Bằng . Có nói cũng vậy thôi , gã không bao giờ tin , không bao giờ chịu hiểu . Nếu muốn tiếp tục làm thì ráng nhịn , ráng dần lòng làm một pho tượng đá trơ trơ không xúc cảm . Nhưng việc này xem ra với Tịnh Nghi chẳng dễ chút nào, vì ngày thường cô vốn bướng bỉnh , độc tài . Ở nhà, mỗi lời nói, mỗi ý kiến của cô đều được mẹ và em Nhật Hà nhất nhất nghe theo.

- Tôi hỏi nghe rõ chưa ?

Thấy Tịnh Nghi cứ ngồi ngây người không đáp . Hữu Bằng tức giận hét to :

- Nghe rõ . - Không dần lòng được , Tịnh Nghi hét to đáp trả - Nhưng con người anh thật bất bình thường, khi thế này, khi thế khác, tôi chẳng biết đâu mà lần cả . Vậy anh muốn tôi làm những gì , xin ghi rõ ràng ra giấy để sau này làm bằng chứng . Tôi không muốn bị trừ lương oan, khi vắng lời anh làm vui lòng bà nội.

Hả Hữu Bằng giận run người . Tịnh Nghi này giỏi thật , dám trả lời anh, lại còn dám sai anh ghi mệnh lệnh lên giấy nữa . Thật ngang ngạnh , thật trèo cao. Tức nhưng không trả lời được... Lý lẽ chắc chắn lắm . Không thể thua cô , Hữu Bằng gằn giọng :

- Được . Ngày mai tôi sẽ ghi cho cô những việc nên làm. Vì phạm một điều nhỏ là tôi sẽ trừ lương ngay.

- Tôi chẳng đại gì phạm luật đâu.

Tịnh Nghi nói với vẻ tự tin - Còn bây giờ, thưa ông chủ , mời ông chủ trở về giường cho , tôi buồn ngủ lắm rồi.

- Đây là phòng của tôi , tôi muốn đứng muốn ngồi ở đâu tùy ý , cô không được quỵn nhắc nhở.

Bị đuổi khéo, GB bực bội hét lên . Rồi để chứng minh mình luôn hành động ngược , anh đến ngồi vào chiếc ghế salon đối diện , châm một. điếu xì gà :

- Đêm nay tôi không muốn ngủ.

- Tùy ông thôi ,ông chủ.

Rùn vai, Tịnh Nghi thả người nằm xuống ghế kéo chiếc chăn lên đắp ngang người, cô nhắm mắt lại ngủ ngay như khiêu khích . Hữu Bằng bực bội hét lên :

- Đây, ngồi dậy mau . Tôi chưa nói hết.

- Còn chuyện gì nữa chứ ? - Chồng tay ngồi dậy , Tịnh Nghi nhăn nhó - Nên nhớ , trong hợp đồng không có những khoản làm việc nửa đêm như thế này. Tôi sẽ đòi thêm lương đó.

- Dừng lại nhai nữa , nghe đây... - Hữu Bằng cắt ngang lời - Tôi muốn cái bào thai vô tích sự trong bụng cô ngày mai sẽ không còn tồn tại nữa.

- Thi thật sự nó có tồn tại đâu ?

Tịnh Nghi tròn mắt ngây thơ . Hữu Bằng phà một hơi thuốc :

- Phải , nó đã tồn tại trong kịch bản thì cũng phải biến mất trong kịch bản. Ngày mai, cô hãy bịa ra một lý do làm biến mất nó đi . Tôi không muốn ba và nội tôi phải lo lắng, thương yêu cô nhiều như thế.

- Tôi hiểu rồi . - Gật đầu, Tịnh Nghi che miệng ngáp- Bây giờ thì hết chuyện bàn rồi phải không ?

Ghét cay đắng cái lời nói như trêu người, chọc tức của Tịnh Nghi, Hữu Bằng chỉ muốn lờ thật nhiều lý do để bắt cô ngồi đến sáng . Nhưng nghĩ mãi chẳng tìm được cơ gì, anh đành phải khoát tay.

- Hết rồi, ngủ đi.

- Cám ơn ông chủ.

Lại ngáp , Tịnh Nghi thả người nằm ngay xuống ghế . Đôi mắt nhắm lại, cô như không muốn quan tâm đến sự hiện diện của anh trước mặt mình . Bực bội đứng lên trở về giường , nhưng vừa nằm xuống, anh đã phải nhón dậy ngay . Đản kiến lửa - thủ phạm dứt anh ra khỏi giấc ngủ ngon lành vẫn còn ngang nhiên bò lổn ngổn khắp giường thế kia , làm sao anh ngủ được ?

- Tịnh Nghi ! Cô lập tức lên dọn sạch mấy con kiến cho tôi.

Hét một lần, hai lần vẫn không đánh thức Tịnh Nghi khỏi giấc ngủ ngon , Hữu Bằng đành phải tự mình dọn lại chiếc giường. Vừa làm, anh vừa lầm bầm mắng :

- Đồ con gái vô tích sự . Tối ngày chỉ biết ăn với ngủ.

Hé một con mắt ra , nhìn Hữu Bằng hí hoáy cúi bắt từng con kiến, môi Tịnh Nghi nở một nụ cười mãn nguyện .

Cuối cùng , cô cũng "đi" được Hữu Bằng , cũng như đã có cách chọc hấn nổi nóng, làm gã tức điên lên

Chương 6

Lấy cố bạn giải quyết việc nhà, Hữu Bằng từ chối lời mời đến quán bar hát karaoke cùng đám bạn, dù đây là thói quen ưa thích của anh hàng mấy năm rồi.

Thật ra, Hữu Bằng không thích uống rượu, cũng chẳng thích hát như đám bạn bè và nhân viên dưới cấp tướng làm đầu. Bản thân kinh doanh nhà hàng, tối ngày tiếp xúc với tiệc tùng, đình đám, anh đã quá mệt mỏi rồi. Tối nào cũng đến quán bar tán dóc với bạn bè, chẳng qua anh quá dỗi dư đã thời gian, không biết làm gì.

Người ta xong việc ra, lo hồi hả tất bật chạy về vui vẻ với vợ con. Còn anh, hồng lễ đêm nào cũng về nhà chui vào phòng ôm chiếc TV, nghe bà và ba ca mãi bài ca về hôn nhân, về gia đình, con cái.

Trốn cô đơn, trốn những lời ca cảm của nội, của ba bằng những cuộc vui đến tối mịt mới về, Hữu Bằng biết mình đang tự dối lòng. Sự thật, anh rất thích những giây phút được trở về nhà quây quần bên mâm cơm, nghe nội và ba nhắc về quá khứ. Anh thích nghe nội kể chuyện bà cùng mẹ, dù lần nào bà nhắc đến chuyện này, anh cũng vội nhắm mắt lác đầu, bảo mình chẳng muốn nghe đâu.

Vậy là đã 14 năm rồi không gặp mẹ. Không biết bà bây giờ thế nào rồi? Mập ốm? Có còn xinh đẹp như xưa? Bao nhiêu hình của mẹ, anh đã đem đốt hết rồi, nên bây giờ giương mặt mẹ, anh chỉ thoáng nhớ trong mơ hồ, mờ ảo. Chỉ biết là mẹ xinh đẹp lắm, mẹ dịu dàng nhân hậu lắm, chỉ ít là cho đến khi mẹ bỏ ba mà theo người đàn ông đó. Mười bốn tuổi, chưa đủ trí khôn để hiểu hết chuyện đời, như ng đừ Hữu Bằng hiểu hành động mẹ làm là sai trái. Ngày ngày nhìn ba buồn đau bên ảnh mẹ, khoé mắt trĩu sâu, cơm không muốn ăn, nước không muốn uống, Hữu Bằng biết là ba đã yêu thương, đã nhớ nhưng, đau khổ vì mẹ biết bao.

Ngày ngày, những tiếng ngoại tình, phản bội, theo trai, cảm sùng lên đầu... của người lớn cứ lập đi lập lại bên tai, làm lòng cậu bé thiên về cuộc sống nội tâm thêm nặng nề đau đớn. Mỗi lần nghe ai nhắc đến mẹ là cậu nghe xấu hổ, nghe căm hận. Tại sao mẹ lại bỏ ba, trong khi ba đã yêu thương, cung chiều mẹ hơn trứng mồng? Người đàn ông kia có điểm gì hơn ba được? Lễ nào chỉ là dục vọng thấp hèn như lời mọi người chê bai chỉ trích?

Một ngày, hai ngày, những ngày mẹ mới rời nhà, đêm nào Hữu Bằng cũng khóc. Cậu nhớ mẹ còn cào gan ruột, nhớ không sao ngủ được. Ôm chiếc gối vào lòng, cậu đã nguyện cầu, đã chờ mong mẹ quay trở lại. Ba cũng thế, ông đã nói với cậu rằng. Ông không hề giận mẹ, cũng như sẵn sàng bỏ qua tất cả. Mẹ Ơi! Mau trở về đi. Bao nhiêu người trông mẹ, cả nội cũng đêm ngày thờ thẩn ngóng trông.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, mới đó đã một năm rồi, nỗi nhớ thương khắc khoai đã trở thành thù hận trong lòng cậu con trai 15 tuổi. Cậu đã đem tất cả hình ảnh của con người mình yêu thương nhất ra đốt bỏ với lời thề sẽ hận thù, sẽ không bao giờ tha thứ.

Chiều hôm đó đi làm trở về, nhìn những hình ảnh thân thương bị đốt vụn thành tro, ba đã lặng người chết điếng. Không nói một lời cũng chẳng rầy con một tiếng, ông bỏ vào phòng nằm khóc. Hữu Bằng đến bên cha cảm thấy thương cha vô hạn, cậu bảo:

- Ba ơi! Đừng buồn, cũng đừng tiếc thương người đàn bà phản bội ấy làm gì. Hãy quên đi, hãy cưới một người vợ khác.

Nhẹ nắm tay con, ông cất giọng buồn buồn:

- Hữu Bằng! Con còn nhỏ, chưa thể hiểu được tất cả đâu. Cuộc đời ba, ngoài mẹ của con ra, sẽ không còn yêu ai được. Trọn kiếp này, ba sẽ ở vậy nuôi con, sẽ cho con tất cả tình cảm của một người cha và lòng yêu thương của mẹ.

- Ba!

Ôm ông vào lòng, cậu bé Hữu Bằng đã khóc.

Cũng may, anh lạnh trí, nghĩ được cách "tiếp mộc di hoa" tìm được Tịnh Nghi làm kẻ thế thân. Chứ không thì giờ đây cô Kim Tuyết nào đó đã là vợ của anh rồi.

Tịnh Nghi sẽ nhận lời làm vợ hờ cho mình trong bao lâu nhỉ? Hữu Bằng đột nhiên lo sợ. Giá mà cô ả đồng ý làm vợ hờ của anh đến già, đến chết nhỉ. Công bằng mà nói, thế gian này kiếm được một người như ả chẳng dễ đâu.

Gan` gàn, bướng bướng hay trả lời nhưng cũng vui vui.

Mãi nghĩ, vào đến nhà lúc nào không biết, Hữu Bằng vui vẻ bước vội ra sau, hy vọng kịp bữa cơm chiều.

Ồ! Chuyện gì thế này? Hữu Bằng dùng chân ngoắc. Sao nội một góc, ba một góc buồn thiu, mâm cơm lạnh tanh, lặng ngắt dọn lên bàn. Cả con Sen cũng ngồi bó gối nơi góc cầu thang, mắt hoe hoe đỏ.

- Nội... Ba! Chuyện gì thế?

Bước vội đến bên bà, Hữu Bằng lo lắng. Đôi mắt ngược lên, bà nhìn anh một cái u buồn rồi chuyển nhanh về phía ông Thái:

- Chuyện này con nói đi.

- Con không nói được đâu. - Ông Thái lắc đầu chậm rãi - M'á nói hay hơn.

- Ta làm sao mà nói được bây giờ.

Giọng bà nghèn nghẹn. Hữu Bằng can`g lo sợ cuống cuống:

- Có chuyện gì a? Sao thái độ của nội và ba úp mở lạ lùng thế.

- Số là... - Bà ngập ngừng rồi lắc đầu đau khổ - Nội không nói được. Sen! Hay là con nói đi.

- Dạ - Đưa tay quệt ngang mắt, con Sen thút thít rồi khóc oà lên - Cậu Bằng ơi! Em bé trong bụng cô Nghi bị mất rồi.

- Tưởng chuyện gì? - Hữu Bằng thờ phào ra nhẹ nhõm - Ô! Sao há Sen! Mà y vừa nói gì?

Thấy mọi người đồng tròn xoe mắt nhìn mình kinh ngạc, Hữu Bằng giật mình chột nhốt. Anh đã có một phản ứng không đúng với một người cha nghe ti con mình bị mất.

- Dạ, con nói em bé trong bụng cô Nghi bị mất rồi . - Con Sen lặp lại.

- Hả ?

Chiếc cặp da trong tay bị buông cho rơi xuống đất , Hữu Bằng cố thể hiện một sự buồn đau, mắt mắt . Nhưng... phải buồn cỡ nào mới đúng đây ? Đề có cảm giác thật , anh cố tưởng tượng ra mình vừa bị mất một hợp đồng :

- Sao lại như thế chứ ?

- Tất cả cũng tại con . - Bà Thanh buồn rầu ngược mắt lên trách nhẹ - Con không cho Tịnh Nghi sử dụng chung toilet nên mới ra nông nổi.

Khôn kiếp ! Hữu Bằng mắng thầm trong bụng . Đúng là cay như cà cuống chết đít vẫn còn cay, khéo lựa lý do để anh bị nội và ba trách móc.

- Con mau vào với vợ con đi, nhớ lựa lời an ủi đó . Từ sáng đến giờ, vì quá buồn rầu , nó không chịu ăn uống gì.

- Vâng . - Hữu Bằng gật đầu nhanh- Mà ba và nội cũng đừng đau lòng quá . Sảy mất thì thôi, mai một sanh đũa khác, lo gì.

Nói rồi không để ý đến về mặt của ba và nội , Hữu Bằng đi thẳng lên lầu, lòng thầm lo sợ . Liệu mình có đi sai nước cờ không ? Rủ được nổi lo cho ba và nội , hay khiến họ phải phiền lòng ? Cuối cùng, mọi chuyện chỉ có ở Tịnh Nghi kia là được lợi.

Ách xì... ách xì...

Vừa bước vào ph'ong, Hữu Bằng bỗng bị hắt hơi liên tục , tối tăm cảm mặt mày . Có mùi gì lạ quá, tựa như mùi đàn bà đẻ.

- Sao vậy ? Cảm rồi à ?

Tiếng Tịnh Nghi vắng vắng . Hữu Bằng ngẩng đầu lên , giận đùng đùng khi nhận ra cô á đang chễm chệ nằm dài trên giường nệm của mình, miệng nhồm nhoàn nhai trái ổi xanh to tướng.

- Lại lên giường tôi nằm hả ? Sao mà cô lì thế ?

- Không phải lì đâu . - Tịnh Nghi ngoạm một miếng ổi to - Tinh thể bắt buộc thôi . Tôi bị sảy thai , dĩ nhiên là phải nằm trên giường rồi . Cứ nằm phút một lần, nội và ba anh lại vào thăm , làm sao tôi xuống nằm ở salon được.

Hừ ! Cứng lời , Hữu Bằng không còn lý lẽ . Đưa tay nói lòng cả vạt , anh gằn giọng :

- Cô cũng khéo chọn lý do lắm đó . Đừng tưởng tôi không biết cô muốn lợi dụng cơ hội trả đũa tôi . Liệu hồn đấy ! Nhún vai không trả lời , Tịnh Nghi chằm mạnh trái ổi vào gói muối ớt đặt trên đầu giường. Hữu Bằng trông thấy , kêu lên hốt hoảng :

- Trời ơi, trời ! Cô định báo hại cho kiến lên cắn tôi nữa , phải không ?

- Đừng lo . - Tịnh Nghi vẫn thản nhiên - Kiến không ăn muối đâu.

Lại không có lý do bắt bẻ . Chưa kịp tìm ra lý do khác trả đòn, anh lại phải hắt hơi vì... một mùi dầu , nó dường như được phát ra từ người của Tịnh Nghi.

- Cô xúc thứ dầu quái quỷ gì mà hôi thế ?

- Á ! Dầu Hồng Hoa . - Tịnh Nghi cười vui vẻ - Thứ dầu mấy bà đẻ hay xài đó mà.

Trời đất ơi! Hữu Bằng nghe kinh hãi . Trong đời anh sợ nhất mùi dầu nóng, kế tiếp là mùi Nhị Thiên Đường.

- Cô xuống mau, không khéo trầy đây giường tôi đó.

Cốc... cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa chợt vang đột ngột, Tịnh Nghi và Hữu Bằng đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng nhau quỳnh quáng . Ba và nội vào đó... nằm xuống mau đi.

Tịnh Nghi vội vã nằm xuống giường, còn Hữu Bằng lật đật chạy đến ngồi cạnh bên cô mà lòng đầy ghê sợ . Trời ơi ! Mùi dầu nồng nặc quá, dễ chừng Tịnh Nghi đã đổ cả chai dầu lên người vậy.

Chỉ kịp kéo chiếc chăn lên đắp nửa thân người, cánh cửa đã bật mở ra. Ông Thái và bà Thanh hốt hãi bước vào :

- Xin lỗi, vì gõ cửa lâu quá không thấy động tịnh gì , nội sợ . - Nói đến đây, bà bỗng kêu lên hốt hoảng - Tịnh Nghi ! Cháu ăn ổi hả ?

- Dạ...

Tịnh Nghi còn lúng túng , Hữu Bằng đã giật mạnh trái ổi khỏi tay cô :

- Không có... Con ăn.

Nói rồi, thấy mắt nội vẫn chưa tin lắm , Hữu Bằng vội đưa trái ổi lên miệng cắn một miếng to , nhai rau rầu :

- Không hiểu sao , dạo này con thêm ăn chua quá.

Nhìn ông Thái một cái, bà Thanh bước lên nắm lấy tay Tịnh Nghi , ân cần hỏi :

- Con thấy đỡ chưa ?

- Dạ , cảm ơn nội , con đỡ nhiều rồi.

Tịnh Nghi trả lời về yếu ớt . Bà Thanh lại lấy chai Hồng Hoa dầu ra, đổ đầy lên chân Tịnh Nghi . - Con nhớ phải thoa dầu thường xuyên đó . Một lần sảy bằng ba lần sanh , không dễ người được đâu . Hữu Bằng ! Nội giao chai dầu này cho cháu . Cứ cách nửa tiếng thì thoa một lần . Ráng đi con. Ngày trước , lúc mẹ con sanh con , bà nhớ ba con phải thức suốt mấy ngày lo săn sóc . Nói có mặt nó đây , bà không thêm bớt một lời . Ngày đó, cả bệnh viện ai cũng khen ngợi ba con cả.

- Nội à ! - Nhón tay cầm lấy cả chai dầu , Hữu Bằng nhăn nhó - Con biết rồi , nội đừng lập đi lập lại mãi thế , không khéo lại làm ba con buồn đây.

- Hả ? Ồ... - Quay nhìn ông Thái cúi đầu lặng lẽ bước ra khỏi phòng sau câu nói của mình, bà Thanh tặc lưỡi - Nội lại quên nữa rồi . Thật tội nghiệp ! Thoái , con ráng lo săn sóc Tịnh Nghi , nội ra với nó đây . Nói xong, bà đứng dậy tất tả bước đi , trên nét mặt hẳn một vẻ buồn thương âm đạm.

- Hữu Bằng... - Bóng bà vừa khuất sau cánh cửa , Tịnh Nghi lập tức bật dậy hỏi ngay - Mẹ của anh đâu rồi ? Sao ba anh lại buồn, mỗi khi nghe ai nhắc đến bà hả ?

- Không phải chuyện của cô . - Trùng mắt, Hữu Bằng ném trả trái ỏi vào người Tịnh Nghi - Ăn lẹ đi, rồi mau dọn giường trả cho tôi đó.

Rồi lòng cũng quặn đau , Hữu Bằng bước nhanh vào toilet . Mười bốn năm rồi, ba vẫn không quên được người đàn bà phản bội kia . Vẫn hy vọng đợi chờ bà ta quay trở lại .Sao lại thế ? Sao ba không nghĩ rằng , bà ta đã quên mất ông lần đưa con mình đã sanh ra này ? Giờ này , nơi góc biển chân trời nào, bà ta đang nhớn nhोर, vui say ân ái bên người đàn ông đó . Mà... liệu có là ông ta không , hay là bà cũng bỏ ông ta như từng bỏ ba rồi ?

Vùi mạnh đầu vào chiếc khăn, Hữu Bằng chỉ muốn hét to lên . Trong phút chốc , chỉ muốn chạy ra mắng Tịnh Nghi cho hả giận.

Nhưng thật ức lòng, khi anh trở ra, Tịnh Nghi đã ngủ say.

Giương mặt bầu lên trông ánh đèn hồng, cô ngủ vô tư như đứa trẻ trên ghế salon . Chiếc giường của anh đã được cô trải phẳng phiu , ngăn nắp , nhưng Hữu Bằng vẫn nghe bực bội , vẫn không tài nào ngủ được.

Ách xì... Ách xì...

Lại ngồi dậy . Hữu Bằng phập phồng cánh mũi . Tịnh Nghi không còn ở trên giường , sao mùi dầu cứ nồng nặc vậy ? Trời ơi ! Trên gối , trên chăn, nơi nào cũng có . Ngồi dậy bước đến bàn làm việc , lấy quyển nhật ký ra , Hữu Bằng ngồi luôn đến sáng.

- Này, Hữu Bằng ! Bao giờ thì cậu đặt thẳng vấn đề với ông ta hả ?

- Nhanh tay lên nhé, mảnh đất ấy vị trí ngon lành lắm . Tôi nghe nói nhiều tay cũng dòm ngó, ngắm nghé lắm rồi.

- Còn phải nói, ngay trung tâm thành phố, xây dựng mô hình cao ốc kết hợp siêu thị như vậy là thuận lợi lắm . Bảo đảm lời không dưới một tỷ đồng.

- Nè, tớ thấy ngày mai , nhân sinh nhật con gái ông ta, cậu bàn luôn là kịp . Đừng quên dặt vợ theo nhé ? Ông ta thích làm ăn với những người cung vợ và... sợ vợ như ông ta lắm.

Những lời cổ vắn của bạn bè cứ vang mãi bên tai Hữu Bằng làm anh suy nghĩ mãi . Lần đầu tiên tự lực, được ba tin tưởng giao hết trách nhiệm quản lý tám nhà hàng lớn . Hữu Bằng có một kế hoạch riêng của bản thân mình.

Anh không ham phần lợi nhuận lớn lao , cũng không tham giàu hơn nữa . Phần thu nhập của tám nhà hàng danh tiếng luôn đông khách đủ bảo đảm cuộc sống phong lưu cho gia đình của anh rồi . Hữu Bằng chỉ muốn thử sức , thử tài của mình thôi . Liệu anh có đủ bản lĩnh thuyết phục ông Trần đó chịu hợp tác với mình.

Mối quan hệ của ông và anh không thân thiết lắm, chỉ gặp nhau trên bàn tiệc vài lần . Liệu ông có tin tưởng cùng anh hợp tác một kế hoạch lớn như vậy , trong khi xung quanh ông có rất nhiều đối tác danh dày kinh nghiệm, tên tuổi lừng lẫy hơn nhiều.

Ngày mai này là cơ hội cuối cùng. Nắm chặt tờ thiệp mời trong tay , Hữu Bằng biết rõ . Ngày mai không chỉ có anh mà còn rất nhiều người sẽ ngó lơ , không khéo sẽ là một cuộc đấu giá về quyền lợi nữa. Chao ! Sao anh hồi hộp quá, có nên bỏ cuộc trước khi thất bại không ?

Không đâu . Hữu Bằng lắc đầu tự cười mình yếu bóng vía. Xưa nay anh tự tin và quyết đoán lắm mà, không thất bại được đâu . Ngày mai, anh quyết định phải giành thắng lợi cho bằng được . Liệu sự có mặt của Tịnh Nghi có giúp gì cho anh không ? Vợ của ai thì còn có thể hy vọng , chứ cô à đừng hòng, không phá bình đã là may lắm rồi . Hãy nghĩ về món quà đầy ấn tượng dành cho cô con gái lên tám của ông ta, có lẽ chắc ăn hơn.

- Cậu chủ à ! Đến nhà rồi.

Mãi suy nghĩ, đến nhà lúc nào không biết . Đến khi được viên tài xế nhắc nhở, Hữu Bằng mới giật mình chợt tỉnh.

Xách chiếc cặp bước lên lầu, quên cả việc ghé qua phòng thăm bà nội , Hữu Bằng lại miên man nghĩ về bản kế hoạch. Chưa nhận được lời mời cộng tác mà anh đã nghĩ vào chi tiết.

- Ê ! Về rồi hả ? Lại đây, tôi có cái này cho anh xem đây.

Vừa bước vào phòng, chưa kịp thở Hữu Bằng đã nghe giọng Tịnh Nghi riu rít . Hơi liếc mắt nhìn về phía cô , anh lầm lì :

- Gì hả ?

Không trả lời anh, Tịnh Nghi kéo nhẹ sợi dây mình đang cầm trên tay. Ngay lập tức, một tấm màn từ từ chạy ngang chia đôi giường ngủ của anh làm thành hai phần bằng nhau . Hữu Bằng bực dọc :

- Lại muốn giờ trò gì ? Hát cái lương à ?

- Không phải hát cái lương mà . - Tịnh Nghi cười khúc khích - Như vậy tiện hơn có thể ngủ thoải mái mà không sợ bên này nhìn thấy bên kia.

- Bên này nhìn thấy bên kia là sao chứ ? Đồi mỳ chau lại . - Hồng lẽ cô muốn nói rằng, tôi sẽ ngủ nửa bên này, còn cô ngủ nửa bên kia.

- Đúng vậy . - Tịnh Nghi cười hí hửng - Đây là cách lưỡng toàn kỳ mỹ nhât, tôi phải nghĩ mãi một ngày mới ra đó.

- Không có nửa bên này, nửa bên kia gì cả . - Hữu Bằng cắt ngang giọng cảm hứng của Tịnh Nghi - Tôi sẽ ngủ trên giường và cô trở về salon như cũ.

- Không . Tôi không muốn ngủ salon đâu . - Tịnh Nghi lắc đầu nhanh - Ở dưới nóng và đau lưng lắm . Ngủ trên giường ngon hơn nhiều.

Hữu Bằng không trả lời cô, bởi hơn một tuần ngủ trên ghế salon tránh mùi đầu "đàn bà dề" của Tịnh Nghi , anh đã biết nỗi khổ của người nằm co ro trên ghế salon. Máy lạnh chạy đều đều vậy mà lưng áo anh lúc nào cũng đầm đày mồ hôi cả . Sáng ra thức dậy, ngoài cái khổ đau mình, còn gánh luôn cái cô bị trặc , cứng ngắt không sao xoay được . Đó là chưa kể lúc ngủ say, lỡ lẫn người té "phịch" luôn xuống đất , đầu đập "cạch" xuống nền gạch men một cái

nghe đau điếng.

Cũng như Tịnh Nghi sau hơn một tuần nằm trên chăn êm, nệm ấm đã so sánh được sự bất công một trời một vực của nệm lò xo và ghế salon, nên bắt đầu giờ quê.

- Đi mà... - Tịnh Nghi kéo dài giọng ra , năn nỉ - Cả cái giường rộng thênh thana nằm không hết , anh đành lòng nào bắt tôi ngủ trên ghế salon như vậy... - Ngung một chút, thấy Hữu Bằng vẫn lặng thinh, Tịnh Nghi nói tiếp - Nếu anh sợ chật , tôi sẽ dời cái màn xít vào trong . Anh hai phần, tôi một phần thôi, có được không ?

- Không được . - Hữu Bằng chậm buông từng tiếng . Dầu biết ngủ trên ghế salon khổ lắm ,nhưng anh không thể nào nằm cạnh Tịnh Nghi đâu . - Hãy từ bỏ ý nghĩ điên rồ kia đi nhé . Cả ban ngày, cả lúc tôi đi vắng cũng cấm cô đặt chân lên giường ngủ của tôi . Mau dẹp bỏ cái màn kia cho khuất mắt tôi.

Nói xong, bỏ mặc thái độ tiu nghỉu của Tịnh Nghi, Hữu Bằng bước vội vào toilet . Những dự tính về kế hoạch phát triển khu chung cư cao cấp lại hiện ra xâm chiếm toàn bộ ý nghĩ của anh.

Minh sẽ tặng cho con gái ông Trần một món quà đặc biệt , thật ấn tượng . Nhưng biết mua món gì bây giờ nhỉ ? Ông ta giàu quá, lại có bao người cầu cạnh . Có lẽ nên tặng cho cô bé một nhẫn kim cương thật lớn.

Minh sẽ phải dắt ả Tịnh Nghi kia theo ư ? Hữu Bằng nghe vương bận, anh thật chẳng thích sự có mặt của cô bên cạnh một chút nào. Nhưng đám bạn thân đã cố vấn với anh rồi, ông Trần chỉ thích làm ăn với những ai dắt theo người đẹp bên mình. Mà Tịnh Nghi có đẹp không nhỉ Thử so sánh cô với vợ một vài người bạn trong giới làm ăn , Hữu Bằng tạm an lòng . Cũng không tệ lắm, chỉ sợ cách ứng xử , ăn nói vụng về , quê mùa lố bịch của ả thôi . Quý bà giới thượng lưu nhiều chuyện lắm , chuyên bươi móc khuyết t điểm của nhau ra chê trách , dè bieu thôi . Chà, gay go thật ! Phải huấn luyện gấp cho ả một vài chiêu giao tiếp . Bước ra , thấy Tịnh Nghi hãy còn buồn hiu ngồi bên chiếc màn bị tháo xuống, Hữu Bằng vui vẻ :

- Lại đây, tôi có tin mừng tặng cô đây.

- Tin gì ? - Mắt Tịnh Nghi sáng lên ngay - Có phải anh đã suy nghĩ lại , đồng ý cho tôi ngủ trên giường ?

- Quên chuyện cũ đi . - Nụ cười trên môi biến mất , Hữu Bằng cau có - Tôi muốn cô chuẩn bị tinh thần, ngày mai đi dự sinh nhật với tôi.

- Đi dự sinh nhật với anh ?- Tịnh Nghi tỏ vẻ nghi ngờ - Sao bỗng dưng đổi tính thế này ? - À... Rồi như chợt hiểu , cô gục gật đầu . - Hửn là có dụng ý rồi , phải không ?

- Đừng nói nhiều. - Hữu Bằng bực bội - Nghe tôi dặn đây . Nhiệm vụ của cô ngày mai là phải chọn cho mình một chiếc áo dạ hội thật đẹp, thật sang trọng, đeo tất cả nữ trang vào và nhớ không được nói nhiều , ăn nhiều trong bữa tiệc . Còn bây giờ là một số câu xã giao cô cần phải học thuộc lòng.

- Tôi chẳng họ và cũng chẳng đi đâu cả . Anh không phải sợ mất mặt đâu.

Nói rồi, cô cúi xuống lo xếp cái màn cho ngay ngắn lại .Hữu Bằng giận dữ :

- Thế là ý gì đây ? Ngang ngạnh , bướng bỉnh à ? Đừng quên tôi là ông chủ.

- Và tôi là một nhân viên chứ gì ? Tịnh Nghi tiếp lời - Vâng, thưa ông chủ, tôi làm sao quên được , khi ngày mai đã đến kỳ hạn lãnh lương rồi.

- Thế sao cô còn dám cãi lời tôi ? Có muốn bị cắt lương không ?

Hữu Bằng nói với vẻ bề trên . Tịnh Nghi vẫn thản nhiên :

- Tôi không cãi lời anh. Không làm chẳng qua những việc anh vừa bảo tôi làm không nằm trong danh sách những việc tôi cần phải làm . Hợp đồng còn ghi rõ đây, ông có muốn xem lại không ?

Đúng là mồm năm miệng bảy . Hữu Bằng biết mình không tài nào cãi lại Tịnh Nghi, đành phải lùi một bước . Anh hạ giọng :

- Nếu vậy thì tôi sẽ trả thêm cho cô hai trăm ngàn cho riêng công việc giao tiếp này, được chứ ?

- Không được . - Tịnh Nghi vẫn bướng bỉnh lắc đầu - Xưa nay, tôi vốn không quen giao tiếp nên dù rất ham tiền, tôi cũng đành từ chối.

- Không khó lắm đâu . - Hữu Bằng không hay mình đang năn nỉ cô - Cô chỉ cần đến đó, tha hồ ăn uống và ngắm nhìn người đẹp.

- Tính tôi xưa nay quen giữ vững lập trường, anh không cách nào lay chuyển được đâu . Trừ khi...

Mím cười ranh mãnh , Tịnh Nghi bỏ ngang câu nói, Hữu Bằng nôn nóng :

- Trừ khi thế nào ?

- Trừ khi anh cũng thay đổi lập trường, đồng ý cho tôi được phép ngủ trên giường.

Hất mặt lên, Tịnh Nghi nói với vẻ nắm chắc phần thắng trong tay.

- Đừng hòng.

Hữu Bằng hét to giận dữ .Xưa nay, anh không có thói quen nhượng bộ.

- Vậy thì anh cũng đừng hòng bắt tôi cùng dự sinh nhật gì gì đó . - Tịnh Nghi nheo một con mắt lại - À ! Mà tôi cũng có thể đi dè chiêu lòng anh đó, nhưng sẽ giờ quê giữa chừng. Ê mặt, đừng trách tôi không nói trước.

- Tịnh Nghi !

Hữu Bằng trừng to đôi mắt , Tịnh Nghi cũng mở tròn đôi đồng tử . Một cuộc đấu nhãn bắt đầu.

Năm phút, sáu phút rồi 10 phút trôi qua trong căng thẳng . Ngoài sự im lặng chỉ còn nghe tiếng đồng hồ tích tắc gõ nhịp đều . Không ngờ cô ả lại gan lý đến thế ? Hữu Bằng thoáng nao lòng . Xưa nay, chưa một ai dám thách thẳng nhìn chông chọc anh như cô vậy . Đám nhân viên chẳng kể làm gì . Các bạn anh thường bảo với nhau rằng, thẳng Bằng có cặp nhãn thần trông dữ lắm , chẳng thể nào thắng nổi nó đâu. Vậy mà đôi mắt của Tịnh Nghi trong vắt như mặt hồ sen, đen tuyền với đôi rèm mi cong vút lại chẳng biết sợ là gì, cứ mở to sáng quắc như muốn thu trọn hồn anh vậy.

Đôi mắt sao đẹp quá, can'g nhìn càng đẹp càng mê mẩn tâm hồn, để một cái gì đó thật lạ làm lòng Hữu Bằng phải nao nao, để anh không thể nào giận nổi. Đôi mắt dịu dần, dịu dần đi chớp liên mấy cái, Hữu Bằng gật đầu. Nhận lời cô mà không hiểu vì sao hôm nay mình dễ dàng một cách bất thường.

- Những gì dặn đêm qua, còn nhớ đủ chứ ?

Vừa mới trả lời xong, lại bị hỏi, Tịnh Nghi tức quá, hét lên :

- Nhớ rồi. Sao anh cứ lằm cằm hỏi đi hỏi lại như ông cụ vậy ? Có cần tôi lặp lại từ đầu không ?

- Không cần. - Khoát tay, quay người qua bấm cửa mở xe, Hữu Bằng lại nói - Nhớ, đừng nói nhiều.

- Cũng không được ăn nhiều nữa chứ gì ?

Cắt ngang lời anh, Tịnh Nghi nhăn mặt ngáp một cái dài. Hữu Bằng đập mạnh xuống tay cô:

- Đây, một lát vào trong không được ngáp đâu.

- Há ? - Tịnh Nghi lại ngáp, mắt lơ lơ - Buồn ngủ quá, làm sao nín được. Ai bảo anh hỏi đêm bắt tôi thức khuya quá làm gì ?

- Buồn ngủ cũng phải nín.

Bao cô mà Hữu Bằng nghe buồn ngủ rồi. Hồi đêm này đâu phải mình cô, mà anh cũng thức tận hai giờ sáng, để bắt cô học thuộc lòng những câu giao tiếp thông thường trong giới thượng lưu :

- Xuống xe đi. - Tịnh Nghi nóng lòng - Người ta đang nhìn anh đó.

- Biết rồi. - Vuốt mặt, vùng thoát con buồn ngủ, Hữu Bằng hỏi hộp - Chuẩn bị xong chưa ?

- Xong rồi. - Tịnh Nghi đeo ngay chiếc bóp lên vai, rồi nhí nhanh mở cửa xe bước xuống.

- Ngồi yên đó. - Hữu Bằng gật nhẹ - Để tôi mở cửa. Nhớ, cặp tay tôi cho tình tứ nhé.

- Ừ.

Tịnh Nghi gật đầu, sửa lại một nếp nhăn trên áo. Chà ! Nhìn Hữu Bằng vào vai một người chồng ga lăng cùng vợ, Tịnh Nghi thấy buồn cười quá. Ngồ ngộ làm sao ấy.

- À ! Chào Hữu Bằng. Đức phu nhân đi dự sinh nhật đó à ?

Từ phía đối diện, một người đàn ông khoát tay một người đàn bà đi đến. Thấy Hữu Bằng, anh to kêu lên vui vẻ :

- Chà ! Đúng là có mắt tinh đời, phu nhân đẹp như hoa hậu vậy.

- Anh quá khen thôi.

Nắm một góc áo, Tịnh Nghi nhún nhẹ theo phong cách một tiểu thư thượng lưu đầu thế kỷ mười chín, làm Hữu Bằng nghe thẹn quá trời. Sao mà điệu quá vậy ? Động tác này, anh nhớ mình đã chẳng hề dạy cho cô.

- Vào chứ ? - Thấy Hữu Bằng cứ đứng ngây ra đó, người bạn kêu lên - Tớ thật chưa thấy ai ngơ ngẩn trước sắc đẹp của vợ như cậu cả.

- Người ta lịch sự ga lăng vậy. - Người vợ kể bên bây giờ cần nhân - Chẳng phải như anh, tối ngày sáng đêm không ngó ngang đến vợ con.

- Suyt ! - Đặt ngón tay lên môi vợ, người thanh niên nháy mắt - Nên nhớ, hợp đồng hôm nay quan trọng lắm.

- Dạ, cháu chào chú ạ.

Từ sau cánh cửa, ông Trần bảnh bao trong bộ veston trắng, cầu kỳ với chiếc cà vạt nâu đỏ, hớn hờ tiến ra đón khách. Hữu Bằng và người thanh niên đồng đứng thẳng lên, hít hơi cúi đầu chào trang trọng, chưa kịp nói câu gì, đã nghe giọng Tịnh Nghi vang lên trong vút.

Chương 7

Không chỉ Hữu Bằng sợ điếng hồn, mà cả người bạn đứng cạnh bên cũng tái xanh mặt mũi. Vợ đứng nhích ra xa, anh ta kéo cô vợ vào sát lòng mình, như ngầm nói với ông Trần rằng mình không dính dáng gì đến cô gái vô duyên kia cả.

Cả thương trường, cả giới thượng lưu, ai cũng biết ông Trần sợ nhất cái chữ già. Năm mươi hai tuổi, nhưng ông không thích người ta gọi mình bằng chú, dù kể ấy mới mười tám, hai mươi, ông cũng đều xưng anh tuốt. Bởi một lý do rất dễ thương, dễ dàng thông cảm, vợ của ông hãy còn quá trẻ, cô ấy năm nay hai mươi tám tuổi.

Ày! Đừng hiểu lầm, Xuân Hoa không phải là bồ nhí, cũng chẳng phải vợ bé của ông đâu. Cô là vợ chính thức, cô vợ duy nhất trong đời mà ông cũng còn hơn châu báu trong đời. Bao nhiêu huyền thoại được truyền ra lan truyền khắp các giới về sự cung chiêu ưu ái của ông dành cho vợ làm các vị phu nhân phải thêm thuồng, ganh tỵ. Mà Xuân Hoa thì có đẹp để gì cho cam.

Nói chẳng ai tin, phải nhìn tận mắt kia. Lần đầu tiên gặp ông và phu nhân trong bàn tiệc, Hữu Bằng suýt tí đã phải buột lên lời ngạc nhiên rồi. Thật không ngờ phu nhân của ông lại có nhan sắc tầm thường thế, nếu không muốn bảo là bị xấu. Rụt rè, ít nói, cô chẳng biết gì về giao tiếp. Suốt buổi tiệc dài cứ cúi đầu bối rối, mỗi lần nghe ai hỏi đến, đôi má cứ đỏ bừng lên e thẹn.

Thế nhưng về quê mùa, kém cỏi của Xuân Hoa không làm ông xấu hổ chút nào. Ngược lại, ông còn tỏ ý vui mừng và thích thú, cười lớn giữa bàn tiệc. Ông khoe rằng mình thật là diễm phúc mới cưới được một cô vợ đoan trang thùy mị thế.

Không chỉ yêu thương, ông còn tỏ vẻ sợ Xuân Hoa ra mặt. Chỉ cần một cái chau mày không đồng ý của cô là ông có thể bỏ tất cả. Hợp đồng bạc tỷ, danh dự với bạn bè lúc đó với ông đều vô nghĩa. Chỉ có nụ cười của cô là tất cả với ông thôi.

Đời sao có chuyện lạ lùng thế nhỉ? Không chỉ có mấy bà xì xầm ganh tỵ, mà cánh đàn ông vốn bằng quang như Hữu Bằng cũng phải xì xầm thắc mắc. Xuân Hoa có bùa phép gì khiến ông phải chết mê, chết mệt?

Sau một cuộc điều tra dài, mọi người được biết rằng Xuân Hoa vốn là một nhân viên rất chạy việc của ông. Sự chu đáo, tận tụy, nét dịu dàng và nhân hậu của cô đã làm trái tim ông xao động sau gần bốn mươi năm mê mải chốn thương trường.

Tuy kém ông đến nửa tuổi đời, song bên ngoài nhìn vào, thật ra không chênh lệch mấy. Thế nhưng ông vẫn luôn lo sợ, luôn làm cho mình trẻ xuống bằng cách mặc các màu thật tươi, thật trẻ. Mái tóc nhuộm đen, đi đứng nhanh nhẹn chưa đủ, ông còn bắt tất cả nhân viên trong công ty, từ lớn đến nhỏ phải rấm rắp gọi mình bằng anh và bà thì bằng chị.

Nên câu chào vừa qua của Tịnh Nghi khác nào gáo nước lạnh tạt vào mặt ông giữa mùa băng giá. Xương quai hàm bạnh ra, đôi mắt tối xâm đi, ông âm ừ cho qua lẽ.

- Mừng sinh nhật bé Trâm Nhi, em có món quà mọn tặng anh. Chúc cháu bé mau ăn, chóng lớn.

Cố tình nhận mạnh chữ “anh” xoa dịu cơn tự ái giữa lòng ông, Hữu Bằng chưa kịp xóa ấn tượng xấu, đã nghe Tịnh Nghi láu táu chen vào:

- Cháu cũng có món quà nhỏ tặng bé Trâm Nhi đây. Thật không ngờ chú già mà có con nhỏ thế.

- Thôi đủ rồi. - Không còn nhìn nổi, Hữu Bằng kéo mạnh tay Tịnh Nghi vào một góc, hằm hằm giận dữ - Đã bảo nói ít thôi, sao cứ chen vào thế? Có biết ông ta chỉ thích được gọi bằng anh không? Cứ chú chú, cháu cháu hoài vậy?

- Kêu ông bằng anh ư? - Tịnh Nghi tròn đôi mắt - Ô ...

- Ô, ô cái gì! - Hữu Bằng trừng đôi mắt - Cái hợp đồng béo bở này coi như bị cô phá hỏng mất rồi.

- Tôi đâu biết. - Cụp đôi rèm mi, Tịnh Nghi ân hận - Xin lỗi anh.

- Xin lỗi thì được cóc khô gì. - Hữu Bằng thờ Hắt ra - Cứ coi tôi chưa gặp thời thôi. Mau biến đi tìm một chỗ ngồi cho khuất mắt, đừng làm phiền tôi nữa.

Nói rồi, bỏ mặc Tịnh Nghi đứng ngơ ngác ra giữa đám đông xa lạ, Hữu Bằng bước đến đám bạn quen. Không còn cơ hội tranh giành, anh buồn bã rót một ly rượu đầy uống cạn.

- Kính thưa quý vị, sau phần cắt bánh là tiết mục khai quà. - Từ chiếc micro trên sân khấu, anh MC thu hút sự Chú ý của mọi người bằng chất giọng trầm ấm của mình - Trong tiết mục này, để tăng thêm phần thú vị, chủ nhân đã treo giải thưởng cho món quà ấn tượng nhất đêm nay. Phần thưởng sẽ là một vòng bạch kim thật đẹp, nạm đầy kim cương, trị giá năm triệu đồng kèm theo một yêu cầu, nghĩa là vị khách may mắn sẽ được quyền yêu cầu chủ nhân một điều kiện.

Ồ! Phần thưởng thật là hấp dẫn, không phải là chiếc vòng tay mà chính là lời yêu cầu béo bở kia làm hàng trăm thực khách xôn xao náo nức cả lên. Hữu Bằng đặt vội ly rượu xuống bàn. Hy vọng chiếc nhẫn kim cương sáu cara của anh sẽ tạo được chút nào ấn tượng.

- Xin mời bé Trâm Nhi.

Từ trên bục cao, bé Trâm Nhi đẹp như một thiên thần trong chiếc áo đầm bằng voan trắng đang lần lượt tháo tung những món quà đặt đầy lên tâm thắm nhưng.

- Bé có thích không? - Anh MC cất giọng hỏi mỗi khi có món quà được đặt lên bàn.

- Không thích.

Những cái lắc đầu kéo theo những tiếng thờ phào thả”t vọng. Chưa đến lượt mình, nhưng Hữu Bằng cũng thờ dài ra chán nản. Không hy vọng gì đâu, bởi món quà của anh chỉ là một trong những chiếc nhẫn kim cương được đặt

xuống bàn một cách hồ hững hờ. Cô bé còn quá nhỏ để có thể nhận biết được giá trị của những viên đá tròn chiếu ngời lấp lánh.

- A ! Đẹp quá, ba ơi ! Mẹ Ơi ! Con búp bê này đẹp quá.

Cuối cùng, cô bé cũng tìm được món quà ẩn tượng mà mình ưa thích. Đó chính là một con búp bê dễ thương. Món quà chẳng là gì so với những viên kim cương lấp lánh kia, nhưng được cô bé thích vì nó có thể chơi được. Thế ... chủ Nhân của món quà đó là ai nhỉ Những đôi mắt nhìn nhau tiếc rề, trách sao mình ngu ngốc, chẳng tìm hiểu kỹ tâm lý trẻ em.

- Một lần nữa, chúng tôi xin lặp lại. Mời chủ nhân của con búp bê lên sân khấu.

Tiếng nhạc ngưng bật, ánh đèn pha lê rơi về phía cầu thang soi rõ bóng một người đang chậm rãi bước lên sân khấu. Là một cô gái à ? Hữu Bằng hướng mắt nhìn lên, bất chợt nghe tay chân lạnh hẳn. Ồi ! Tim như không còn đập nữa trong lồng ngực. Làm sao anh có thể nào ngờ được ... chủ nhân con búp bê vừa đoạt giải kia lại chính là Tịnh Nghi được chứ ?

Cúi đầu chào khán giả một lượt, Tịnh Nghi quay sang đứa bé. Nặng nề má nó, cô vui vẻ :

- Em thích con búp bê này lắm hả ?

- Em thích lắm. - Trầm Nhi gật đầu - Mà chị Ơi ! Chị tên gì vậy ?

- Chị Tên Tịnh Nghi. Để chị giúp em chơi nhé. Con búp bê không chỉ biết hát, nó còn biết nhảy đầm nữa đó.

- Thật không chị ?

Trầm Nhi háu hức Tịnh Nghi gật đầu, cầm con búp bê lên, bật công tắc rồi đặt xuống bàn. Ngay lập tức, một điệu nhạc Lambada vang lên rộn rã, con búp bê cũng nhún nhảy theo. Cặp móng của búp bê lác lác trong chiếc áo đầm rộng tung xòe, thật buồn cười, ngộ nghĩnh :

- Ô ! Hay quá, hay quá đi. - Vỗ tay, Trầm Nhi nhảy lên mừng rỡ - Chị Nghi ơi ! Em cảm ơn chị lắm.

- Vâng ! Thật là một khung cảnh thật dễ thương, nhí nhảnh, phải không các bạn. - Thấy sân khấu bị Tịnh Nghi và bé Trầm Nhi chiếm dụng khá lâu, anh MC tế nhị chen lời - Một lần nữa, để chúc mừng bé Trầm Nhi thêm một tuổi với thật nhiều hạnh phúc, xin quý vị hãy tặng cho bé một tràng pháo tay thật lớn, thật nồng nàn. - Ngưng một chút, cho tiếng vỗ tay dịu dần đi, anh MC vui vẻ - Và bây giờ mời là phần thú vị, hấp dẫn nhất chương trình đêm nay. Xin mời chủ nhân lên tặng quà cho cô Tịnh Nghi.

Ánh đèn pho- tô di động. Ông Trần bước lên sân khấu với vẻ mặt ngời hạnh phúc. Nắm lấy tay Tịnh Nghi, như quên hết chuyện vừa qua, ông vui vẻ :

- Cám ơn cô đã tặng cho con gái tôi một món quà thật tuyệt vời.

- Cháu ... à ... tôi cảm ơn anh.

Cười vui, Tịnh Nghi nhận phần thưởng trong tiếng thở phào thoát nạn của Hữu Bằng. May mà cô ả kịp nhớ ra, không gọi ông Trần bằng chú như lúc nãy.

- Không có chi. - Mát lòng vì tiếng anh, ông Trần hào hứng - Và bây giờ đến lời yêu cầu của cô đây. Cô muốn ta làm điều gì cho cô hả ?

Quả là cơ hội bằng vàng. Nhiều cặp mắt ganh tỵ hướng về phía Hữu Bằng. Dù không cố ý mà gương mặt anh bỗng hắt lên với vẻ tự hào. Tịnh Nghi thông minh, nhạy bén, giỏi ứng xử, thế nào cũng hiểu ý của anh đòi anh ký bằng được bản hợp đồng.

- Dạ. Tôi không có yêu cầu gì cả. Nhưng

Gì thế này ? Chưa kịp mừng, tim Hữu Bằng lại giật thót lên lo sợ trong lồng ngực, Tịnh Nghi lại một lần nữa làm bản hợp đồng trượt khỏi tầm tay của anh rồi.

- Chỉ xin anh bỏ qua, đừng giận. Lúc nãy ngoài sân, tôi đã lỡ lời gọi anh bằng chú.

Một tiếng cười rồi nhiều tiếng cười lan rộng dần ra, cả hội trường trong phút chốc dậy âm lên tiếng cười giòn như bắp nổ. Dù biết như vậy là khiến nhẽ, là bất lịch sự vô vùng, nhưng cánh đồng lại nghĩ ai cũng cười, ông biết ai mà giận. Hơn nữa, đây lại là một chuyện quá buồn cười.

- Vợ cậu thật hâm rồi đấy. - Anh bạn lúc sáng chứng kiến câu chuyện kịch nhẹ vào hông Hữu Bằng, cười thú vị - Những lời như vậy cũng nghĩ ra.

Hừ ! Tím mặt, Hữu Bằng chỉ muốn bước lên tát cho Tịnh Nghi mấy cái, rồi hỏi xem cô ăn cái gì mà ngu ngốc quá. Chuyện lúc sáng chỉ hai người biết, bây giờ nói thế, chẳng khác nào bố cáo cùng bản dân thiên hạ rằng : Ông Trần ơi, ông Trần ! Ông quả thật là đã già rồi, sao cứ thích người ta gọi bằng anh vậy ? Ngay bản thân anh còn cảm thấy giận lây thì nói gì ông Trần ?

Quả Thật, trên sân khấu, mặt ông Trần đang tím dần đi, sượng ngắt. Nờ nự Cười gượng gạo, ông cất giọng khàn khàn :

- Không có chuyện gì, tôi không thấy giận đâu. Gọi bằng chú thì bằng chú, có sao đâu. Dù sao tôi cũng già rồi.

Đó chẳng qua chỉ là cách nói các ông thôi, nhưng Tịnh Nghi lại quá thật thà, quá ngu ngốc tin ngay :

- Vâng. Đúng vậy đó. Chú nói vậy, cháu yên tâm rồi. Già có gì xấu đâu mà phải sợ. Nên từ nay cháu đề nghị, chú cứ để mọi người xưng hô cho đúng tuổi tác. Chứ ... - Rùn vai, cô cười lí lắc - Cháu như vậy, phải gọi chú bằng anh ... nói thật, nghe kỳ cục quá.

- Ồ, ờ ... - Ông Trần gật đầu, cười vui ...

Nhưng mọi người, ai cũng thấy rõ xương quai hàm ông banh lại, chỉ có Tịnh Nghi là vô tình không nhìn thấy.

- Dạ, như vậy là hết rồi. Cảm ơn chú về phần thưởng. Xin chào mọi người.

- Được rồi. Xin mời quý khách nhập tiệc đi thôi.

Mất hẳn vẻ linh hoạt, vui vẻ lúc đầu, ông Trần ngượng nghịu bảo mọi người rồi bước như chạy xuống sân khấu, tìm

một cái bàn trong góc vắng, ngồi yên lặng lẽ.

Một số thực khách cầm theo ly rượu bước đến gần ông . Họ đang tranh thủ gạ gẫm ông ký hợp đồng đấy . Hữu Bằng nhướng mắt nhìn theo trong tiếc rẻ . Cảnh cửa vốn chật ấy đã không còn lối cho anh đặt chân rồi . Nghe tức giận đùng đùng, anh bước đến nắm tay Tịnh Nghi . Lôi cô ra khỏi kệ thức ăn, anh rít nhỏ :

- Trời ơi ! Tịnh Nghi ! cô ngu thật hay cố tình trả đũa tôi ? Đã biết tôi cần bàn hợp đồng, sao cô cứ năm lần bảy lượt chọc giận ông ta hả ?

- Ông ta lại giận à ? - Tịnh Nghi ngơ ngác - tôi chỉ nói sự thật thôi, có xúc phạm gì đến ông ấy đâu chứ ? Rõ ràng, anh cũng thấy lúc này, ông ta đồng tình cùng với tôi lắm mà.

- Ngu ngốc ! - Dúi mạnh đầu Tịnh Nghi một cái, Hữu Bằng thờ hất ra - Tôi thật hối hận đã đem cô theo đấy.

- Bàn hợp đồng đó quan trọng với anh lắm hả ?

Tay xoa xoa đầu chỗ bị đi đau, Tịnh Nghi tỏ vẻ quan tâm . Hữu

Bằng xằng giọng :

- Không quan trọng thì việc gì tôi phải hạ mình chấp nhận cho cô được lên giường chứ ? Hỏi vậy cũng hỏi, đúng là ngu ngốc quá . Lúc này, thay vì vợ vẫn nói mấy lời chọc tức người ta, cô đã có thể yêu cầu ông ta nhận lời ký hợp đồng với tôi rồi.

- Ừ nhỉ ? - Tịnh Nghi cốc mạnh xuống trán mình - Tôi đúng là ngu ngốc quá . Xin lỗi anh.

- Lại xin lỗi. - Hữu Bằng rùn nhẹ vai chán nản - Có lẽ trong đời cô, hai từ xin lỗi là hai từ dễ nói nhất thôi.

- Rồi tôi phải làm gì bây giờ đây ? - Tịnh Nghi lại kêu lên khi thấy Hữu Bằng dợm quay lưng - Đến xin lỗi, năn nỉ giùm anh có được không ?

- Xin cô hai chữ bình yên . - Chấy hai tay lại, Hữu Bằng xá cô một cái dài - Làm ơn đừng gây chuyện nữa, tìm một góc, ăn cho no đợi tan tiệc rồi về.

Nói rồi, Hữu Bằng quay lưng bỏ đi ngay . Anh bạn lúc sáng lại bước lại gần :

- Vừa mắng cho một trận à ? Cũng đáng thôi . Y như bà vợ tôi kia, tối ngày chỉ biết ăn diện, me neho chẳng được tích sự gì.

Uống một hơi cạn ly rượu trên tay, Hữu Bằng mới quay đầu lại :

- Thế cậu sao rồi ? Có cơ hội gì không ?

- Chút ít. - Anh ta nói không tự tin lắm.

- Ông Trần đã nhận hồ sơ của tớ, cũng như đã nhận của hơn mười người nữa và hứa sẽ trả lời vào cuối buổi tiệc hôm nay.

- Vậy thì chúc mừng cậu.

Chạm nhẹ ly rượu vào ly người bạn may mắn hơn mình, uống cạn rồi Hữu Bằng lại bỏ sang bàn khác . Anh không muốn nghe hẳn ta lái nhái về kế hoạch mà mình đặt bao kỳ vọng . Tất cả cũng tại Tịnh Nghi thôi, không thì ít ra trong phút này, anh cũng có được một phần mười hy vọng như bao nhiêu người vậy.

Mà Tịnh Nghi đâu rồi nhỉ ? Đưa mắt vào giữa đám đông nhộn nhịp, Hữu Bằng không nhìn thấy cô đâu cả, anh chỉ nhìn thấy ông Trần . Ông đang ngồi trên một chiếc bàn trong góc vắng, cạnh xấp hợp đồng dày cộm . Ông không xem, mà cũng chẳng cần phải xem đâu, hẳn bây giờ đây, hình ảnh người đối tác đã được ông quyết định rồi . Cảm lấy chiếc đĩa, Hữu Bằng chọn thức ăn một cách vô hồn.

- Này, cậu đoán xem, ai sẽ là người may mắn nhất đêm nay hả ? - Người bạn lúc này lại xuất hiện trước mặt Hữu Bằng - Tớ hỏi hớp quá, buổi tiệc sắp tàn rồi.

Không trả lời, Hữu Bằng hướng mắt nhìn về phía ông Trần . Giờ quyết định đã đến, ông đứng lên khỏi ghế, một đám đông lập tức vây kín lấy ông . Hữu Bằng cũng theo chân người bạn bước bước vào, anh thật muốn chúc mừng người may mắn.

- Tôi đã xem qua các hợp đồng ... - Ông Trần cất giọng từ tốn - Tất cả đều hay, đều hợp ý tôi, nhưng ngặt nỗi, kế hoạch thì nhiều, mà tôi chỉ có một mảnh đất thôi, nên mong các bạn thứ lỗi, cũng đừng buồn khi tôi chỉ chọn ông Thanh đây là người đối tác.

- Khoan tuyên bố đã anh !

Mọi người chưa kịp quay sang chúc mừng con người may mắn, đã nghe từ sau lưng mình giọng một người đàn bà vang trong trẻo.

- Ô Xuân Hoa ! - Nghe giọng nói này ông Trần vội đứng bật dậy ngay - Em có ý kiến gì chẳng ?

Ô ! Thì ra là bà chủ . Nếp mình sang bên nhường lối cho một thiếu phụ bước vào, Hữu Bằng nghe khó chịu . Việc trọng đại như vậy sao ông Trần có thể để đàn bà xen vào chứ ?

- Em không có ý kiến gì, chỉ xin anh đừng làm em khó xử thôi . - Xuân Hoa bước đến cạnh ông, ân cần nói - Bởi trước anh, em đã lỡ hứa ký hợp đồng với người khác mất rồi.

Hứa với người khác ư ? Đám đông quay lại nhìn nhau tràn đầy hy vọng . Chỉ có Hữu Bằng là bất bình giúp ông Thanh . Sao lại vô lý thế ? Chuyện hợp đồng đáng giá bạc tỉ, chỉ cần lời hứa của một người đàn bà thôi ư ? Ông Trần chắc chẳng đời nào chấp nhận đâu.

Nhưng hoàn toàn trái ngược với những gì Hữu Bằng vừa nghĩ, ông Trần chẳng những không bực mình, mà còn vui mừng ra mặt :

- Ô ! Hay quá ! Em lỡ hứa rồi thì anh phải nhận lời thôi . Người đó là ai vậy ?

- Cám ơn anh. - Xuân Hoa cười rạng rỡ rồi quay ra sau gọi lớn - Trầm Nhi ! Dẫn chị ấy ra đây.

Chị ư ? Lại thêm một người đàn bà . Hữu Bằng chưa kịp trề môi dè bỉu đã vội tròn đôi mắt . Trời hỡi ! Tinh hay mơ ? Anh đã say chưa mà nhìn thấy người vừa bước vào là Tịnh Nghi vậy hả ?

Là cô ta ư ? Ông Trần vụt sa sầm nét mặt khi nhận ra người đối tác chính là kẻ đã làm mất mặt ông.

- Là cô ta đó . - Xuân Hoa nhẹ gật đầu - Em biết giữa anh và cô ta có chút hiểu lầm, nhưng ... em thích cô ta lắm, cả Trầm Nhi cũng vậy, phải không con ?

- Phải . - Trầm Nhi gật đầu, bàn tay nó nắm chặt tay Tịnh Nghi - Ba à ! Nhận lời ký hợp đồng với chị Tịnh Nghi đi, chị ấy tốt lắm, cả buổi tối đút con ăn xúp đấy.

- Tịnh Nghi đút con ăn xúp sao ? - Đôi mày giãn nhanh, ông Trần sụp ngồi xuống cạnh Trầm Nhi, âu yếm nói - Thế con ăn được mấy chén nào ?

Đưa hai ngón tay lên, Trầm Nhi nũng nịu :

- Hai chén lận . Mà chị Nghi còn hứa ... mai một sẽ ghé nhà đút con ăn cơm nữa . Ba biết không ... - Ôm lấy cổ ông, nó chọt thì thào - Lúc này, mẹ đã đàn cho chị Tịnh Nghi nghe đó.

- Thật sao ?

Ông Trần tỏ vẻ bất ngờ . Trầm Nhi gật đầu :

- Thật mà . Cả con, cả mẹ,, cả chị Tịnh Nghi đã có một buổi tối thật tuyệt trên lầu đó ba . Ba ... ký hợp đồng với chị Tịnh Nghi đi . Không thì ... con và mẹ sẽ giận ba luôn đấy.

- Đừng giận cục cưng ... - Bé Trầm Nhi đứng dậy, ông Trần vui vẻ - Con thừa biết, xưa nay ba chưa bao giờ dám cãi lệnh mẹ mà, huống hồ chỉ lại ... thêm lệnh của cô công chúa nữa . Ký hợp đồng với Tịnh Nghi chứ gì ... chuyện đó đâu khó gì.

- Ôi ! Ba thật tuyệt vời.

Reo lớn, hôn đánh chụt lên má ông một cái, Trầm Nhi vụt khỏi tay ông chạy đến bên Tịnh Nghi, vui vẻ :

- Chị Tịnh Nghi ơi ! Ba đồng ý rồi . Chị vui không hả ?

- Chị vui lắm . - Mím cười, Tịnh Nghi bước đến gần ông - Cám ơn chú đã cho cháu cơ hội tốt ...

Lại chú ! Hữu Bằng giậm chân kêu trời, tức nghẹn, Tịnh Nghi như không hiểu nỗi lo sợ của anh, ung dung nói :

- Cháu biết ... chú không thích người khác gọi mình bằng chú vì sợ gia sẽ không xứng với cô, nhưng ... cháu không nghĩ vậy đâu . Vì qua tâm sự Với cô, cháu biết dù cháu, dù mọi người có kêu chú bằng gì, cô vẫn cứ yêu chú không thay đổi . Chú thật hạnh phúc bên cạnh một người vợ dịu dàng, nhân hậu và một cô con gái đẹp tựa thiên thần .

Cháu thật sự chúc mừng và cầu mong những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với cô chú.

- Cám ơn nhé Tịnh Nghi . - Xuân Hoa bước lên nắm lấy tay Tịnh Nghi triu mến - Nếu không có cháu, cô sẽ không bao giờ biết anh Trần yêu cô nhiều như thế . Thấy anh ấy cứ bắt buộc mọi người gọi bằng anh, cô cứ sợ, cứ thắc thỏm trong lòng, ngỡ anh ấy chê cô già ... muốn tìm thêm một cô bồ nhí.

- Không đâu ... - Ông Trần vội kêu lên - Đừng nghĩ oan cho anh như vậy . Anh không bao giờ có ý định ... với mấy cô nhân viên đáng tuổi con mình.

- Không có ý định, mà cứ bắt người ta gọi mình bằng anh, xưng em ngọt sớt.

Xuân Hoa liếc yêu chồng . Ông Trần gãi tóc vụng về :

- Thì ... như Tịnh Nghi nói đó ... Tại anh sợ gia, không xứng với em . Lẽ nào vì chuyện này ... mà cả năm nay em u sầu, ít buồn ít nói ... bỏ luôn thói quen đánh đàn, cũng như không chịu đến công ty cùng anh như trước nữa ?

- Đúng vậy . - Xuân Hoa nhẹ Gật đầu - Nhìn anh cứ anh anh, em em với mấy cô nhân viên trẻ đẹp, em buồn tủi quá ... Mặc cảm mình già, mình xấu nên chẳng dám đi đâu.

- Tội nghiệp cho vợ anh chưa - Vòng tay ô lấy Xuân Hoa, ông Trần xót xa - Sao em không chịu nói, cứ âm thầm đau khổ hà ? Nếu biết em ghen như vậy, anh sẽ bắt nhân viên gọi mình bằng bác, bằng ông hết ...

- Bây giờ thì không cần nữa . - Vòng tay sang cổ ông, Xuân Hoa âu yếm - Đã hiểu được tình cảm của anh rồi, em vui lắm . Nên dù cho thiên hạ có gọi anh bằng gì em cũng không sợ . Anh mãi mãi là chồng của em, là ba của bé Trầm Nhi.

- Chị Tịnh Nghi ơi ! Sao hôm nay ba mẹ của em nói gì nhiều thế ? Em nghe mà chẳng hiểu được gì ?

Bé Trầm Nhi bỗng cất giọng trong veo cất ngang dòng tâm sự của đôi vợ chồng già . Giật mình, sực tỉnh, ngưng ngưng vì mình tâm sự giữa đám đông, Xuân Hoa đỏ bừng đôi má . Nép sau lưng chồng , cô dấm tay vào vai ông túi bụi :

- Cũng tại anh không . Mọi người cười em đó ...

- Chẳng hề gì . - Nắm lấy tay Xuân Hoa, ông Trần ngẩn mặt tự hào - Có thể, người ta mới hiểu vợ chồng mình là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất trần gian . Tịnh Nghi ! Chú nói thế, cháu thấy đúng không nào ?

- Dạ đúng a.

Tịnh Nghi gật đầu . Ông Trần lại tiếp tục :

- Nhờ cháu mà vợ chồng chú hiểu được nhau . Bản hợp đồng đó về tay cháu thật không oan một chút nào . Ông bạn già của ta này giờ nghe qua chắc hiểu rồi, không cần ta phải thanh minh, cũng không giận ta đâu.

Ngưng một chút, ông tiếp :

- Nào, hợp đồng của cháu đâu, đưa ta xem nào ...

- Cháu không biết gì đâu . - Tịnh Nghi lắc đầu, lý lắc - Chuyện làm ăn, hợp đồng, xin chú hãy bàn cùng chồng cháu . Còn bây giờ ... cháu phải tìm cái gì để ăn đây . Nãy giờ, chỉ lo đút bé Trầm Nhi, chưa ăn gì cả.

- Không phải đâu ... - Trầm Nhi ngây thơ cãi - Lúc đút em ăn, chị cũng đã ăn hết một chén xúp rồi mà.

- Suyt ! Im đi . - Tịnh Nghi đặt một ngón tay lên môi nói - kéo mọi người lại .i em chờ chị ham ăn bây giờ đó.

- Không có đâu . - Trầm Nhi lắc đầu - Ăn nhiều mới tốt, ba mẹ em vẫn thường nói thế mà . Trông chị Ôm nhách, ốm nhom ... cần phải bồi dưỡng . Lại đây, để em dắt chị đi ăn . Có em, mọi người sẽ không mắng chị đâu . Chị thích ăn gì hà ? Một cái đùi gà nướng thật to có chịu không ?

- Chịu.

Nắm tay Trâm Nhi, Tịnh Nghi chạy đi ngay, tiếng cười giòn như cây gãy :

- Vợ của cậu hồn nhiên quá.

Anh bạn lúc sáng lại nói như ganh tỵ với Hữu Bằng, rồi lặng lẽ bỏ đi ngay, nhường chỗ cho ông Trần bước xuống :

- Hữu Bằng ! Cậu có một cô vợ thật tuyệt vời . Tôi rất vui lòng cộng tác với cậu . Ngày mai, đến công ty, ta bàn kỹ hơn nhé . Bây giờ ... thì cạn ly chúc mừng nhé.

- Vâng.

Chạm ly vào ly của ông mà hồn Hữu Bằng cứ lúng lờ ngơ ngác . Chuyện sao như mơ như thật, mơ hồ lẫn lộn ... để anh không biết mình nên vui hay nên lo lắng nữa . Tịnh Nghi quả Khác người . Cô làm cách nào để trở nên thân mật với bà Xuân Hoa nhỉ ? Bà ấy xưa nay nổi tiếng là khó gần gũi và kiêu ngạo nhất giới thượng lưu ? Cả một đêm dài ... Hữu Bằng cứ loay hoay tìm lời giải đáp, mặc cho những ly rượu và những lời chúc tụng rơi vào trống vắng ...

Chương 8

Cặp tay Tịnh Nghi bước ra xe, Hữu Bằng nghe lòng vui phơi phới. Cuối cùng, anh cũng mời được kiến trúc sư Minh Long thiết kế cho công trình vĩ đại của mình. Chẳng bù cho 4 tiếng trước đây, mặt anh còn tiu nghỉu, lòng chẳng còn chút hy vọng nào.

Đặt chân vào làng kinh doanh địa ốc, Hữu Bằng mới hay sự việc phức tạp hơn mình tưởng tượng nhiều, không dễ dàng như việc điều hành nhà hàng, khách sạn của anh đâu. Ngành địa ốc không chỉ đòi hỏi nhiều vốn, nó còn đòi hỏi người kinh doanh phải có 1 kiến thức tổng hợp thật uyên thâm.

Chọn địa điểm thích hợp rồi, việc đầu tiên là phải mời cho bằng được 1 kiến trúc sư tên tuổi. Việc này quan trọng lắm, nó quyết định hơn tám mươi phần trăm thành công hay thất bại của người kinh doanh.

Theo hướng dẫn của 1 số bạn bè kinh doanh nhiều kinh nghiệm, Hữu Bằng đã tìm đến nhà kiến trúc sư Minh Long, người kỹ sư đứng đầu trong giới kiến trúc, từng đoạt giải cao trong các cuộc thi kiến trúc trên thế giới. Chỉ mỗi 1 cái tên của ông thôi tòa nhà của anh chưa xây dựng cũng đã có giá rồi.

Nhưng đần với câu người đời thường nói: "Người tài thường có lắm tật", nên việc mời ông xem ra không dễ 1 chút nào. Phải hơn 3 lần hẹn, Hữu Bằng mới được ông dành cho 15 phút tiếp kiến. Chỉ vì đặt vấn đề chưa kịp nói đến thù lao Hữu Bằng đã bị Ông lắc đầu từ chối.

- Xin lỗi. Tôi dạo này bận lắm, phải thiết kế hơn hai toà cao ốc.

Một lần, 2 lần rồi 3 lần, cả ông Trần cũng bó tay trước sự kêu ngạo của kiến trúc sư Minh Long. Đành mời người khác thôi. Hữu Bằng đã toan bỏ cuộc... nếu như ông Trần không kịp thời nhắc đến Tịnh Nghi.

Tịnh Nghi Mắt Hữu Bằng tròn xoe ngơ ngác. Anh không tin cô sẽ được việc đâu, chuyện hợp đồng hôm trước chẳng qua là... may mắn bất ngờ của anh thôi. Minh Long là 1 kiến trúc sư lừng lẫy, lại vô cùng nguyên tắc và khó tính.

Đời nào anh ta lại chịu làm ăn với 1 cô gái không tên tuổi chứ? Không hiểu sao, Hữu Bằng cứ nghĩ rằng mọi đàn ông trên thế gian này đều giống như mình. Chẳng thích làm ăn với đàn bà con gái.

- Không đâu, - Ông Trần cãi - Cậu chớ coi thường Tịnh Nghi Cô ấy là 1 phụ nữ tuyệt vời, có khả năng thuyết phục mọi người nghe theo ý của mình. Không phải "đắc nhân tâm" hay "nghệ thuật thành công" của bọn thương nhân chúng ta, cô ấy có khả năng cảm hoá bằng chính tấm lòng nhân hậu, bằng sự chân tình không màu mè, kiểu cách của mình.

Không tin ông 1 chút nào, nhưng nể tình và không để bị trách về sau, Hữu Bằng đồng ý sẽ thử lần cuối bằng cách đưa Tịnh Nghi theo.

Lần này... theo ý kiến của cô, anh không xin hẹn trước, cũng không đến gặp Minh Long ở công ty, mà đến thẳng nhà anh vào 1 chiều lặng gió.

- Kiến trúc sư không tiếp khách ngoài giờ làm việc đâu.

Cô người làm ra mở cửa. Cũng 1 phong cách với Minh Long, cô lắc đầu từ chối ngay 2 người khách lạ.

- Chúng tôi không phải là khách đến bàn chuyện làm ăn đâu. - Giờ cao vắng trái cây lên, Tịnh Nghi vui vẻ - Chúng tôi là bạn đến thăm anh ấy với tư cách xã giao thôi.

- Thật à?

Cô người làm tuy chưa tin lắm nhưng vẫn mở rộng cửa. Bước đầu Tịnh Nghi đã thành công, để xem cô ấy làm cách gì để thuyết phục Minh Long... Tự nhiên... Hữu Bằng lại có cảm giác sợ Tịnh Nghi thành công, dù đó là điều anh cần. Cô ấy không thể hơn mình được.

- Xin ông bà vui lòng ngồi chờ ngoài phòng khách. - Cô người làm chỉ tay vào ghế salon - Tôi vào thông báo.

- Vậy chị cứ tự nhiên.

Tịnh Nghi gật đầu, rồi mặc cho Hữu Bằng lịch sự ngồi ngay xuống, đôi mắt mở tròn, cô ngạc nhiên đi vòng quanh nhà, như không hiểu làm sao người ta lại có thể làm nên 1 căn nhà đẹp tuyệt vời như thế.

- Tịnh Nghi! Đừng tự tiện thế. Ngồi ngay vào ghế, ông ta sắp ra rồi đấy.

Thấy cô cầm 1 chiếc bình cổ trên giá lên xem, Hữu Bằng lo lắng gọi.

- Tôi chỉ xem 1 chút thôi. - Tịnh Nghi vẫn xoay tròn chiếc bình trên tay - Cái này có phải là bình cổ không hả ?

Chẳng đẹp chút nào... sao có người bảo là giá của nó cả cây vàng 1 cái.

- Cái cô cầm không phải 1 cây mà cả 10 cây đấy. - Hữu Bằng cười nhẹ - Kể làm rớt chẳng có tiền để đền đâu.

- Trời đất ơi! Mắc dữ vậy sao? - Tịnh Nghi la lớn - Thật đúng là không tin nổi.

- Ai phá đồ tôi đó? - Vừa từ phòng sau đi lên, thấy có người cầm cái bình cổ của mình, Minh Long chau mày không đồng ý.

- Dạ... em... - Tịnh Nghi đặt trả vội chiếc bình lên kệ - Xin lỗi anh... tại em lạ quá, chưa thấy bình cổ bao giờ nên tò mò xem thử. Nghe nói giá của nó lên đến 10 cây lận. Đúng không anh?

- Đúng vậy. - Gật đầu, đôi mày Minh Long hơi giãn ra - Đây là chiếc bình đời nhà Thanh đó. Mà... cô là ai vậy? Sao bảo là khách quen...

- Dạ... - Rùn vai, tN cười bẽn lẽn - Em nói gạt chị giúp việc thôi... Sự thật, em không quen anh mà chồng em... quen anh.

- Chồng của cô - Quay đầu lại, đôi mắt Minh Long vụt sa sầm khi nhận ra Hữu Bằng đang ngồi trên ghế - Lại là ông. Tôi đã nói rồi, sao ông cứ tìm đến thế? Xin ông hãy về cho, tôi không có thói quen tiếp khách ngoài giờ làm việc.

- Ồ không... không đâu. - Tịnh Nghi vội kêu lên - Xin anh đừng giận. Hôm nay, chúng tôi đến đây không bàn việc làm ăn, chỉ đến thăm anh thôi. Đây, có ít trái cây biếu anh chị.

- Tại sao lại đem trái cây đến thăm tôi - Minh Long gắt gỏng - Tôi có bệnh đâu.

- Dạ không... không phải ý đó ạ. - Tịnh Nghi càng quýnh quáng, cầu cứu Hữu Bằng. Nhưng anh vẫn bình thản ngồi yên. Chuẩn bị về thôi. Đã biết trước chẳng kết quả rồi.

- Ô! Có tiếng gì thế nhỉ? - Tịnh Nghi đột nhiên hỏi lớn - Sao tựa như tiếng con nít khóc.

- Hà - Minh Long cuống quýt - Mời anh chị về ngay cho, con tôi lại khóc nữa rồi.

Nói xong, bỏ mặc Hữu Bằng và Tịnh Nghi còn ở đó, Minh Long quay bước đi ngay. Tịnh Nghi cũng bước theo ông:

- Tiếng cháu khóc nghe lạ quá, để tôi xem 1 chút nhé.

- Cô biết chăm sóc con nít ư?

Minh Long dịu giọng đi 1 chút. Tịnh Nghi cười hãnh diện:

- Còn phải nói. Tôi là chuyên gia về chăm sóc con nít đấy.

Nói láo!

Hữu Bằng mắng thầm. Vì cảm thấy tò mò, muốn nhìn xem Tịnh Nghi sẽ đối phó ra sao với cái sinh vật bé xíu mà cô chưa từng bế trong đôi tay kia, anh rón rén bước theo.

- Trời đất ơi! Chị làm gì vậy? - Vừa đặt chân vào phòng trẻ, Tịnh Nghi đã la to hét hoảng - Uống sữa, chứ có phải uống thuốc đâu mà chị đề bẻ dữ vậy? Bé khóc cũng phải rồi.

- Tôi không muốn vậy đâu. - Một người đàn bà đẹp, ngược đời mắt thâm quầng lên trả lời ế buồn bã - Nhưng không đồ thì bé không chịu uống.

- Chị cho em mượn bé 1 chút nào. - Tịnh Nghi đưa tay bế gọn lòn đưa bé đang khóc ngất vào lòng - Ô... ô... nín đi nào, bé cưng. Để chị dẹp hết mấy cái ly, cái muỗng làm bé sợ này đi nhé?

Một tay dẹp gọn mấy ly muỗng xuống chân bàn, 1 tay Tịnh Nghi lắc lư đưa bé, miệng không ngừng đối đáp cùng nó:

- Ô! Ngoan nào bé cưng, chị cho bé xem cái này có đẹp không nhé?

Chùm chìa khóa chú hề trên tay Tịnh Nghi đong đưa qua lại, đưa bé nhìn theo rồi bỗng nhiên nín bật. Bây giờ, Minh Long mới trầm giọng kể:

- Bé đã 6 tháng tuổi rồi, cô xem đó, ốm còm nhom như con người 3 tháng vậy. Mà nhà thì... có khó khăn thiếu thốn gì. Sữa nhập, bột nhập đủ các loại đủ cả, chỉ tại bé không chịu ăn thôi. Đến bữa ăn nào tôi ả vợ tôi cũng phải đề ra mà dỗ, khó còn hơn bị cực hình tra tấn nữa. Sữa ngon ngọt vậy, mà bé sợ còn hơn là thuốc... cứ giẫy khóc nấc lên không chịu uống.

- Trung tâm dinh dưỡng, các bác sĩ danh tiếng, vợ chồng tôi cũng đã bế bé đi khám cả rồi. - Cô vợ chen vào bằng 1 giọng rầu rầu - Ai cũng bảo cơ thể bé bình thường, không bệnh hoạn gì.

- Đúng là bé bình thường, chẳng bệnh hoạn gì đâu. - Tịnh Nghi lè lưỡi trêu đùa bé - Chỉ tại anh chị không biết cách cho bé ăn thôi. Bé còn nhỏ, chưa biết phân biệt thuốc và sữa. Lần nào cho ăn anh chị cũng quan trọng hoá, đề ép bé làm bé sợ tưởng mình sắp bị uống thuốc, nên chống cự lại thôi. Chị nói có đúng không hả bé?

Nói chữ bé, đầu Tịnh Nghi gật mạnh 1 cái làm đưa bé thích quá bật cười lên 1 tiếng. Minh Long mừng rỡ:

- Em ơi! Con nó cười kia.

- Em thấy rồi... Ôi! Cô đây dỗ bé khéo quá.

- Chuyên nghiệp mà.

Tịnh Nghi không khiếm tốn, vừa nói vừa khều khều đôi chân em bé, làm nó lại cười rồi bắt đầu ả a, đầu cái môi thật đáng yêu. Đôi ợ chồng kén trúc sư như mê mẩn, quên hết thời gian bên đứa bé.

- Đề em giúp cho bé ăn cho.

Tịnh Nghi đột nhiên quay đầu lại. Người vợ lo sợ:

- Thôi bé đang vui, đừng làm bé khóc thét lên, khó dỗ lắm.

- Không khóc đâu. Tịnh Nghi vui vẻ lắc đầu - Chỉ xin chị pha giùm em 1 ly sữa mới loại sữa mà bé chưa từng uống bao giờ, cũng như tìm giúp giùm em cái ly và cái muỗng mới bé chưa nhìn thấy.

- Làm đi em. - Minh Long nóng lòng - Biết đâu... cô đây cho bé uống được.

- Dạ... - Cô vợ đứng dậy và chột ngàng ngừ - Các loại sữa ngoại đã cho bé uống thử hết rồi, chỉ còn sữa "Cô gái Hà Lan" thôi. Sữa này rẻ, không biết có tốt không?

- Dĩ nhiên là tốt rồi. - Tịnh Nghi xen vào - Không những là "Cô gái Hà Lan", mà là Vinamilk sữa của VN cũng tốt lắm. Chị cứ việc pha cho bé uống, đừng kén chọn.

- Vậy cô chờ tôi 1 chút nhé.

Cô vợ bước đi ngay. Minh Long thân mật nói với Tịnh Nghi:

- Trông cô trẻ thế này, mà cô kinh nghiệm nuôi trẻ quá. Cô được mấy bé rồi?

- Chưa. - Tịnh Nghi lắc đầu - Tôi chưa có chồng, sao có con được?

- Sao? Cô chưa có chồng ả?

Minh Long lạ lẫm. Hữu Bằng nghe ruột gan mình quặn thắt. Tịnh Nghi bây giờ mới nhớ, chối nhanh:

- Không. Em bảo là mới có chồng... chưa có con ả.

- Vậy kinh nghiệm này, cô lấy từ đâu mà phong phú thế?

Minh Long tò mò. Tịnh Nghi đáp gọn:

- Từ mẹ tôi ả các bà hàng xóm. Nói thật anh nhẹ Hồi nhỏ, tôi từng giữ em mượn cho người ta đó.

Ôi trời ơi! Hữu Bằng đưa tay ôm ngực nghe xấu hổ. Vinh dự gì nghề vú em mà đi khoe chứ? Không khéo chút cảm tình vừa gây được sẽ bay khỏi lòng kiến trúc sư Minh Long mất.

- Vậy sao? - Nhưng giọng Minh Long không có vẻ gì coi thường cả.

- Sữa tôi đã pha rồi đây, cô xem có được chưa.

Người ợ đã trở lên, tay cầm theo 1 ly sữa trông thật đẹp. Tịnh Nghi cảm lấy, vui vẻ trót lưỡi cùng đùa bé:

- Em cung... nhìn cái miệng chị nè... há ra... há ra... nào... ừ... uống 1 miếng nha... ngon lắm đó....
Đứa bé đã chịu há miệng ra... nhưng không chịu nuốt.
- Nó không khóc anh à. – Người vợ vui mừng.
Tịnh Nghi cầm 1 con chó bằng nhựa lên:
- Nào... bé nhìn xem con gì đây? Kiki đó... uống 1 miếng chi Ki khen nhé... Ừm... hoan hô bé...
Cứ thế... hết chó đến chim, đến thằn lằn, các kè, Tịnh Nghi dụ đứa bé uống cạn ly sữa trong sự vui mừng của đôi vợ chồng trẻ chưa có kinh nghiệm nuôi con. Không chỉ thế, đứa bé uống sữa xong, Tịnh Nghi còn dỗ cho bé ngủ nữa, tuyệt không có tiếng khóc nào...
- Đến bữa ăn, anh chị cứ thoải mái vừa đùa vừa dỗ bé ăn. Đừng gây sức ép, tạo áp lực, bé sợ sẽ bỏ ăn luôn đó.
Trao lại ly sữa đã cạn cho người vợ, Tịnh Nghi vui vẻ. Minh Long gật đầu:
- Đúng là kinh nghiệm quý giá, không trải qua không biết được đâu. Anh chị sẽ bắt chước em. Nhưng... giá mà được em thường xuyên đến chơi thì... hay nhỉ? Trong vấn đề nuôi bé, anh chị chắc còn cần sự hướng dẫn của em nhiều.
- Ồ! Không có đâu. – Tịnh Nghi cười bẽn lẽn - Nhưng nếu anh chị muốn t hi khi nào rảnh, em sẽ ghé chơi. Em bé dễ thương lắm. À! Còn nếu như có gặp rắc rối gì, cứ gọi điện cho em. Cái gì em biết, em sẽ không giấu nghề đâu.
- Vậy cho chị xin danh thiếp đi.
Người vợ chìa tay Tịnh Nghi lắc đầu:
- Em không có. Để em đọc cho chị ghi nhé. Số điện thoại của em là... Còn bây giờ, trễ quá rồi, em xin phép phải về đây.
- Thôi chết! - Lật đồng hồ lên xem Minh Long chợt kêu to hốt hoảng - Mãi nói mà khuya lúc nào không biết. Hữu Bằng này giờ chắc nóng ruột lắm rồi; mau ra với anh ấy đi thôi...
Nghe Minh Long nói thế, Hữu Bằng vội vã chuồn êm. Ra ngồi ghé salon, cầm tờ báo lên, anh làm ra vẻ vô tình chẳng biết gì.
- Xin lỗi, vì để anh phải chờ lâu. – Bước đến gần Hữu Bằng Minh Long áy náy - Mong anh thông cảm, cháu bé quá khóc...
- Ồ! Không sao. Không có gì đâu anh đừng bận tâm. – Đặt tờ báo xuống, Hữu Bằng sáng khoái - Tịnh Nghi mê em bé lắm, đến đâu gặp con nít là sấn vào ngay.
- Cô ấy tuyệt vời lắm. – Minh Long không giấu sự thán phục lên ánh mắt - Sẽ là 1 người mẹ tốt cho con của anh sau này đây. Và...
Ngưng 1 chút, anh gỡ tóc ngáp ngừng:
- Nếu như công trình “Trường Thiên” của anh không có gì Thay đổi thì tôi sẽ nhận lời hợp tác.
- Anh nhận lời hợp tác ư?
Hữu Bằng lắp bắp. Anh không ngờ kiến trúc sư Minh Long lại nhận lời dễ dàng như thế. Một lần nữa, Tịnh Nghi đã thắng anh rồi.
- Phải. Nhận lời hợp tác với 1 điều kiện...
Tha6"y Hữu Bằng cứ sững người ra, Minh Long cất giọng ồm ồm, đe dọa.
- Vâng, Anh cứ nói, điều kiện gì, chúng tôi cũng bằng lòng.
Hữu Bằng trang trọng. Minh Long gật đầu:
- Cũng không khó lắm đâu. Chỉ cần cậu thỉnh thoảng chở Tịnh Nghi đến nhà chơi, để quân sư giúp vợ chồng tôi chăm sóc bé.
- Vâng. – Hữu Bằng thở phào ra - Tất nhiên rồi.
- Vậy ngày mai đến công ty mình bàn tiếp nhé. – Minh Long ngáp ngừng - Vì như cậu biết đó, mình không có thói quen làm việc ngoài giờ.
- Vâng. Chào anh.
Hữu Bằng gật đầu như cái máy. Tịnh Nghi quay lại nhớn miệng cười với Minh Long:
- Chào anh, em về... Hôm nào em đến, anh cho em xem những chiếc bình cổ của anh nhé.
- Hữu Bằng! Tôi đói bụng quá. Hay là mình kiếm cái gì ăn đi nha.
Giọng Tịnh Nghi chợt vang lên, cắt ngang dòng hồi tưởng. Giật mình ngẩng đầu lên, Hữu Bằng mới hay, thì ra mãi nghĩ, xe về gần đến nhà lúc nào không biết. Và anh cũng chợt nhớ ra rằng mình và Tịnh Nghi đã lỡ bữa cơm chiều hơn 4 tiếng rồi, bụng anh hiện cũng đang đánh lô tô thổi kèn kè đói.
- Đi – Thấy Hữu Bằng cứ ngồi yên, Tịnh Nghi nài nỉ - Tôi không bảo anh trả tiền đâu. Cháu này tôi bao.
- Sao hả?
Hữu Bằng không sợ hao tiền, chỉ bực mình cách nói của Tịnh Nghi thôi. Muốn chơi trội hơn anh hả? Con gái mà đòi bao. Được thôi, nếu đã muốn thế thì anh đại gì mất tiền túi chứ?
- Cô bảo là bao tôi hả?
- Ừ. – Tịnh Nghi gật đầu thẳng thắn, không có chút ngạc nhiên nào - Mình ăn bún riêu nhé? Tôi biết 1 quán ngon lắm đó.
- Bún riêu ư?
Hữu Bằng cảm thấy bất ngờ. Anh cứ ngỡ cô sẽ mời mình vào 1 nhà hàng sang trọng.
- Sao hả? Không chịu ăn bún riêu à? Thế anh thích ăn gì? cháo lòng hay hủ tiếu?
- Gì cũng được.
Đã lỡ nhận lời để Tịnh Nghi chiêi đãi, Hữu Bằng đành chiều theo quyết định của Tịnh Nghi Thú thật, anh cũng cảm

thấy tò mò. Nếu như nhớ không lầm thì gần 10 năm rồi, anh chưa được ăn món bún riêu dân dã đó. Suốt ngày dự tiệc tùng ở nhà hàng, anh như quên hẳn mùi vị cũng như tên gọi của món bún riêu rồi.

- Vậy quẹo trái đi. Chạy qua ng~ tư đèn đỏ, quẹo trái thêm 1 lần, đến cái quán đông đông thì dừng lại. – Tịnh Nghi sốt sắng chỉ đường - Tôi đã ăn bún riêu nhiều quán lắm rồi, chỉ có quán này là ngon nhất đấy... Ê! Khoan đã... chạy từ từ thôi...

Xe vừa quẹo cua, Tịnh Nghi bỗng kêu lên:

- Tôi nghĩ lại rồi, anh đừng đậu xe trước cửa quán, mọi người sẽ làm lạ sẽ chú ý, khó chịu lắm. – Thấy Hữu Bằng chưa hiểu, cô giải thích thêm - Xưa nay, chưa có xe hơi nào ghé ăn, nên họ sẽ ngạc nhiên. Được rồi, anh cho xe quẹo vào hẻm này, đậu lại đi... cởi cả áo vest ra nữa.

Làm theo lời Tịnh Nghi, Hữu Bằng không hiểu sao hôm nay mình bị nhập bùa gì, sao bao nhiêu nguyên tắc của anh bay biến cả. Tổng giám đốc tám nhà hàng lớn lại chui vào quán bún riêu, khách hàng và đám nhân viên của anh rủi trông thấy, chẳng biết họ sẽ nghĩ gì về anh nữa.

- Thôi... - Không để ý về mặt sợ sùng sùng khó chịu của Hữu Bằng, Tịnh Nghi nôn nao giục - Yên tâm đi. Với áo sơ mi, trông anh chẳng giống giám đốc 1 chút nào, chỉ giống 1 viên chức bình thường đến ăn bún riêu thôi.

- KhÔng cần pah?i khoá tay đâu. – Hữu Bằng kêu lên khi thấy Tịnh Nghi choàng tay sang người mình 1 cách tự nhiên - Ở đây, đâu có ai mà đóng kic.h?

- Ờ hén! - Bỏ tay ra khỏi người anh, Tịnh Nghi cười bẽn lễn - Tôi quên mất, đóng kic.h riết rồi quen tay, cứ tưởng thật.

- Tưởng thật kiểu này, mai một đám cô tưởng mình là vợ thật của tôi thì chết mất.

Hữu Bằng như nửa đùa nửa thật. Tịnh Nghi lè lưỡi rùn vai:

- Gì chứ, chuyện đó hông dám tưởng đâu.

- Còn chưa biết chừng.

Đến trước cửa quán bún riêu, Hữu Bằng dừng chân ngo ngác. Ôi chào! Không ngờ quán đông khách quá, chẳng còn chiếc bàn nào trống, cả người chạy bàn cũng chẳng thêm quan tâm đến khách, mạnh ai cứ việc kiếm chỗ ngồi, thật khác xa phong cách phục vụ của nhà hàng luôn ân cần, sẵn đôn...

- Hữu Bằng! Lại đây...

Tịnh Nghi đã giành được 1 bàn trống của 1 đôi bạn sinh viên vừa đứng dậy, tít trong góc cô vẫy tay gọi lớn. Lách mình qua đám đông, Hữu Bằng bước đến bên cô, cánh mũi phập phồng. Mùi vị này, sao anh nghe quen quá.

- Ngồi đi.

Kéo chiếc ghế đầu thấp lè tè, Tịnh Nghi vui vẻ bảo anh. Rồi hướng mắt về phía người chủ quán, cô hét to lanh lảnh:

- Di Năm! Cho con 2 tô đặc biệt đi.

Có lẽ đã quen với thanh âm chói tai này, người chủ quán gật đầu rồi ưu tiên múc ngay 2 tô bún riêu đem đến, có 1 đĩa rau sống trung nước sôi bốc hơi nghi ngút, đúng theo thói quen của khách hàng.

- Ăn đi. – Đẩy 1 tô đến trước mặt Hữu Bằng, Tịnh Nghi mời - Ngon lắm đó.

Cho tay vào ống đũa, Hữu Bằng ghê ghê nhì màn sơn bạc thếp. Chắc chắn là có vụn con vi trùng trong đó. Sao Tịnh Nghi, sao mọi người ở đây chẳng ai quan tâm đến chuyện này vậy nhỉ?

- Sao hông ăn đi.

Cho 1 đũa to đùng vào miệng, Tịnh Nghi ngược nhìn anh lạ lẫm. Hữu Bằng lắc đầu:

- Đũa dơ quá.

- Thế à?

Tịnh Nghi cầm lấy đôi đũa của anh xem xét rồi bỏ trở vào ống đũa. Lựa 1 đôi còn mới hơn, cô xé 1 mảnh giấy vệ sinh mà chủ quán để trên bàn cho khách lau tay, lau mấy cái vào đôi đũa rồi cho ngay vào tô Hữu Bằng:

- Xong rồi đó, ăn đi, để nguội không ngon đâu.

Vẫn còn cảm thấy ghê, nhưng không lẽ người ta ăn mà mình cứ ngồi nhìn, Hữu Bằng e ngại gắp 1 miếng lên ăn thử. Ngon quá! Con đôi bị kích thích bởi vị chua làm Hữu Bằng quên hết sự đời. Anh gắp ăn nhanh như chưa từng được ăn bao giờ vậy. Đến lúc chợt nhớ, ngẩng đầu lên, bắt gặp nụ cười nở trên môi Tịnh Nghi, anh thẹn quá, buông luôn đôi đũa:

- - Thôi, không ăn nữa.

- Có còn gì trong đó mà đòi ăn chứ?

Tịnh Nghi ranh mãnh. Hữu Bằng nhìn xuống... mới hay tô bún đã bị mình ăn sạch hết rồi. Tịnh Nghi lại hỏi:

- Ăn nữa nhé?

- Không. No lắm rồi.

Lắc đầu trong cơn thèm ăn chưa thỏa mãn, Hữu Bằng rút khăn tay lau miệng. Tịnh Nghi không ép”

- Vậy anh ngồi chơi, chờ tôi ăn thêm tô nữa nhé.

Nói rồi, cô giơ ngón tay lên, 1 tô bún vun đầy mang đến ngay lập tức.

Rút điều xi gà chằm lửa, Hữu Bằng ngắm nhìn Tịnh Nghi ăn. Đúng là 1 cô gái khác thường. Ông Trần đã nhận xét không sai. Tịnh Nghi không kiêu cách, cô rất chân thành... chân thành ngay cả trong cách ăn uống của mình. Cứ nhìn cô ăn. Thật đó... chiếc miệng nhỏ của cô cuốn những cọng rau trông mới ngho làm sao.

Người như Tịnh Nghi, thế gian này không nhiều đâu. Bên tai lại vang lờn hận xét của ông Trần, Hữu Bằng thảm ngạc nhiên không hiểu sao từ ác cảm ban đầu, ông lại chuyển sang thán phục Tịnh Nghi nhanh đến thế? Không lẽ chỉ vì chuyện chiếc giày?

Cái lý do khiến Tịnh Nghi trở nên thân thiết với Xuân Hoa cũng buồn cười, cũng hi hữu lắm thay. Nghe cô kể lại,

Hữu Bằng đã ngồi cười gần nửa tiếng đồng hồ. Thì ra... cơ hội giúp anh thắng được bản hợp đồng chỉ là 1 chiếc giày.

Hôm đó, khi anh buồn rầu bỏ đi uống rượu thì Tịnh Nghi cũng nghe buồn không kém. Nép mình trong góc vắng, cô trách mình sao quá thật thà, quá vụng về, đã hại Hữu Bằng mất đi cơ hội. còn chưa tìm ra cách giúp anh, bất chợt cô nghe bên tai mình dậy lớn tiếng cười giòn của các bà. Chuyện gì thế nhỉ ? Cô tò mò ngược mắt nhìn mới hay mọi người đang cười một người đàn bà. Bà tad dang lúng túng đứng giữa vòng người với 1 chiếc giày cao vừa bị đứt quai .

Chương 9

Chẳng có gì đáng để cười. Tịnh Nghi nghe lạ lẫm rồi thân nhiên tiến ra giữa vòng người, cúi nhặt chiếc giày lên xem xét. Thấy nó chỉ bị bật đinh, cô tìm 1 thanh gỗ đóng cho nó dính lại rồi trao nó cho bà:

- Của chị đây. Em đã sửa rồi...

- Cảm ơn...

Hành động nhỏ, nhưng lại chinh phục được cảm tình người đối diện. Bởi bà ta không phải là 1 nhân vật bình thường của giới thượng lưu. Bà chính là Xuân Hoa, người đàn bà huyền thoại bị nhiều kẻ ghét ghen, ganh tỵ. Bà không đẹp bằng ai trong các quý bà đến dự sinh nhật hôm nay. Nhưng bà lại được chồng cưng chiều, yêu thương hơn tất cả. Nên bề ngoài vui vẻ nói cười, đám bà quý tộc kia vẫn thầm ganh ghét, vẫn mong hạ nhục bà bằng mọi cách. Chuyện chiếc giày chẳng có gì, nhưng họ sẵn sàng thổi phồng lên, chê trách bà là người vụng về, thô kệch...

Thái độ chân thành của Tịnh Nghi đã làm bà cảm động. Chỉ 1 thoáng gặp nhau.

Bà đã nghe quý mến, nghe thân thiết với cô như đã quen thân tự bao giờ. Mời cô lên lầu, sự chân thành cởi mở của Tịnh Nghi đã làm hai người thân thiết. Biết bà là vợ Ông Trần, cô buồn rầu kể về sự vụng về, khiếm nhã của mình. Và cũng nhờ thế mà khiến vợ chồng bà hiểu được nhau hơn ...

- Ê ! Ông nước không ?

Tịnh Nghi đã ăn xong, cô khều khều tay nhắc nhở. Giật mình ngẩng lên, nhìn ly trà tay cô, Hữu Bằng lắc đầu :

- Không.

- Vậy ... tính tiền rồi về hén. Di Năm ơi ! Tính tiền đi.

Uống ực một hơi ly trà đá, Tịnh Nghi thét gọi người chủ quán. Bản năng một người đàn ông khiến Hữu Bằng cho vào túi nói :

- Để tôi.

- Cũng được.

Tịnh Nghi gạt đầu ngay không khách sáo. Hữu Bằng quay hỏi người chủ quán :

- Bao nhiêu ?

- 15 ngàn - Bà trả lời vui vẻ rồi quay sang Tịnh Nghi - Bạn trai của cháu hả ? Trông đẹp trai, bảnh bao, lịch sự quá ... Dân làm việc hả ?

- Dạ ... - Thấy mọi người chăm chú ngó mình, Tịnh Nghi cũng hứng chí nói luôn - Dạ anh là giám đốc ... giám đốc nhà hàng đó ...

- Vậy sao ?

Mọi người càng tò mò, càng chăm chú nhìn hơn làm Hữu Bằng cuống cả chân tay. Xấu hổ quá, anh chỉ muốn chui ngay xuống đất. Đường đường anh mặt mũi thế này mà lại cặp bồ với một cô gái lấm mòm lấm miệng, hay ăn vặt như Tịnh Nghi ư ? . Lại còn theo cô ta chui vào quán bình dân nữa ... Mau trả tiền rồi chuồn thôi. Quá ! Nhưng tiền đâu mất tiêu rồi ? Túi quần, túi áo đều không thấy ! Thôi chết ! Cái bóp anh bỏ trong áo veste. Làm sao bây giờ ? Bảo Tịnh Nghi cứu bồ ư ? Giữa bàn dân thiên hạ, mặt mũi nào ...

- Anh sao thế ? Trả tiền mau rồi về, di Năm còn phải bán nữa.

- Cái bóp... tôi... bỏ quên trong áo veste rồi.

Hữu Bằng áp ứng, Tịnh Nghi vụt cười xòa:

- Không sao, để tôi trả cho.

Không sao! Với cô đúng thật là không sao cả. Nhưng với mình, Hữu Bằng biết mọi việc không đơn giản thế. Trong những ánh mắt tối sầm đi của mọi người, anh cảm nhận được lời dè bêu.

- Giám đốc gì nghèo mặt thế ? Mười lăm ngàn cũng không trả nổi. Chắc dân du thủ du thực nào đâu, mượn cái mã bánh trai đào mỗ...

Tất cả cũng tại Tịnh Nghi lảm chuyện thôi. Bước vội ra xe, anh lăm lăm mắng Tịnh Nghi. Tự nhủ lòng sẽ không bao giờ nghe theo lời cô nữa.

- Hữu Bằng! Một lát, anh nhớ xưng mình là ông chủ nhé, rồi cứ yên lặng, mặc tôi giải quyết.

Nghe Tịnh Nghi cứ lải nhải lặp đi lặp lại mỗi 1 câu, Hữu Bằng nhăn mặt:

- Biết rồi. Sao cứ nói mãi thế ? Tôi có điếc đâu.

Tịnh Nghi cười ngược:

- Tại tôi lo lắng quá thôi. Đi nào. Nhà tôi là... cái nhà có cánh cửa màu xanh đó.

Không trả lời, Hữu Bằng nhón chân bước qua 1 ổ gà. Thầm ngạc nhiên cho cách ăn mặc và lối ứng xử lạ đời của Tịnh Nghi. Phàm làm người, ai cũng có sĩ diện, cũng thích mình hơn thiên hạ, chỉ có Tịnh Nghi là... ngược đời thôi. Chẳng ai như cô, thích mặc quần áo cũ về nhà, bao nhiêu vàng vòn gũn trang cũng đều cởi hết ra, thậm chí cả làn da trắng mịn cũng tìm cách làm cho nó lấm lem, đen dũi.

Bao nhiêu việc ngập đầu, vậy mà mình lại ở đây, làm 1 việc vớ vẩn là đưa cô nhân viên về thăm nhà.

Sao thế nhỉ ? Quà là không hiểu nổi.

Đúng là không hiểu nổi thật, cả đêm qua và sáng nay nữa, Hữu Bằng cứ bâng khuâng cật vấn mình. Tại sao anh lại đòi đưa Tịnh Nghi về thăm nhà, khi cô xin phép nghỉ 1 ngày. Có thật vì anh không muốn cho cô nghỉ nhiều hơn 1 buổi ? Lý do này sao gượng gạo, khó thuyết phục anh đến thế ?

Anh chỉ biết là có 1 nỗi tò mò xâm chiếm lấy mình, khi nghe Tịnh Nghi xin phép được về thăm nhà. Tự nhiên Hữu Bằng nghe tò mò quá. Anh muốn biết về cuộc sống riêng của Tịnh Nghi, muốn biết về cha mẹ, anh chị em, cũng như bao nhiêu điều khác về cô nữa mà không tiện hỏi. Liệu những điều đó có khác thường giống cô không ?

- A! Chị Nghi về rồi...

- Chị Nghi!

Một bầy con nít từ đâu bỗng túa ra quần lấy chân Tịnh Nghi, hét lớn. Bằng hoàng sức tinh, Hữu Bằng ngo ngẩn nhìn đám trẻ con lem luột" nhây căng reo mừng . Một, 2, 3... 4... cả chục, chúng nó là em của Tịnh Nghi ư ? Hữu Bằng nghe kinh hãi!

- Ô! Cu Tý, bé Đài... có cả Cu Tùng nữa... Trời ơi! Chỉ mới mấy tháng mà mấy đứa lớn quá rồi . Đứng yên để chị Nghi tặng quà nghe . – Ôm 1 đứa vào lòng, Tịnh Nghi mi nó rồi cho tay vào túi lấy ra 1 bịch kẹo to chia cho cả bọn

- Mấy đứa dạo này ra sao hả ? Có ngoan không ? Có nghe lời cha mẹ không hả ?

- Có . Em có ạ...

- Em cũng ngoan nữa . Chỉ có cu Tùng là hư thôi . Nó chửi thề đó chị Nghi.

- Coi . - Tịnh Nghi trừng mắt - Sao em hư vậy . Chị đã dạy rồi... Không được chửi thề.

- Xin lỗi chị Nghi , em không dám nữa.

Đứa bé tên cu Tùng vòng tay sợ hãi . Tịnh Nghi cho nó một nắm kẹo đầy.

- Ủ, chị tin . - Rồi cô đứng dậy cười cùng cả bọn - Thôi , mấy đứa chơi đi, chị vào nhà thăm anh Nhật Hà với bà Năm . Một lát rảnh, sẽ ra chơi với mấy đứa.

- Vâng ạ.

Đám trẻ vâng lời tản đi ngay . Hữu Bằng tò mò :

- Chúng là em của cô à ?

- Không đâu . - Tịnh Nghi lắc đầu - Bọn trẻ ở xóm . Chúng dễ thương lắm. Tôi vẫn thường tắm rửa và chơi với chúng.

Đúng là dư hơi quá . Hữu Bằng nhẹ nhún vai. Không hiểu Tịnh Nghi tìm đâu ra nhiều nhiệt tình và lòng bao dung đến thế ? Trong lúc anh và phần đông mọi người chỉ dùng thái độ thờ ơ và lãnh đạm đối xử với những người không dính dáng đến mình . Thời buổi công nghiệp, kinh tế thị trường , con người quá mệt mỏi với cuộc đua tranh , chẳng ai buồn quan tâm , để ý đến hàng xóm láng giềng làm gì nữa.

- Vào nhà thôi.

Tịnh Nghi kéo nhẹ tay Hữu Bằng rồi cất giọng gọi to :

- Nhật Hà !

- Ôi , chị Hai !

Đang loay hoay nấu cơm sau bếp, nghe giọng Tịnh Nghi gọi lớn, Nhật Hà mừng quá, chạy ào ra . Quên mất trên tay hãy còn cầm đôi đũa bếp, cậu reo lên ôm lấy Tịnh Nghi, mừng rỡ :

- Sao chị lâu về vậy ? Em nhớ chị quá.

- Chị cũng nhớ em lắm . - Vỗ nhẹ vai em , Tịnh Nghi thôn thức vì mừng. Đẩy nó ra khỏi người mình, cô mắng - Làm gì m mít ướt như con gái vậy . Mau chào ông chủ của chị đi.

- Dạ... - Đưa tay dụi mắt , Nhật Hà bẽn lẽn bước đến trước mặt Hữu Bằng - Em chào anh . Mời anh ngồi , để em đi pha nước.

- Được rồi.

Hữu Bằng ngồi xuống ghế, mắt đảo nhanh 1 lượt khắp nhà . Gọn ghẽ, sạch sẽ lắm . Tuy nhà tranh vách đất, nhưng mát mẻ... thơm mát.

- Anh ngồi chơi, tôi phải vào thăm mẹ.

Tịnh Nghi quay bảo Hữu Bằng . Anh vội đứng dậy ngay:

- Tôi cũng muốn vào thăm bác.

- Vậy theo tôi.

Tịnh Nghi vui vẻ, nhảy chân sáo chạy đi . Đến bên chiếc giường có người đàn bà ốm yếu đang nằm, cô triu mến gọi:

- Mẹ Ôi! Con về rồi đây . Mẹ có khỏe không ?

Đôi rèm mi khẽ động, người đàn bà mở bừng mắt vui mừng:

- Ô! Tịnh Nghi con về rồi hả ? Mẹ nhớ con quá.

- Con cũng nhớ mẹ lắm . – Ân cần Tịnh Nghi đỡ bà ngồi dậy - Mẹ Ôi! Chân mẹ thế nào rồi ?

- Em vừa chờ mẹ đi tập vật lý trị liệu về . – Nhật Hà bung nước lên vui vẻ chen vào - Bác sĩ bảo mẹ khá hơn nhiều, chân bắt đầu có phản ứng và cảm giác . Nếu tiếp tục tập sẽ hy vọng đi đứng được.

- Nhưng tốn kém lắm con à . – Bà Năm ái ngại - Mẹ không muốn chữa trị nữa đâu . con đi làm cực khổ, hãy để dành tiền phòng thân . Mai một con còn phải lấy chồng.

- Con không lấy chồng đâu . – Tịnh Nghi cười giòn, nắn bóp chân cho mẹ – Mẹ đừng lo, cứ việc yên tâm trị bệnh, lương con bây giờ cao lắm . Cũng phải... à, quên mất, xin giới thiệu đây là ông chủ của con.

- Chào bác!

Hữu Bằng vội gật đầu . Bà 5 ngược mắt lên rồi quỳnh quáng gọi Nhật Hà:

- À... chào cậu . Trời ơi! Nhật Hà... mau nhắc ghế, rót nước mời ông chủ của chị Hai con ngồi.

- Dạ không sao . – Hữu Bằng xua tay - Bác đừng bận tâm.

Tịnh Nghi lấy chiếc túi ra trước mặt:

- Con có quà cho mẹ đây . Cả Nhật Hà nữa, lại đây mau.

- Dạ.

Nhật Hà chạy nhanh lại . Tịnh Nghi lấy ra 1 bộ dụng cụ y khoa:

- Cho em đó, có thích không ?

- Ôi, thích quá! - Nhật Hà nhảy cẫng lên reo lớn - Cảm ơn chị Hai... trời ơi! Em mơ nó lâu rồi.
- Lương cao chắc là vất vả lắm phải không con?

Vuốt tóc Tịnh Nghi, bà 5 đau xót.

Cô lắc đầu ngay:

- Dạ không đâu . Mẹ đừng lo Công việc của con cũng nhàn hạ lắm . không tin, mẹ cứ hỏi ông chủ của con.

- Có đúng vậy không anh ?

Nhật Hà đeo thử chiếc ống nghe vào tai . Hữu Bằng gạt đầu, nghe dạ nao nao.

Bà 5 lại hỏi:

- Con về chơi được mấy ngày ?

Đưa mắt ngó Hữu Bằng, Tịnh Nghi trả lời buồn:

- Chỉ được nửa ngày thôi, mẹ ạ.

- Nửa ngày thôi ư ? - Giọng Nhật Hà đầy thất vọng - Sao mà ít vậy ?

- À... Tịnh Nghi! - Bỗng tốt bụng 1 cách khác thường Hữu Bằng nói chen vào - Nếu muốn thì... cô cứ nghỉ hẳn cả 2 ngày cũng được.

- Thật ư ? - Tịnh Nghi mừng rỡ - Sao hôm nay, anh bảo là bận lắm...

- Ờ, thì...

Đưa tay gỡ tóc . Hữu Bằng nghe khó nói . Bà 5 vui vẻ.

- Vậy mà con không hiểu ư ? chẳng qua ông chủ tốt bụng, rộng rãi với con thôi.

- Vậy chị nghỉ luôn 2 ngày nhé! - Mắt Nhật Hà long lanh sáng - Tối nay, em sẽ kể chuyện này cho chị nghe.

- Chuyện gì ? - Tịnh Nghi nháy mắt - Có phải em của chị đã có người yêu không hả ?

- Chị đừng nói vậy . - Má Nhật Hà ửng đỏ - Người ta còn con nít, biết gì...

- Thôi . Nhật Hà! Con lo dọn cơm cho chị con ăn rồi để nó đi . - Bà 5 bỗng chen vào - Đừng lợi dụng lòng tốt của ông chủ đây . Về thăm, thấy nhau, biết con khỏe mạnh là mẹ vui mừng rồi.

- Dạ.

Nhật Hà ngoan ngoãn . Tịnh Nghi đứng dậy:

- Để chị phụ em . Xem hôm nay em đãi chị món gì nà - Rồi quay sang Hữu Bằng cô vui vẻ - Anh ra võng ngồi chơi, hôm nay ăn cơm với nhà tôi nhé ?

- Được rồi.

Hữu Bằng gạt đầu. Đợi Nhật Hà dìu bà Năm nằm trở xuống giường rồi bước ra ngoài . Sau anh có cảm tình với cậu em trai của Tịnh Nghi nhiều quá . Hiền lành, ngoan ngoãn, rất có nề nếp.

- Chỉ có rau muống luộc và đậu hũ chiên thôi, chị Hai ơi.

Nâng ly nước lọc lên uống, bất chợt nghe có tiếng thì thầm sau bức vách . Hữu Bằng tò mò theo dõi theo câu chuyện của 2 chị em:

- Chị đã bảo em ăn uống tử tế hơn rồi, sao em hà tiện thế? - Giọng Tịnh Nghi không hài lòng.

- Chị đi làm vất vả, em làm sao tiêu hoang phí cho đành . À, chị Nghi à! Hôm nay có ông chủ của chị đến, để em chạy mua thêm món gì nhé.

- Thôi khỏi đi, em lấy cây chả lụa này cắt thêm ra, chị mua về cho mẹ đấy.

- Dạ... chị 2 nè! Học kỳ qua em lại được bầu là học sinh xuất sắc đó . Thầy chủ nhiệm bảo cứ đà này, năm sau em sẽ được nhà trường cho sang nước ngoài u học đó.

- Ô, hay quá!

- Như gem đã từ chối thầy rồi.

- Sao thế ? - Tịnh Nghi chưng hửng.

- Đi du học, dù có học bổng vẫn tốn kém lắm . Hơn nữa, nếu em đi rồi ai lo cho mẹ ?

- Đừng lo . Tới chừng đó chị sẽ xin nghỉ việc . Còn kinh phí, em đừng lo . Hôm rày chị có dành dụm được chút ít", định mua cho em chiếc xe gắn máy . Nếu em đi du học thì thôi không mua nữa . Ráng lên em.

- Chị 2! Chị hy sinh cho em nhiều quá . - Giọng Nhật Hà nghe nghèn nghẹn - Ôn nghĩa đó, em thật không biết lấy gì báo đáp!

- Khùng điên! - Tịnh Nghi bật cười giòn - Chị em mà em làm như người dung vậy, cứ nói câu ơn nghĩa . Bộ muốn chị giận à ?

- Không có đâu . Mà... chị Hai ơi! Ông chủ của chị đẹp trai mà tốt quá . Chị có động lòng o hà ?

- Động cái nỗi gì! - Tịnh Nghi giãy nảy lên - Coi chừng tao và cho 1 cái không còn cái răng ăn cháo bây giờ . Ông ta có vợ rồi.

- Tội nghiệp chị 2! Nhưng không sao . Mai mốt đi nước ngoài du học, em sẽ để ý chọn cho chị 1 ông chồng ngoại kiều thật đẹp trai.

- Đây không ham của ngoại đâu . Mà thôi, đừng nói tầm bậy nữa. Chị đưa cho em 5 triệu nữa đây, lo cho má và mua thức ăn kha khá vào . Em học nhiều, cần phải bồi dưỡng, đừng hà tiện quá không có lợi cho sức khỏe đâu.

- Dạ.

Nằm trên chiếc võng đong đưa, lặng nghe lời tâm sự thì thầm, tâm hồn Hữu Bằng bỗng như oà vỡ 1 cái gì thật lạ len lỏi vào trái tim anh, tựa như làn nắng ấm của mùa xuân đang nhẹ nhàng đánh thức những cảm giác yêu thương bấy lâu yên ngủ . Để anh nghe 1 nỗi bồi hồi rung động, nửa như là nỗi xót thương niềm thông cảm, nửa lại giống với sự thán phục, trân trọng . Tịnh Nghi quả là 1 cô gái khác thường . cô không chỉ dịu dàng, tinh tế, bao dung, đầy nhân hậu, còn là 1 người con gái đầy bản lĩnh, nghị lực và rất lạc quan.

Gần gũi cô bao ngày, Hữu Bằng không bao giờ tin cô đã phải sống trong 1 hoàn cảnh khó khăn đầy bất hạnh thế này . Trong thái độ kiêu kỳ, bướng bỉnh đầy lòng tự trọng của cô, anh cứ ngỡ ít ra cô cũng xuất thân trong 1 gia đình khá giả, quen được cung chiều, vồi vĩnh.

Ồi gì thế này ? - Chợt đập mạnh tay vào trán, Hữu Bằng giật mình hốt hoảng . Mình đang nghĩ tốt về Tịnh Nghi đó phải không ? Sao lại thế ? Lê nào Tịnh Nghi đã chinh phục được ác cảm của nh cùng giới nữ ? Ồ! Không đâu . Hữu Bằng cắn mạnh xuống môi mình giận dữ . Đùng nhẹ lòng, non dạ thế . Đàn bà không đơn giản, đáng yêu và tốt bụng thế đâu . Tất cả chỉ là thủ đoạn tinh vi, là những màn kịch được dựng lên che mắt đàn ông . Chẳng phải ngày xưa mẹ của anh cũng thế . Bà đã dụ dằng khả ái suốt 14 năm trời, còn Tịnh Nghi chỉ mới mấy tháng thôi . Ồ! Sao mà anh ngây thơ vậy ?

Tắm xong, trở ra nồi chè cũng vừa chín tới . Tịnh Nghi vui vẻ múc 2 ly đem mời bà Thanh, ông Thái rồi múc đầy 2 ly khác đem lên lầu bồi dưỡng mình với Hữu Bằng.

Ồi! Nhìn 2 ly chè lạnh sóng sánh vàng urom hấp dẫn trên tay, Tịnh Nghi không khỏi nuốt nước miếng nghe đánh ực 1 cái . Hữu Bằng sẽ thích lắm, món chè yến nấu với hột sen này ăn vừa mát, vừa giải cảm lại vừa là món anh thích nhất.

Suốt ngày ra nhà hàng phụ việc, về đến nhà đã mệt nhoài, Tịnh Nghi không hiểu.

Tắm xong, trở ra nồi chè cũng vừa chín tới . Tịnh Nghi vui vẻ múc hai ly đem mời Bà Thanh, ông Thái rồi múc đầy hai ly khác đem lên lầu bồi dưỡng mình với Hữu Bằng.

Ồi ! Nhìn hai ly chè lạnh, sóng sánh vàng urom hấp dẫn trên tay, Tịnh Nghi không khỏi nuốt nước miếng nghe đánh ực một cái . Hữu Bằng sẽ thích lắm đây, món chè yến nấu với hột sen này ăn vừa mát, vừa giải cảm lại vừa là món anh thích nhất.

Suốt ngày ra nhà hàng phụ việc, về đến nhà đã mệt nhoài, Tịnh Nghi không hiểu sao mình lại siêng như vậy, xuống bếp lục đục giành nấu chè với con sen nữa . Có lẽ vì bác ba bếp trưởng vừa dạy cho cô bí quyết nấu chè yến thật ngon ... mà có lẽ cũng vì Hữu Bằng nữa.

Tuy anh không nói, nhưng Tịnh Nghi biết dạo này anh lo lắng lắm, bẽ tắc nữa . Không thì chẳng đời nào anh chấp nhận cho cô ra nhà hàng phụ việc đâu . Tịnh Nghi vẫn còn nhớ rõ, lần đó Hữu Bằng đã phản ứng quyết liệt ra sao, khi nghe cô đề nghị anh cho mình ra nhà hàng phụ việc.

- Cái gì ? Cho cô ra nhà hàng phụ việc ư ? Có mà điên, mà loạn lên mất . Dẹp ngay ý tưởng hoang đường này lập tức.

Nhìn anh trợn mắt phùng má, Tịnh Nghi đã thôi không dám hy vọng, dù lòng thích lắm . Cho mãi đến tối hôm kia, khi cô đang ngồi đọc sách thì Hữu Bằng đột nhiên bảo nhỏ :

- Này, ngày mai cô ra nhà hàng phụ việc cho tôi nhé ?

- Há ! Thật không đó ?

Không tin vào những gì mình nghe thấy, Tịnh Nghi ngây ngô hỏi lại, làm Hữu Bằng tức giận, hét toáng lên.

- Sẵn sàng thôi.

Được lời như cởi tấm lòng . Cả đêm Tịnh Nghi cứ nôn nao không sao ngủ được . Cô lo lắng lắm, không biết mình phải chọn công việc gì cho vừa sức.

Chạy bàn hay phụ bếp ? suy nghĩ mãi không ra, cô đem ý kiến này đi hỏi Hữu Bằng, liền bị anh la cho một trận :

- Này, cô nghĩ ngắn hay tâm thần thế ? Vợ của tổng giám đốc mà chạy bàn hay phụ bếp ư ? Nhiệm vụ của cô ra đó là làm ... tổng giám đốc cho tôi.

- Làm ... tổng giám đốc ư ? - Tịnh Nghi nghe tối tăm mặt mũi - Nhưng làm tổng giám đốc là làm gì ? Tôi đâu biết.

- Đúng là cô không biết, cũng chẳng làm được tích sự gì ở vị trí này. - Hữu Bằng cau có - Và ... tôi sẽ chẳng bao giờ đưa một người ngờ ngẩn như cô ra đây để làm mất mặt mình, nếu tình thế không cấp bách.

Đúng vậy, Tịnh Nghi gật đầu am hiểu . Một mình trong coi quản lý tám nhà hàng ... với Hữu Bằng đã là chuyện khó khăn rồi . Huống chi lúc này, anh còn phải lo cho công trình mới.

Một mình chạy tới chạy lui, làm sao lo chu toàn được . Ở nhà hàng thì lo lắng việc công trình . Đến công trình thì mới chợt nhớ ra còn chưa làm việc này việc nọ . Chuyện thất thoát dĩ nhiên là không tránh khỏi.

Hữu Bằng gặp khó khăn, Tịnh Nghi cảm nhận được điều đó qua cách nói của Hữu Bằng . Nhưng mãi sáng nay ra nhà hàng nhận việc, cô mới hay sự việc trầm trọng hơn mình đã tưởng nhiều.

Tiêu cực nảy sinh, thủ quỹ và kế toán thông đồng thụt két, thiệt hại lên đến hàng trăm triệu . Vẫn dễ giải quyết hơn chuyện nhà hàng mất khách rất nhiều . Vì sao thế nhỉ, Hữu Bằng đã không hiểu, không tìm nổi nguyên nhân thì ...

Tịnh Nghi làm sao biết được.

Cả một ngày ngồi làm bù nhìn giữa nhà hàng rộng thênh thang, ngồi ngáp ruồi với đám nhân viên, Tịnh Nghi thấy lo cho Hữu Bằng quá . Cứ đà này, anh sẽ lao xuống vực mất thôi . Bởi tuy không biết gì, Tịnh Nghi cũng mang máng hiểu, số vốn đầu tư vào công trình "Trường Thiên" của anh đã phình to hơn dự định ban đầu . Từ hai mươi lăm tỷ, nó đã vượt đến con số bốn mươi và nghe đâu nó sẽ còn tăng lên nữa.

Chuyện này sẽ chẳng thành vấn đề, nếu tám nhà hàng của anh hoạt động bình thường . Thu nhập của nó sẽ là nguồn vốn bổ xung, là tiền mặt giúp anh xoay trở tạm thời trong thời gian ông Trần không có mặt ở Việt Nam - họ đã sang Thái Lan để ký kết nội công trình xây dựng khác.

Thế mà đùng một cái, không rõ nguyên nhân, cả tám nhà hàng đang kinh doanh tấp nập của anh bỗng trở nên vắng vẻ khác thường . Từ mức cố định bình quân mỗi ngày hai tiệc trên mỗi nhà hàng tuột xuống mức không còn tiệc .

Mấy trăm nhân viên, từ quản lý, bếp trưởng đến tiếp viên hơn một tháng rồi chỉ biết ngồi không ngáp gió . Và sẽ còn ngồi ngáp gió dài dài ... vì lúc này mở lịch ra, Tịnh Nghi thấy trọn tuần này thời khóa biểu trống trơn.

Tiền mặt không còn, một lúc phải trang trải hai nơi, Hữu Bằng đang bước vào cơ khủng hoảng . Giật đầu này và đầu kia ... lỗ hổng càng lúc càng to, liệu anh còn chịu đựng được bao lâu nữa.

Càng nghe, càng nhận thức được khó khăn của anh, Tịnh Nghi càng giận mình bất lực . Sao cô không thể giúp được cho anh gì nhỉ ? Cái duy nhất bây giờ cô có thể làm là chăm sóc sức khỏe của anh thôi . Ly chè yến này là tấm lòng của cô muốn sẽ chia cùng anh cơn hoạn nạn, khó khăn này.

- Hữu Bằng ! Có món chè yến anh thích nhất đây.

Đẩy mạnh cửa bước vào, Tịnh Nghi cố lấy giọng thân nhiên, vui vẻ, bởi cô biết Hữu Bằng ghét nhất ai tỏ ra thông cảm, tội nghiệp mình.

Ồ ! Đã ngủ rồi à ? Thấy anh vẫn nằm yên trên giường không đáp, cô lắc đầu, thầm lo ngại . Hữu Bằng quả là mệt mỏi quá sức rồi, để cả áo quần giày dép lên giường ngủ, không phải thói quen của anh đâu . Ngày thường, dù về trễ, dù mệt mỏi cách mấy, anh cũng phải đi tắm rồi mới ngủ .

Chương 10

Đặt nhẹ hai ly xuống bàn, Tịnh Nghi bước lại cời giùm Hữu

Bằng đôi giấy, lòng se sắt nhìn gương mặt anh hốc hác . Nghe đám nhân viên bảo lại, mấy ngày nay anh bỏ ăn, bỏ uống, tắt bật đèn ngân hàng, cầu cạnh xin vay vốn . Ngân hàng có nhận lời chưa nhi ? Trong giấc ngủ sao nét mặt anh đăm chiêu quá ?

- Hữu Bằng ơi ! Dậy ăn chè rồi ngủ.

Cát giọng dịu dàng, thấy Hữu Bằng vẫn nằm yên, Tịnh Nghi đặt thử bàn tay xuống mặt anh rồi kêu to hốt hoảng :

- Trời ! Nóng quá . Hữu Bằng ơi ! Dậy đi, anh sốt rồi.

Một con mắt mờ ra, Hữu Bằng ngược nhìn cô một cách vô hồn rồi nhắm lại ngay.

- Thôi nguy rồi !

Tịnh Nghi kêu to hốt hoảng . Hữu Bằng không phải ngủ, anh ấy mê vì bị sốt cao đấy . Làm sao ? Làm sao bây giờ ? Chạy gọi con sen mau ...

Chân chạy nhanh ra cửa, chợt dừng Tịnh Nghi bật cười mình ngớ ngẩn . Chuyện có gì đâu mà hốt hoảng . Cảm nên sốt cao thôi, không có gì đâu, đừng làm kinh động đến mọi người . Minh từng học y hai năm, những trường hợp thế này, lẽ nào không giải quyết được.

Nghĩ rồi chợt nhớ, Tịnh Nghi chạy pha vội một thau nước ấm . Nhẹ nhàng cời bỏ áo và quần dài của Hữu Bằng ra, cô ân cần lau mát cho anh.

- Không sao đâu . - Tịnh Nghi thì thầm - Mọi việc sẽ ổn mà ... Tôi tin như thế.

- Thật ư ?

Hữu Bằng chợt mở bừng mắt dậy . Tịnh Nghi kêu to mừng rỡ :

- Ôi ! Anh đã tỉnh rồi ...

- Đi làm về ... bỗng chóng mặt quá ... vội leo lên giường nằm nghỉ, không ngờ ...

Anh nói thanh minh cho sự bê bối của mình, rồi chóng tay ngồi dậy.

- Ấy ! Nằm đó . - Tịnh Nghi cố đè anh nằm xuống - Không phải ngủ quên đâu, anh bị sốt cao nên mê man đó . Nhờ tôi đắp nước này giờ ... không thì anh tiêu luôn rồi đó.

- Đắp nước ?

Đưa tay lên trán ... Bây giờ Hữu Bằng mới nhận ra khắp người mình . Trên trán, nách và bẹn ... đắp đần khăn nóng . Ôi ! Tự nhiên nghe xấu hổ, anh kéo mền phủ lên người . Tịnh Nghi trợn mắt :

- Ê ! Anh làm gì vậy ? Sốt cao không được đắp mền đâu.

Biết thế, nhưng hớ hênh trước mặt cô, Hữu Bằng nghe ngượng quá . Sợ Lại bị tức ra đắp những cục nước lên người, anh nói :

- Tôi lạ.nh quá !

- Lạnh à ? - Đặt tay lên trán anh, đôi mắt Tịnh Nghi chau lại - Trán vẫn còn nóng thế này ...

- Không đâu . - Hữu Bằng vờ run người trong chăn - Tôi lạnh quá ...

- Chắc là nóng lạnh rồi . - Tịnh Nghi gạt đầu am hiểu, kéo chiếc khăn lên che kín cổ Hữu Bằng - Anh có mệt lắm không ?

- Không . - Hữu Bằng lác đầu, dối lòng . Anh không thích biểu lộ Sự Yếu đuối của mình trước mặt cô - Chỉ khát nước thôi.

- Ô, đúng rồi ! - Võ mạnh xuống trán mình . Tịnh Nghi tự mắng - Sốt cao phải uống nước nhiều, sao mà tôi quên được chứ ? Chắc tại lo cho anh quá nên lú lẫn thôi.

Nói rồi, cô tắt bật chạy đi ngay . Bóng cô vừa khuất, Hữu Bằng lập tức tung chăn ra khỏi người dòn dập thờ . Nóng quá ! Hùng hực lên mặt, khắp cả người . Mà Tịnh Nghi vừa nói gì thế nhi ? Lo cho mình ư ? Sao lại lo cho mình nhi ? Cúi nhặt cái khăn dưới thau nước ấm lên, lau nhẹ lên người, Hữu Bằng hình dung đến cảnh Tịnh Nghi đã dùng nó lau khắp người mình . Sao mà cô tốt thế ?

- Hữu Bằng ! Anh lại sốt à ?

Giọng Tịnh Nghi vang lớn sau lưng, Hữu Bằng quay đầu lại . Vẫn còn nghe ngượng nhưng anh không chối nữa, Tịnh Nghi bước đến, đặt tay lên trán anh, hốt hoảng :

- Trời ! Nóng quá . Nằm xuống mau.

Ngoan ngoãn như chú thỏ con, Hữu Bằng nằm ngay xuống . Tịnh Nghi chạy đi thay một thau nước khác rồi vội đắp những chiếc khăn lên khắp người anh.

Cơn sốt hạ đi thấy rõ . Những chiếc khăn như có phép nhiệm màu thổi vào lòng Hữu Bằng những làn gió dịu dàng . Êm đềm quá ! Nó làm anh dễ chịu vô cùng . Đã lâu lắm rồi, từ ngày mẹ bỏ nhà đi, anh có được cảm giác thân thương ấm áp này.

Nó làm lòng anh như mềm ra, tan vỡ, trong phút chốc như quên hết chuyện đời, muốn yên bình làm chú mèo cạ đầu vào lòng tay dịu dàng của cô chủ Nhỏ, tìm chút triu mến, vuốt ve . Muốn rên lên ư ừ, muốn thú nhận sự Yếu đuối của mình, muốn bật khóc, muốn nói rằng ... mình cô đơn biết mấy.

- Bớt rồi . Uống một miếng nước chanh nhé ?

Cùng với giọng nói ân cần là một muỗng nước đổ ngay vào miệng, Hữu Bằng chép môi, cảm nhận . Trong đời, chưa bao giờ anh được uống một món nước chanh ngon tuyệt vời đến thế.

- Anh thấy trong người sao rồi hả ? Có khô chút nào không ?

Tịnh Nghi lại ân cần hỏi . Hữu Bằng mở bừng mắt dậy, nhìn những giọt mồ hôi rịn ra khắp thái dương cô . Lòng

tràn đầy xúc động, anh nói giọng chân tình :

- Khỏe nhiều rồi . Cám ơn cô .

- Không có chi . - Tịnh Nghi mỉm cười thờ phào ra - Anh tỉnh được là tôi mừng rồi . Uống nước chanh nữa nhé ? Hữu Bằng nhẹ gạt đầu, bồi hồi đón từng muỗng nước chanh từ tay cô . Tịnh Nghi trầm giọng :

- Chắc tại anh lo lắng quá . Tôi biết là mình không giúp được anh .

Giọng cô chân thành chia sẻ, Hữu Bằng bỗng muốn được tâm sự cùng cô tất cả nỗi lo lắng đang đè nặng lấy mình.

- Nội và ba của anh đã biết chuyện này chưa ? Chẳng lẽ trong tài khoản của họ không có tiền để giúp anh ư ?

Nhẹ cắn môi mình, Tịnh Nghi hỏi ngập ngừng . Hữu Bằng mỉm cười :

- Trong tài khoản của ba và nội tôi ư ? Chẳng những có mà có rất nhiều tiền nữa, họ đủ sức giúp được tôi .

- Thế sao anh không nhờ họ giúp đỡ cho mình ?

Tịnh Nghi nghe ngạc nhiên nhiều . Hữu Bằng thờ hất ra :

- Vì ... đây là, kế hoạch của riêng tôi . Tôi không muốn làm bận tâm đến những người mà tôi yêu thương nhất đời mình, không muốn họ Lo lắng, không muốn làm sáo trộn cuộc sống yên bình của họ, càng không thể phiêu lưu vào số tiền dưỡng già của họ . - Ngưng một chút, thấy Tịnh Nghi như còn chưa hiểu, anh nói thêm - Thành công cũng chẳng nói gì, lỡ như thất bại thì sao ? Họ già rồi, đâu thể sống những ngày cơ cực .

Thì ra thế, Tịnh Nghi vỡ lẽ . Sống mũi cay cay, cô bỗng đứng muốn khóc . Không ngờ Hữu Bằng biết nghĩ cho người khác quá . Không sao đâu, một lần nữa Tịnh Nghi khẳng định với lòng, anh nhất định sẽ vượt qua khó khăn này . Cô nhất định phải tìm ra cách giúp anh mà ...

“Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí”, lời người xưa quả chẳng sai một chút nào . Con sốt tưởng chỉ là một triệu chứng thông thường của cơn cảm lạnh, không ngờ lại là dấu hiệu đầu tiên của một cơn bệnh hiểm nghèo, khó chữa : Sốt thương hàn.

Cầm bản xét nghiệm, Tịnh Nghi nghe chân tay rời rã . Cô không ngờ Hữu Bằng lại xui xẻo thế, phải nằm viện giữa lúc khó khăn, nguy khốn nhất.

Làm sao đây ? Lòng Tịnh Nghi rối rắm . Buông tay bỏ mặt ư ? Không thể được . Hữu Bằng sẽ phá sản mất thôi .

Bỗng đứng cô thấy mình có trách nhiệm phải chèo chống con thuyền này qua cơn giông bão.

Việc đầu tiên là phải cứu lấy tám nhà hàng của anh, đưa nó vào quỹ đạo cũ . Một khi nguồn thu nhập ổn định lại rồi thì mọi việc sẽ đâu vào đó.

Nhưng tại sao nhà hàng của anh lại bỗng trở nên ế khách ? Hương thoát của vấn đề nằm ở đây . Suốt mấy đêm liền, Tịnh Nghi vắt óc suy nghĩ mãi . Cô muốn đem vấn đề này hỏi ông Thái lắm . Với tuổi đời từng trải, với kinh nghiệm, ông sẽ nhìn nhận vấn đề một cách chính xác hơn.

Nhưng mấy lần ấp úng lại thôi, nhớ lời Hữu Bằng, cô không đành lòng làm ông phải bận tâm, lo lắng . Nội việc nằm bệnh viện đã làm ông và bà nội phải lo lắng cuống cuống rồi.

Nhất định có ân tình . Sao có chuyện cả tám nhà hàng đồng vắng khách cùng một lúc vậy ? Hệt như khách hàng đồn hện với nhau tẩy chay anh . Suy nghĩ, suy nghĩ mãi ... cuối cùng, Tịnh Nghi cũng tìm ra cho mình một hướng điều tra thông minh nhất . Và đó cũng là lý do tại sao hôm nay cô có mặt ở đây, tại vừa hàng bông, đầu mỗi bỏ rau cải lớn nhất cho các nhà hàng trong thành phố.

- Mấy tháng nay tự nhiên biến mất tiêu, tui tao cứ tưởng mày lấy chồng Đài Loan rồi chứ ?

Vừa nhìn Tịnh Nghi các bà chủ hàng liền buông lời trêu chọc.

- Phải được như mày đi tương thi đỡ lắm . - Ngồi phịch xuống đất, Tịnh Nghi ca cẩm - Đẳng này cháu phải vào bệnh viện lo cho mẹ .

- Tôi dữ hôn . - Một bà tặc lưỡi - Bệnh tình thế nào rồi ?

- Dạ, đỡ nhiều rồi . - Nhặt một bắp cải lên, Tịnh Nghi ngập ngừng - Sáng mai dì cho cháu làm lại nhé ?

- Thấy mày, tao cũng thương quá ! - Một bà thờ dài - Nhưng biết làm sao . Tám nhà hàng của thằng Bằng, chỗ mày vẫn giao hàng đẹp tiệm rồi . Tao làm sao thuê mày được ?

- Úa ! Sao vậy ? - Tịnh Nghi làm ra vẻ ngạc nhiên - Mấy tháng trước hầy còn đất lắm mà .

- Tao cũng đâu biết được . - Bà ta lắc đầu - Chắc là ... tại họ hết thời rồi .

- Hồng dám hết thời đâu . Bị người ta hại đó . - Một bà ở vừa bông cải xen vào - Hôm qua tôi nghe con Liên bếp trưởng nhà hàng Phong Phú khoe rằng : Bao nhiêu khách của Bình Minh đều bị nhà hàng nó cướp hết rồi .

- Nhà hàng Phong Phú nào ? - Bà bán bên phải tò mò - Phải nhà hàng mới khai trương hôm tháng trước, có phát thiệp mời ăn miễn phí cho tui mình không ?

- Đúng rồi . - Bà này gạt đầu - Cái ông “Phong Phú” đó không ngờ còn trẻ mà giỏi quá, mới đó đã giành hết khách của “Bình Minh” rồi .

- Giỏi khi gì ? - Bà bán cải trẻ môi - Dùng thủ đoạn để bẹp người ta, đâu phải anh hùng hảo hán . Mà này, ông ta giờ thủ đoạn gì mà ghê gớm vậy ?

- Có gì đâu . - Bà bán bông cải phe phẩy cái quạt - Ông ta chỉ cho đăng một bài báo cảnh giác với mọi người rằng hần the là một độc chất có thể gây bệnh ung thư .

- Cù rich . Chuyện đó cũ mà không biết . Nhưng đăng báo như vậy thì ảnh hưởng gì đến nhà hàng Bình Minh chứ ?

- Ấy ! Đừng vội nóng . - Bà nọ múa tay - Chiêu thứ hai mới độc hơn nhiều . Con Liên báo ông Phú đã cho nhân viên của mình mỗi người một triệu để tung tin rằng : Để tạo độ giòn trong các món ăn, nhà hàng Bình Minh đã sử dụng nhiều chất hàn the . Không chỉ thế, còn sử dụng cả acid để hầm các thức ăn lâu như khác . Nên nếu cứ dùng thường xuyên ở nhà hàng Bình Minh, khách hàng không chỉ bị ung thư mà còn bị mục bao tử nữa .

- Trời ! Chuyện vậy cũng nghĩ ra . Đúng là thâm độc quá !

Thâm độc thật . Nghe họ nói mà Tịnh Nghi run lên từng chập . Cô không ngờ bí mật được phanh phui một cách tinh cò và dễ dàng đến thế . Càng không ngờ người ta dùng những lời độc ác điều đứng thế để hại nhau . Bấy lâu, cô cứ ngỡ chuyện thù đoạn cạnh tranh sát hại nhau giữa thương trường chỉ xảy ra trong phim truyện, sách báo thôi . Đứng là không bước chân vào thì không tin nổi.

Làm cách nào đánh tan dư luận ? đưa tay lên bóp trán, Tịnh Nghi biết bài toán này không dễ tìm ra đáp án . Với Hữu Bằng thì có thể, nhưng anh nằm bệnh viện mất rồi . Biết tìm ai giúp cô bây giờ ?

- Tịnh Nghi à ! Thôi mày đừng rầu nữa.

Thấy Tịnh Nghi cứ ngồi yên, tay bóp trán đăm chiêu không nói câu nào . Ngỡ cô lo lắng vì bị từ chối, một bà bạn hàng thương tình đập nhẹ vai cô :

- Sáng mai cứ đến đây, tao cho một việc làm . Mày với con Châu cùng đi giao hàng cho “Phong Phú “, lương ít một chút, nhưng có còn hơn không . Mày đồng ý chứ ?

- Giao hàng cho “Phong Phú” ư ?

Tịnh Nghi mừng rỡ nhận lời ngay . Để làm gì, cô còn chưa biết . Nhưng có lẽ đáp án đang nằm ở nơi này.

- Anh quyết định ra nhà hàng thật sao ? - Cầm chiếc áo veste trao cho Hữu Bằng, Tịnh Nghi lo ngại - Mọi việc đã ổn cả rồi, anh cứ việc an tâm tịnh dưỡng.

- Tôi không thể nào an tâm nổi . - Hữu Bằng mặc nhanh chiếc áo vào người - Một khi chưa tận mắt nhìn thấy . Biết đâu, cô và mọi người nói gạt để tôi vui lòng tịnh dưỡng.

- Không ai thêm gạt anh đâu . Muốn đi thì cứ đi ...

Bức bối mấy ngón tay, giọng Tịnh Nghi lo lắng . Có vẻ như cô ấy không muốn cho mình đi vậy.

Hữu Bằng nhận ra ngay thái độ kỳ lạ của cô từ tối đến giờ khi nghe anh đòi ra nhà hàng nắm tình hình . Chắc là tan tành , xơ xác lắm . Anh thật không dám hình dung đến cảnh hoang phế cô liêu của tám nhà hàng, sau hơn ba tuần dài bị anh bỏ phế . Nằm trong bệnh viện, lòng anh cứ nóng như hơi . Ngoài những lúc sốt cao mê man chẳng biết gì, tâm thì anh luôn nghĩ đến nhà hàng và công trình “Trường Thiên” đang xây dựng còn dang dở . Không có anh như rấn mất đầu, sự việc sẽ rối tinh lên . Thiệt hại, thất thoát ... con số sẽ tăng đến vô giới hạn . Ôi ! Chỉ mới nghĩ đến thôi, anh đã nghe tối tăm mặt mũi.

“Anh cứ yên tâm đi, đừng lo lắng . Tôi đã giải quyết mọi chuyện đâu đó ổn thỏa rồi”. Đó là câu trả lời của Tịnh Nghi mỗi khi nghe anh hỏi đến . Lúc nào cũng yên tâm, cũng ổn thỏa . Mà ổn thỏa, cách giải quyết như thế nào, cô lại không chịu nói, cứ quanh quẩn ... với lý do : “Anh còn mệt lắm, hãy để tâm tư dưỡng bệnh, đừng bận lòng “ . Đừng bận lòng ? Hừ ! Hữu Bằng bật cười buồn . Tịnh Nghi tưởng anh là gỗ đá vô tư, là người trái tim bằng thép hay sao chứ ? Tâm huyết một đời của nội, của ba để lại đang có nguy cơ phá sản trong tay anh, làm sao mà anh không bận lòng cho được.

Ngày ngày nằm trên giường bệnh, nhận sự chăm sóc của nội và ba, nhìn họ vẫn vô tình, không biết gì đến nguy cơ phá sản, lòng Hữu Bằng thêm ray rứt . Thầm hỏi hận cho tính nông nổi hiếu thắng của mình.

Có lẽ Tịnh Nghi đã tìm ra cách giải quyết rồi chẳng ? Trong cơn tuyệt vọng, đôi khi Hữu Bằng thậm mớ đến điều này . Biết đâu phép lạ đã xảy ra, Tịnh Nghi đã lật ngược lại thế cờ.

Không đâu . Hữu Bằng lại cười mình hy vọng hão . Cách giải quyết của Tịnh Nghi ư ? Ngoài việc giải tán nhân viên đóng cửa nhà hàng ra, cô còn cách giải quyết nào hay hơn nữa . Ôi ! Những nhà hàng sang trọng, luôn rực sáng ánh đèn của anh, giờ đây hẳn buồn thiu nằm im lìm trong bóng tối . Công trình “Trường Thiên” của anh, giờ đây hẳn lặng lẽ điêu tàn, ngổn ngang đất đá . Đám thợ, thầu không nhận được lương cũng không có người chỉ dẫn, hẳn đã nghĩ từ lâu.

- Hữu Bằng ! Tôi làm tất cả cũng vì anh, vì hết cách rồi . - Xe chạy gần đến nhà hàng, Tịnh Nghi bỗng cất giọng ngập ngừng - Anh đừng mắng tôi nghe.

Dứt dòng suy nghĩ, Hữu Bằng quay nhìn Tịnh Nghi một cái . Lòng se lại khi nhận ra cô ốm đi nhiều . Những ngày anh nằm trong bệnh viện, một mình cô đã phải chạy tới chạy lui lo lắng rất nhiều . Đêm nào, cô cũng đến canh chừng anh cho nội và ba về ngủ . Cửa đáng tội vì ngỡ cô là vợ thật nên hai người đều vui vẻ nhận lời, cho đó là lẽ tất nhiên thôi.

Cô chăm sóc anh thật chu đáo, tận tình, lo lắng cho anh như thể anh là người thân ruột thịt của cô . Bón từng muỗng nước, thức thâu đêm canh cho anh từng chai nước biển, ơn nghĩa đó, anh còn chưa cảm ơn cô thì làm gì có việc rầy la mắng mỏ.

- Còn chưa biết chừng ... - Nhưng không quen biểu lộ tình cảm của mình trước phái nữ, Hữu Bằng vờ nghiêm giọng, thích thú nhìn mặt cô tái dần đi.

Ồ ! Gì thế này ? Mình đang ngủ mơ chưa ? Vừa bước xuống xe, chưa kịp định thần, mắt Hữu Bằng đã hoa lên trước muôn ánh đèn hoa rực rỡ . Nhà hàng “Bình Minh” của anh đây ư ? Sao sang trọng ... sao mới lạ đến nỗi anh phải ngỡ ngàng ? Thực khách lại ồn ào vào ra tấp nập, sung túc đông đảo hơn lúc trước rất nhiều lần :

- Chuyện này là thế nào ?

Phút ngỡ ngàng qua nhanh, Hữu Bằng nhìn Tịnh Nghi đầy thán phục :

- Cả bảy nhà hàng còn lại ... cũng ... biến đổi thế này ?

- Vâng.

Tịnh Nghi gạt đầu nhẹ nhàng, vẻ sợ hãi vẫn in lên ánh mắt . Hữu Bằng như không tin :

- Tất cả đều đổi mới ư ? Cô làm cách nào mà tài thế ?

- Nhưng anh hứa là không la tôi chứ ? - Tịnh Nghi ấp úng - Lẽ ra tôi phải hỏi ý kiến anh trước khi làm, nhưng lúc đó anh đang bệnh nên ...

- Biết rồi, biết rồi ... - Hữu Bằng gật đầu nôn nóng - Đừng dài dòng nữa, chuyện thế nào kể mau đi.

- Vâng . - Đến ngồi trên bậc tam cấp trước nhà hàng, cạnh Hữu Bằng, Tịnh Nghi cất giọng dịu dàng ...

Đẩy xe giao hàng cho “Phong Phú” được hai ngày . Với tính cách xã giao cổ hữu, Tịnh Nghi đã nắm rõ hết sự tình, cũng như đã biết mặt viên giám đốc đẹp trai, trẻ tuổi nhưng gian manh đầy thủ đoạn kia.

Ngày ngày nhìn gã đi vào đi ra, nét mặt nhơn nhơn thỏa mãn với số lượng khách tăng dần, Tịnh Nghi nghe tức ứa gan, chỉ muốn chạy thẳng vào giữa tiệc, vung tay tát vào mặt gã rồi hét to vạch trần mọi âm mưu thủ đoạn của gã với khách hàng . Có một lần không nhịn nổi, Tịnh Nghi đã từ nhà bếp bước thẳng lên sân khấu, đứng cạnh gã rồi ... kịp suy nghĩ lại, cô thấy mình không nên làm thế.

Với danh phận vợ của Hữu Bằng, lời nói của cô bây giờ vô giá trị . Mọi người sẽ nghĩ rằng, cô vì cạnh tranh vì ghen tức mà nói xấu gã thôi, không khéo lại làm mất mặt Hữu Bằng vì hành vi vô văn hóa.

Hát một bài tặng thực khách, Tịnh Nghi lảo lồi trở về . Phải làm cách nào để cứu Hữu Bằng, cứu tám nhà hàng của anh ? Suốt một đêm dài không ngủ, cô cứ suy nghĩ mãi . Cuối cùng, quyết định đem chuyện này kể cho ông Thái biết.

Cô vẫn nhớ lời Hữu Bằng căn dặn là không nên làm ông lo lắng, nhưng hết cách rồi, cô không thể bó tay chờ chết . Liệu khi anh hoàn toàn phá sản rồi, anh có giấu được ông ? Có cảm được ông đừng bận tâm, lo lắng, hay là ... sẽ lo lắng, bận tâm hơn bây giờ gấp trăm lần . Giữa hai điều nặng nhẹ, phút giây cấp bách này, cô đành phải chọn.

Không như cô đã tưởng, như Hữu Bằng lo lắng dư thừa, khi nghe chuyện này, ông Thái vẫn thản nhiên không một chút bận tâm, lo lắng, còn bảo : “Gặp khó khăn trong kinh doanh là chuyện thường tình, như con nước khi lớn khi ròng, đâu thể lặng yên dờ dây mãi”.

Với ông, vấn đề giải quyết chẳng khó khăn gì, cũng không phải trả thù như ý tưởng của Tịnh Nghi . Sau khi dạo một vòng tham quan các nhà hàng của thành phố, nhận ra các nhà hàng của mình đã quá cũ kỹ, lạc hậu, ông quyết định làm một cuộc cách mạng . Tân trang lại mặt bằng, đồng thời cho trang trí nội thất lại một cách huy hoàng, rực rỡ hơn.

Mặt bằng tôn tạo xong, ông tổ chức một cuộc họp báo với các phóng viên tên tuổi, nhờ họ trung thực viết lại cảm giác của mình sau khi tham quan một vòng khu bếp của mình. Ông còn quyết định từ nay không mua thực phẩm bình thường ngoài chợ nữa . Nhà hàng của ông sẽ đổi mới tư duy, dùng rau cải sạch, thực phẩm sạch cao cấp do các siêu thị Cung cấp, giá cả sẽ cao hơn nhưng ông không ngại.

Khuyến mãi thật nhiều, tổ chức những phần thưởng thật giá trị, quảng cáo rầm rộ Trên đài báo ... đều là những nghệ Thuật cao cấp mời kéo khách hàng . Chỉ hai tuần lễ, sau khi mọi chiêu thức được tung ra, nhà hàng đã đoạt doanh thu kỷ lục, cao hơn doanh thu cũ gấp hai lần.

Đúng là cao tay ẩn, là cách giải quyết của một người dạn dày kinh nghiệm . Nghe Tịnh Nghi kể mà mũi Hữu Bằng cứ phồng to lên . Anh tự hào về ba quá, lúc nào cũng vững vàng như tảng bách . Chuyện khó dường nào đến tay ông cũng đều hóa giải một cách dễ dàng . Nếu anh không vào bệnh viện, nếu chuyện này không đến tai ông thì có lẽ ... đến tận giờ này, anh vẫn còn loay hoay, lúng túng như con kiến bò quanh miệng chén không biết đường nào ra . Nhưng còn một điều rất lạ, Hữu Bằng không hiểu nổi . anh thắc mắc :

- Ba tôi đã biết chuyện này từ lâu, thế sao lúc mới vào bệnh viện thăm tôi, ông cứ làm ra vẻ chẳng biết gì ?

- Tại tôi sợ anh la nên dặn bác giấu đấy mà.

Tịnh Nghi cười ngượng nghịu, Hữu Bằng lườm cô một cái dài, nói mà không biết mắng hay khen.

- Cô là lém lảm đó . Nhưng đôi lúc cũng được việc ra trò . Chuyện này, dù sao cũng cảm ơn cô.

- Tôi có công cáng gì đâu . - Tịnh Nghi khiêm tốn - Mọi việc đều do bác trai chu toàn cả, tôi chỉ là tài trợ phụ việc thôi.

- Không . - Hữu Bằng thật lòng - Trong việc này, công cô lớn nhất . Nếu không phát hiện được nguyên nhân nhà hàng bị ế, ba tôi sẽ chẳng có được cách giải quyết triệt để thế đâu . - Rồi anh thờ phào ra - Việc nhà hàng đã giải quyết xong . Bây giờ chỉ còn phải bận tâm đến công trình xây dựng “Trường Thiên” . Đây, cô không tiết lộ kế hoạch này cho ba tôi đấy chứ ?

- Không.

Tịnh Nghi lắc đầu . Hữu Bằng tỏ vẻ hài lòng :

- Được lắm . Tôi định bao giờ xây dựng xong, sẽ tạo cho ba tôi một sự bất ngờ . Chà mấy ngày nay nằm viện, chắc công trình đã ngừng thi công . Nhưng không sao, tôi sẽ cho thi công lại.

- Anh có muốn đến thăm công trình không ? - Mắt Tịnh Nghi long lanh sáng.

- Bây giờ ư ? - Hữu Bằng lật tay xem đồng hồ . Ngần ngừ giây phút, anh cũng nôn ruột lắm . - Rồi anh bật cười vui - Giá mà cô cũng giải quyết giúp giùm tôi chuyện công trường như ở nhà hàng thì tôi sẽ biết ơn cô lắm đấy.

- Thế à ?

Tịnh Nghi mím một nụ cười ranh mãnh vào bóng tối . Hữu Bằng nỏ máy xe, an ủi :

- Không sao đâu . Cô giúp tôi giải quyết chuyện ở nhà hàng như vậy cũng tốt lắm rồi.

Tịnh Nghi không trả lời, quay mặt ra cửa xe ngắm nhìn những dãy đèn chớp tắt trên đường . Hình dung đến vẻ vui mừng và ngạc nhiên của Hữu Bằng, khi đến công trình “Trường Thiên”.

- Ô ... như thế này là sao nhỉ ?

Vừa bước xuống xe, Hữu Bằng đã kêu lên ngơ ngác . Cả một góc công trường sáng rực ánh đèn, các công nhân tăng ca đang thi công mãi miết . Tiếng máy động cừ, máy trộn hồ i âm vang động cả một góc trời.

- Sao thế ? - Quá đôi vui mừng, Hữu Bằng không kềm chế nổi lòng mình, nắm tay Tịnh Nghi lắc mạnh - Lại cô nữa phải không ? mau kể tôi nghe, chuyện này là thế nào đây ? Ngân hàng đã chấp nhận cho vay vốn rồi ư ? không đâu .

Vô lý lắm . Một mình cô không thể nào xoay sở nổi . Nói mau, phép màu nào ?

Nghe anh hỏi một hơi dồn dập, Tịnh Nghi chỉ đứng yên cười mỉm . Thật lạ lùng, sao cô lại nghe vui sướng, nghe hạnh phúc khi Hữu Bằng vui thế nhỉ ? Nhìn ánh mắt anh ngời sáng, môi anh nở cười tươi, cô lại có cảm giác như ai đó vừa tặng cho mình bạc triệu.

- Nói đi . Sao cô cứ đứng im mà cười vậy ? Hữu Bằng lại giục cô - Muốn tôi chết vì tò mò ư ? Tịnh Nghi mau kể đi .
- Chuyện chẳng có gì đâu.

Ngước mắt lên giàn giá cao . Lòng Tịnh Nghi hân hoan vui sướng . Nhớ lại nga `y hôm đó ...

Cô đang ngồi nhổ tóc cho nội thì nhận được điện thoại của kiến trúc sư Minh Long . Em bé bị Ốm rồi, anh muốn nhờ cô đến nhà hướng dẫn cách chăm sóc em bé cho chu đáo.

Ngồi dứt cháo cho em bé mà tâm trí Tịnh Nghi cứ đề đầu đầu . Mấy lần dứt lợn cháo vào mũi em bé rồi, may mà nó không bị sặc.

- Tịnh Nghi ! Cô sao thế ? không được khỏe à ?

Minh Trâm tinh ý nhận ra ngay . Nhận lại chén cháo dứt cho con, cô lo lắng hỏi.

- Không . Em chỉ lo lắng quá thôi . - Thở ra một hơi dài, Tịnh Nghi đứng lên nói lời từ tạ - Xin lỗi anh chị ... em không thể ở chơi lâu hơn được.

- Nhưng có chuyện gì thế ? Hữu Bằng đâu ? - Kiến trúc sư Minh Long nhìn cô, vẻ quan tâm - Mấy ngày nay cậu ấy không xuất hiện ở công trường ? có khó khăn à ?

Ngồi xuống cạnh chiếc nôi đứa bé, Tịnh Nghi thở ra một hơi dài buồn bã . Đắn đo giây phút, cô quyết định kể tất cả với Minh Long . Dù biết Hữu Bằng sẽ chẳng bằng lòng, nhưng phút giây này, cô thật chẳng biết san sẻ cùng ai cả .

Đã là bạn của nhau rồi, Minh Long chắc không đành làm khó cô giây phút này.

- Có chuyện đó thật sao ? - Nghe xong đôi mày Minh Long chau lại - Hữu Bằng thật tệ, có chuyện mà không kể tôi nghe . Cả cô cũng vậy, Hữu Bằng vào bệnh viện cũng không báo tôi một tiếng để Tôi đi thăm cậu ấy . bạn bè kiểu gì vậy ?

Cúi đầu, Tịnh Nghi cười ngượng nghịu :

- Thấy anh chị bận bịu quá, em không dám làm phiền.

- Thế tôi cứ làm phiền cô đó thì sao ? - Minh Trâm lờm yêu Tịnh Nghi một cái dài - Đã là bạn bè, khách sáo làm gì . Có khó khăn cứ nói ra, biết đâu anh Long sẽ có cách giúp cho.

- Dạ, vậy thì ... - Được lời như mở tất lòng, Tịnh Nghi chớp ngay cơ hội - Nếu được, xin anh chị cho em mượn đỡ tám trăm ngàn.

- Tám trăm ngàn . Minh Long ngạc nhiên - Để làm gì chứ ?

- Dạ ... - Tịnh Nghi cắn nhẹ môi - Em tạm thời đến công trường trả lương tuần này cho công nhân.

- Rồi sao nữa ? - Nheo một con mắt lại, Minh Long khô hỏi.

Tịnh Nghi thật lòng :

- Sau đó, em cho họ tạm nghỉ, đợi anh Bằng phục hồi sức khỏe tính sau . Còn ... - Ngưng một chút, cô ngập ngừng khó nói - Số tiền trả bản vẽ cho anh, em xin tạm khát một thời gian . Em biết anh là kiến trúc sư danh tiếng, nhiều người cầu cạnh, em không dám, nhưng anh thông cảm ...

- Không thông cảm được . - Lắc đầu, Minh Long nghiêm giọng - Cũng như không chấp nhận cách giải quyết của cô đâu.

- Vậy à.

Cúi thấp đầu, Tịnh Nghi bật khóc trong tiếng cười phá lên của Minh Long.

- Trời ơi ! Tịnh Nghi ... tôi chết cười mất vì cách giải quyết quá con nít của cô . Tám trăm ngàn, cô có biết số tiền đó không đủ trả cho một nửa công nhân trong một ngày không ? Tạm đình chỉ công trình, rồi còn khát nợ tôi, cô nói dễ dàng cứ như bán đồ hàng vậy . Các nhà thầu thi công sẽ kiện cô vì tội làm trễ hợ đồng của họ, thiệt hại lên đến hàng tỷ đồng ...

Chương 11

- Vậy ... - Đôi mắt tròn chớp chớp - Em phải làm sao bây giờ hả ?
- Cứ về nhà, an tâm chăm sóc Hữu Bằng, mọi việc ở công trường để mặc tôi lo.
Minh Long nói tinh bơ . Tịnh Nghi giãy nảy lên :
- Ôi ! Sao lại thế ? Phải để em phụ một tay.
- Phụ một tay với cách suy nghĩ con nít của cô à ? - Minh Long lại mỉm cười, phất tay - Tôi không cần đâu.
- Nhưng ... - Tịnh Nghi vẫn ngập ngừng . - Đây là chuyện của em mà.
- Đừng áy náy . - Minh Trâm nhẹ vuốt tay cô - Với uy tín của mình, anh Long sẽ giải quyết vấn đề một cách nhẹ nhàng thôi . Chỉ cần anh chịu mở lời là cả công ty cung ứng vật tư sẽ chấp nhận bán thiếu vô thời hạn, cũng như các chủ thầu sẽ không khó để đòi ứng tiền đâu . Ngại làm gì ... anh chị chỉ giúp lời, không giúp được của đâu :
- Thật sao ?
Tịnh Nghi ngây ngô hỏi . Minh Long trừng mắt :
- Lời của tôi mà cô còn dám nghi sao ?
- Dạ Không có, không có ...
Tịnh Nghi lắc đầu nhanh làm cả hai vợ chồng đồng bật cười vui thích thú.
- Thôi . Hãy về mà lo săn sóc cho Hữu Bằng mau khỏi bệnh, đừng bận tâm ở công trường nữa . Có rảnh thì đến đây ... dạy vợ chồng tôi chăm sóc cho bé mau ăn chóng lớn kia.
Cốc nhẹ xuống đầu cô một cái, Minh Long trầm giọng :
- Cô bé ngốc nghếch à ! Tôi thật không hiểu Hữu Bằng kia chấm cô được điểm nào . Làm vợ tổng giám đốc ... mà như con nít vậy, chẳng hiểu chút nào về kinh doanh cả . Dám mượn tôi tám trăm ngàn để giải quyết chuyện công trường, Ôi ! Buồn cười ... buồn cười đến chết thôi.
Đáng lẽ buồn đến chết ... Nghe cô kể đến đây, Hữu Bằng không nhịn nổi, bật lên cười ha hả :
- Trời ơi ! Thế gian này sao có người ngây thơ, ngốc nghếch như cô nhi ? Mượn tám trăm ngàn, để Minh Long tưởng anh mặt đến nơi rồi, lại còn dám khất nợ Minh Long nữa . Trong đời này chắc chỉ có cô là dám làm thế với vị kiến trúc sư tài giỏi lừng danh nổi tiếng nguyên tắc và khó tính nhất này.
- Thế mà Minh Long lại nhận lời, chuyện có ngộ nghĩnh không ? Nếu chỉ nghe kể lại thôi, chắc Hữu Bằng sẽ không thể nào tin nổi . Thế mới biết sự vô tư, chân thật đáng quý hơn mưu mô, ma mãnh gấp trăm lần . Chuyện khó động trời, máy vi tính cũng phải bó tay, mà cô giải quyết dễ như trở bàn tay vậy . buồn cười thật.
- Anh cũng giống như Minh Long vậy, cứ cười tôi mãi ...
Thấy Hữu Bằng cứ ôm bụng cười nghiêng ngửa, Tịnh Nghi nổi giận :
- Có gì đáng buồn cười chứ ? đâu phải tôi ngu, tại tôi chưa trải qua nên hồng biết thôi mà.
- Đúng, đúng vậy . - Hữu Bằng vẫn còn cười - Không ai cười cô vì bảo cô ngu cả . Chúng tôi chỉ cười vì cô quá dễ thương, ngốc nghếch thôi.
- Dễ thương ư ? - Mắt Tịnh Nghi chơm chớp - Có thật là ... anh cười vì tôi dễ thương không ?
- Thật . - Nhìn chiếc mũi cô phình to vì tự hào, Hữu Bằng lại bật cười - Cô làm tốt lắm . Thật bất ngờ . tôi không tài nào tin nổi, giữa lúc tôi tưởng mình không còn gì thì cô lại cho tôi tất cả . tôi thật lòng cảm ơn cô và không biết lấy gì đền đáp.
- Dễ thôi mà . - Tịnh Nghi cười nhí nhảnh, tay xoa bụng - Xin hãy chờ Tôi đi ăn một món gì, tôi đói bụng lắm rồi.
- Bún riêu cua có được không ?
Hữu Bằng nướng mắt, Tịnh Nghi nhảy cẫng lên ngay :
- Ô ! Thế còn gì bằng.
- Vậy chúng ta đi chứ ?
Hữu Bằng vui vẻ cùng cô bước r axe . Cho tay vào túi kiểm tra, anh thầm nhủ : hôm nay sẽ không nghe lời cô, sẽ không giấu xe vào con hẻm và cởi bỏ áo veste đâu . Hôm nay anh sẽ trả tiền và giành lại sĩ diện hôm nào nữa . Ủ ! Giám đốc thì giám đốc có sao đâu . Bộ giàu rồi không thể ăn bún riêu ở quán bình dân được hay sao ?
- Bà giám đốc làm gì cứ nhìn ra cửa thế ? Nhớ chàng rồi phải không ?
Thấy Tịnh Nghi hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn ra cổng . Một cô tiếp viên chọc ngheo .
- Chỉ mới trễ năm phút thôi mà, làm gì nôn nóng thế ?
- Tại mày ngu nên hồng biết đó thôi , Vợ Chồng người ta dầm ầm, chỉ năm phút trễ đã bằng thế kỷ dài.
- Ôi ! thật vậy sao ? Bà giám đốc ơi! Bà kể đi . Có phải ở nhà ông giám đốc cùng bà ;ám phải không hả ?
- Bà thật là có phước đó . Bao nhiêu cô gái đẹp đến đây đều bị Ông chê cả , chỉ chăm một mình bà thôi.
- Rồi sao, mày ganh hả ?
- Hồng dám đâu.
Không đáp trả lời chọc ghẹo , Tịnh Nghi chỉ biết cười thầm . Giá mà họ biết được, mình và Hữu Bằng chỉ la vợ chồng hờ thì sao nhi ? TRòn mắt lên kinh ngạc hay lắc đầu nguây nguây, bảo mình chẳng tin đâu . Hữu Bằng thương yêu cô đến thế cơ mà.
Yêu thương... Lòng Tịnh Nghi bỗng se thắt buồn . Điều đó chẳng bao giờ xảy ra đâu . Mấy ngày nay, ân cần với cô, Chẳng qua anh muốn trả ơn cô đã giúp mình giải quyết công việc vẹn tròn và che mắt thế gian thôi . Anh muốn chứng tỏ với mọi người mình là người chồng cung vợ, một người đàn ông hết mực ga lăng, lại muốn giấu nội và ba việc đã bỏ mặc cô quản lý các nhà hàng, nên trưa nào cũng về dùng cơm với cô thôi . Chả là, không hiểu sao dạo này, trưa nào nội cũng sai con sen đem cơm ra nhà hàng cho anh và cô dùng cả, dù đồ ăn thức uống ở nhà hàng

chẳng thiếu gì.

Chỉ là đóng kịch, che mắt thá gian thôi. Tịnh Nghi vẫn biết, vẫn nhớ là mình vừa lãnh lương cho những điều ấy diễn ra. Nhưng không hiểu sao, hôm nay lòng cô lạo nôn nao một nỗi chờ mong trông ngóng, khi quá giờ cơm mà không thấy Hữu Bằng trở về như thường lệ.

Cô không thể tập trung, không làm gì được ngoài việc chờ nghe tiếng xe quen thảng xích trước sân. Ngày nào Hữu Bằng cũng về đúng mười hai giờ, hôm nay lại về trễ thế?

Anh có công chuyện gì ư? Tịnh Nghi đưa tay cầm điện thoại. Cô muốn gọi điện thoại cho anh quá... Nhưng lại sao phải gọi? Anh về sớm hay muộn thì can hệ gì đến cô đâu? Không khéo lại bị ảnh hưởng cho một trận, dư hơi quá. Đặt điện thoại xuống bàn, lòng Tịnh Nghi lại hoang mang, lo lắng. Liệu anh có gặp chuyện gì không? Tông xe hay bệnh cũ tái phát?

Ồi! Sao mờ hời rịn khắp người cô như vậy? Minh yêu Hữu Bằng rồi chẳng? Một ý tưởng chợt hiện qua suy nghĩ. Không Tịnh Nghi vội lắc đầu xua đuổi nó đi. Chẳng thế nào đâu. Cô không bao giờ yêu Hữu Bằng, không bao giờ cả?

Minh đang tự đối lòng thôi. Tịnh Nghi cắn môi kèm tiếng khóc. Hơn lúc nào hết, cô nhận thức tình yêu mình đang có với anh. Không phải bây giờ, mà từ lâu rồi, chỉ tại cô mơ hồ, Ngơ ngác chưa nhận biết thôi.

Nếu phong phải tình yêu thì động lực nào giúp cô thức đêm chăm sóc anh không biết mệt. Nếu chỉ là một nhân viên ăn lương chủ, thì có gì cô lại lo lắng cuống cuồng khi anh gặp khó khăn? Nếu chỉ là vai diễn trên sân khấu thì tại sao tim cô lại rung động bồi hồi, lại sung sướng căm động đến rơi nước mắt trước từng cử chỉ ân cần săn sóc của anh? Nếu là hai người xa lạ thì có gì, cô lại nôn nao mong ngóng chờ cơm anh như thế?

Hữu Bằng đã chinh phục trái tim cô bằng sự lạnh lùng kiêu ngạo đầy nam tính, hay bằng sự giàu sang, vẻ uy quyền của một giám đốc tôn nghiêm? Tất cả đều không phải, Hữu Bằng đã chinh phục cô bằng con người thật của mình, một con người mà ngoài cô ra, không một ai hiểu nổi.

Anh không kiêu ngạo, lạnh lùng, tàn nhẫn như vẻ bên ngoài mọi người lầm tưởng. Trái tim anh nhân hậu, dịu dàng và tế nhị biết bao. Nhất là từ khi được nội cho biết lý do căm ghét con gái của anh, cô càng thấy thương anh hơn bao giờ hết.

Thế gian này còn tình cảm nào thiêng liêng hơn tình mẫu tử, vậy mà Hữu Bằng lại không hững hờ được diễm phúc này. Thật tốt nghiệp biết bao. Tịnh Nghi ước sao mình có thể bù đắp cho anh mất mát kia và cũng như mong có một ngày, xoá được thành kiến sai lầm đó trong anh. Không phải phụ nữ trên thế gian này ai cũng vô tình và độc ác như mẹ của anh đâu.

- À! Chính là mày rồi. Lần này thì đừng hòng thoát. Mày đã làm cô ấy giận tao...

Chợt có tiếng ồn ào dậy lên từ phía đám đông thực khách, Tịnh Nghi giật mình ngẩn dậy. Đưa tay vuốt mặt, đứng lên, cô biết có một khó khăn mình cần giải quyết.

- Tịnh Nghi đâu rồi?

Vừa bước xuống xe. Hữu Bằng nôn nóng hỏi ngay. Cô tiếp viên nhìn bó hoa trên tay anh cười tinh nghịch.

- Dạ, cô Tịnh Nghi vào phòng số sáu giải quyết rắc rối với khách rồi.

Ngưng một chút cô ra hỏi

- Sao hôm nay cậu chủ về muộn thế, để cô chủ trông đứng trông ngồi... sốt cả ruột.

- Cô ấy chờ ta về dùng cơm thật ư?

Hữu Bằng như ngạc nhiên. Cô tiếp viên trách nhẹ.

- Thật sao không thật. Cô ấy còn khóc vì nhớ cậu chủ nữa kia, chắc là đang giận lắm.

- Thật à?

Hữu Bằng hỏi một câu ngờ ngẩn rồi sai bước nhanh về phía Tịnh Nghi. Có rắc rối với khách à? Tịnh Nghi có giải quyết được không? cô ấy lại đang giận mình ư? Cô tiếp viên lại nói thêm, châm chọc mình rồi, chứ tại sao Tịnh Nghi phải chờ mong rồi khóc chứ?

Nói vậy chứ Hữu Bằng cũng nghe lòng ray rứt lắm. nh không phải cố tình về trễ, bắt Tịnh Nghi phải chờ đâu. Chỉ tại vợ chồng ông Trần cứ này ép mãi, anh mới nán lòng ở lại dùng tiệc với họ thôi.

Suốt buổi tiệc, lòng anh cứ nôn nao, ray rứt. Một cái gì cứ thôi thúc, khiến anh chỉ muốn chạy về với Tịnh Nghi.

Không phải nhớ, mà là trách nhiệm, là cái gì tương tự thế.

Linh tính như báo với anh rằng, cô đang chờ anh về dùng cơm đó.

Mấy lần toan gọi điện báo cô hãy dùng trước đi, rồi lại không gọi. Hữu Bằng lạ lắm hỏi mình, sao lại thế? Sao phải bận tâm lo lắng. Co ta no hay đói gì thì can dự gì đến anh? Chưa chắc cô ta phải chờ mình. Mà tại sao phải chờ?

Vô lý thật. Không khéo gọi về sẽ được câu "tôi ăn rồi" thì ê cả mặt, vợ vẫn.

Yên tâm được một lúc, đến khi tan tiệc trở về, Hữu Bằng lại thấy chẳng an lòng. Tự nhiên anh thấy mình có lỗi với Tịnh Nghi. Lần thứ nhất trong đời, anh biết thế nào là lo lắng, là sợ bị giận, bị trách hờn. Để bỗng nhiên anh cho xe dừng trước một tiệm bán hoa mua một bó lay ơn thật đẹp.

Cầm bó hoa trên tay, ngắm nó trên suốt đường về, lòng Hữu Bằng cứ băng khuâng, ngạc nhiên mãi, sao những bông hoa này sao đẹp quá, như từ trước đến giờ anh chưa thấy vậy? Chà! Nhận những bông hoa tươi thắm xinh đẹp thế này, Tịnh Nghi chắc chẳng nở lòng giận anh đâu.

- Thôi anh à. Em nó nhớ không biết, lỡ đại một lần, xin anh rộng lòng tha thứ.

Nép sát vào cửa kính, Hữu Bằng nhìn thấy Tịnh Nghi đang nhìn nài cầu xin vị khách giúp một em bé bán hoa. Nhưng ông ta dường như đã quá say nên...

- Tha thứ à? Không được. Nó đã làm tôi mất mặt với người yêu, còn báo hại nàng giận ta đến bây giờ. Ta nhất

định phải phạt nó uống hết ly rượu này.

- Ông ơi ! Con không biết uống bia đâu,

Đứa bé oà khóc . Bây giờ Hữu Bằng mới nhìn đến đứa bé . Một bé gái trạc mười bốn, mười lăm tuổi , nét mặt sáng sủa nhưng xanh xao ốm yếu, tay nó ôm một l?ng đầy những hoa hồng.

- Hay là ông đánh con đi.

- Tao không cần đánh mày đâu

Vị khách dẫn mạnh ly bia xuống mặt bàn

- Hoặc mày uống hết ly bia, hoặc mày đưa tất cả hoa và số tiền bán được ra đây.

Đứa bé đã làm gì để bị trừng phạt như thế nhỉ ? Hữu Bằng cảm thấy bất bình, nhưng chưa vội bước ra ngay, anh muốn thử xem tài nghệ của Tịnh Nghi . Mọi người ai cũng bảo cô thông minh nhạy bén, có tài ứng phó trước những trường hợp thế này, nhưng... anh chưa chứng kiến bao giờ cả.

- Sao hả ? Chọn mau đi, đừng làm mất thời gian của tao nữa.

Vị khách lại găm lên . Đứa bé thút thích giây phút, rồi quyết định nâng ly bia lên.

- Khoan đã !

Tịnh nghi chợt đưa tay cản lại . Vị Khách hung hãn trợn mắt.

- Cô muốn can thiệp hả ?

- Tôi không can thiệp

Tịnh Nghi cũng cứng rắn

- Chỉ muốn uống giùm đứa bé ly bia của ông thôi.

- Được

Vị khách ngậy người ra bất ngờ rồi bật lên cười ha hả trong tiếng vỗ tay tán thưởng của bạn bè

- Nếu cô một hơi uống cạn ly bia này, tôi nhất định sẽ tha cho đứa bé.

- Được

Tịnh Nghi giằng lấy ly bia khỏi tay đứa bé đưa lên môi tu ừng ực.

Trời ơi ! Hữu Bằng trợn tròn đôi mắt . Thế mà cũng gọi là ca;ch giải quyết à ? Tịnh Nghi chẳng đáng đượ,c khen tặng là thông minh, nhạy bén đâu . Nếu cô cứ giải quyết mọi chuyện theo cách luôn nhận thiệt thòi về mình, thì cô đúng là ngu nhất xứ.

Mà từ lượng của Tịnh Nghi cũng cao quá nhỉ ? Chớp mắt mà đã uống cạn ly bia đầy như vậy . Hữu Bằng nghe nề phục . Chưa vội bước vào ngay, anh đứng yên chờ xem đến phút cuối cùng.

- Ly bia đã uống cạn . Bây giờ đứa bé đi được rồi chứ ?

Đặt cái ly rỗng xuống bàn Tịnh Nghi nghiêm giọng.

Gã khách say chẳng còn lý do gì bắt bẻ, đành để Tịnh Nghi dắt đứa bé đi . Đến một góc khuất, cô đột ngột dừng chân đứng lại . Dùng tay áo lau nước mắt cho đứa bé, cô gằn giọng:

- Sao em lại làm như vậy ? Sao lại lật bỏ hết những cánh hoa hồng, chỉ bán nụ hoa thôi ?

- Em Không phải tự nhiên lật bỏ hết cánh hoa đâu... Đứa bé vẫn còn thút thít

- Chỉ tại em bán ế, hoa nở... những cánh ngoài tàn hết em phải lật bỏ mà thôi.

- Bán hoa ế cho khách... Tịnh Nghi trợn Mắt

- Em có biết làm vậy là không đúng, là lừa dối khách không ? Có lẽ từ nay chị sẽ không cho em vào nhà hàng bán hoa nữa.

- Đừng chị Oi, đừng đuổi em

Đứa bé chợt khóc oà.

- Em không định lừa dối khách hàng đâu . Thường thì hoa bán ế, em vẫn bỏ hết . Nhưng mấy ngày nay, mẹ em vào bệnh viện, em lại không có tiền nên mới làm ầu như vậy . Em hứa với chị, từ nay sẽ không làm nữa.

- Mẹ của em vào bệnh viện ư ?

Hạ giọng, Tịnh Nghi nói với vẻ quang tâm

- Thế mẹ em bị bệnh gì ?

- Mẹ em không bị bệnh gì

Đứa bé đưa tay quẹt ngang dòng nước mắt

- Chỉ bị xe đụng gãy chân thôi.

- Trời đất !

Tịnh nghi kêu to hốt hoảng

- Bao lâu rồi ?

- Dạ, một tuần rồi

Đứa bé khóc nghẹn ngào

- Chân mẹ em bây giờ phải băng bột trắng tinh . Bác sĩ bảo phải sáu tháng mới có thể đi đứng bình thường được.

- Tội nghiệp chưa !

Thờ ra, Tịnh NGhi dịu dàng đưa tay vuốt tóc đứa bé . Nó lại kể trong nước mắt :

- Nhà em bây giờ khó khăn lắm . Mẹ đã không thể gánh chè đi bán, còn phải uống một ngày hơn mười ngàn tiền thuốc . Em ban ngày đi học, chỉ đi bán ban đêm và chủ nhật, nên kiếm không được bao nhiêu . Túng quá, em mới làm liều, xin chị đừng đuổi em . Không được đi bán, em và mẹ em sẽ chết đói đó.

- Chị không đuổi em đâu

Tịnh Nghi lại lau nước mắt cho đứa bé

- Em cứ việc đến đây bán tự nhiên . Tới chừng về, hoa còn ế bao nhiêu, cứ đem đến chị . Chị sẽ mua hết giùm em.
- Ôi ! Em không làm như vậy được đâu...

Đứa bé lắc đầu

- Ai lại bắt chị mua hoa ế chứ ?

- Cứ bán cho chị.

Tịnh Nghi vui vẻ

- Vì chị cần trang trí cho bàn tiệc mà . Nào, đưa chị xem, hôm nay còn bao nhiêu hoa hả ?

- Còn những tám hoa...

Đứa bé đếm những bó hoa trong lẵng

- Nhưng em không bán cho chị đâu, vì toàn là hoa ế... chỉ có nụ thôi.

- Không sao

Tịnh Nghi ôm hết những bó hoa ra khỏi lẵng hoa

- Bao nhiêu hả ? Có phải mười ngàn một bó không ?

- Dạ phải

Đứa bé gật đầu

- Nhưng em chỉ lấy chị tất cả hai chục ngàn thôi... giá vốn

- Ngốc à ! Bán vốn thì lấy gì mua thuốc cho mẹ hả ?

Tịnh Nghi lườm yêu nó

- Chị vẫn mua em mười ngàn một bó, còn "boa" luôn cho em hai chục ngàn nữa.

- Nhưng... đứa bé không nhận tiền, ngơ ngác hỏi . Sao chị lại tốt với em như vậy hả ?

- Vì...

Mỉm cười, Tịnh Nghi nhẹ xoa đầu nó

- Em là một đứa bé ngoan, hiếu thảo với mẹ nên chị yêu, chị quý . Nhận đi em.

- Da.

Đứa bé nhận tiền, rung rung

- Chị tốt quá, em cảm ơn chị.

Tịnh Nghi vẫy chào đứa bé rồi nhẹ đứng lên . Bên ngoài, Hữu Bằng cũng nghe sóng mũi cay xè . Anh không hiểu sao câu chuyện đứa bé lại làm anh xúc động nhiều đến thế.

- Ô, Hữu Bằng ! Anh về rồi ư ?

Đẩy cửa bước ra, bất chợt gặp ngay Hữu Bằng đứng đó . Tịnh Nghi kêu lên mừng rỡ

- Sao anh về trễ thế ?

- Tôi có chút chuyện . Tặng cho cô nè.

Chia bó hoa ra, Hữu Bằng đột nhiên nghe xấu hổ . Anh muốn thu hồi lời nói lần bó hoa kia lại quá.

- Ô ! Lại hoa à ?

- Hôm nay là ngày hội hoa sao ấy

Nâng bó hoa lên mũi, cô nói tiếp

- Thơm quá, hoa đẹp quá

- Cảm ơn anh

- có gì đâu

Hữu Bằng Khoát tay

- Của một cô gái tặng cho tôi, tiện tay nên mang về cho cô thôi.

- Vậy ư ?

Nụ cười trên môi vụt tắt . Tịnh Nghi dẫn dắt đưa cả hai bó hoa cho cô tiếp viên đứng gần

- Cắm vào bình hộ tôi.

Sao lại như vậy nhỉ ? Hữu Bằng đưa tay gỡ tóc, không hiểu cho hành động của mình . Rõ ràng anh đã cố tình mua hoa tặng Tịnh Nghi, lại không dám nhận . Sao anh lại sợ cô biết mình quan tâm đến cô đến vậy nhỉ . Mà nói như vậy thì còn tệ hại hơn đừng mua hoa nữa.

- Ăn cơm chứ ?

Vẻ hân hoan vui vẻ không còn nữa, Tịnh Nghi hỏi lạnh lùng.

- Ở thì ăn

Cái bụng no căng vì vừa dự tiệc xong, nhưng Hữu Bằng không đành lòng từ chối . Vừa bị cụt hứng bó hoa, lại phải ngồi ăn một mình nữa, chắc Tịnh Nghi buồn lắm

- Lại món canh này hả ?

Ngoảnh ngang không trả lời anh, Tịnh Nghi và một miếng cơm to, cố nuốt bởi cục gì nghẹn ngang cổ họng .

Được người đẹp tặng hoa, lại còn đem về nhà chọc tức mình thì...

Chương 12

Vẻ giận dữ của Tịnh Nghi làm Hữu Bằng áy náy . Vụng về, anh gấp một miếng thịt bỏ vào chén cô, như muốn an ủi.

- Ăn đi

- Hồng thèm

Tịnh Nghi giật mạnh chén, miếng thịt rơi xuống bàn . Tự nhiên tủi thân quá, cô khóc oà lên, vụt bỏ chạy đi nhanh .

Hữu Bằng đuổi theo cô:

- Tịnh Nghi ! cô sao vậy ?

- Thây kệ tui

Úp mặt vào một góc tường, Tịnh Nghi gất lên

- Anh đi đi

- Giận à ? Sao thế...

Hữu Bằng hỏi, lòng nao nao bứt rứt . Lần đầu tiên trong đời, anh bị một cô gái giận kiểu này và cũng là lần đầu tiên anh không cảm thấy bực mình.

- Chuyện bó hoa à ? Tôi nói dối cô thôi . Sự thật, tôi đã mua bó hoa đó về để tặng cho cô đó.

- xì !

chiếc môi mọng trề dài

- Anh đừng hòng nói gạt tôi . Bó hoa đó là của một cô gái thăm ngưỡng mộ anh tặng cho . Tôi còn lạ gì tính đào hoa của anh nữa chứ ?

Một cô gái ngưỡng mộ ư ? Hữu Bằng thấy buồn cười, thấy vui vui, thấy mình như có thêm chút giá trị.

- Tôi nói đúng rồi phải không ?

Tịnh Nghi đột nhiên quay đầu lại hét to

- Và anh vì bận chờ cô ta đi dạo nên mới về trễ thế . Đúng không ?

- Ừ đúng... thì sao ?

Cười cười Hữu Bằng khiêu khích . Ừ nhi ! Thi tại sao chứ, Tịnh Nghi như chột tinh . Anh ta đi với ai thì đi, mắc mớ gì phải khóc ? Vô duyên, xấu hổ chưa ? Nghe thẹn quá, cô nghiêm giọng:

- Không sao cả - Rồi bỏ đi ngay.

Hữu Bằng lạng người trước mặt cô cười lớn :

- Vậy mà cũng tin ư ? Tôi nói đùa cả đấy, không có cô gái nào tặng hoa đâu . Tôi về trễ vì dự tiệc với ông Trần đó .

Không tin cô cứ gọi điện kiểm tra.

- Anh đi với ai là chuyện của anh thôi, tại sao tôi lại kiểm tra chứ ?

Tịnh Nghi quệt ngang dòng nước mắt . Hữu Bằng nhẹ rùn vai:

- Tôi cũng không biết nữa . Chỉ sợ mình không nói rõ, đêm nay sẽ có người mất ngủ thôi.

- Đùng hồng !

Lòng bỗng dung xao động trước câu đùa gheo của anh, Tịnh Nghi quay mặt sang nơi khác . Vẻ hờn dỗi trẻ con của cô lúc này sao đẹp lạ . Hữu Bằng chỉ muốn nghi mãi nó vào lòng . Một cái gì thôi thúc khiến anh chỉ muốn làm đẹp lòng cô giữa phút này.

- Bó hoa đó sự thật tôi đã mua với ý định xin lỗi cô vì đã để cô chờ . Nhưng... nếu cô không tin thì...

Với tay ra ban công, hái một đóa dạ lý hương, Hữu Bằng trao nó cho cô

- Thi đây, bông hoa này tự tay tôi hái đến cho cô . Cô chịu rồi chưa hả ?

- Hồng chịu luôn.

Giật mạnh đóa dạ lý hương từ tay anh, Tịnh Nghi quay đi tùm tùm cười . Hữu Bằng nhẹ xoa tay :

- Bây giờ, về ăn cơm tiếp chứ ?

- Anh đã ăn tiệc rồi mà.

Tịnh Nghi xoay xoay cành hoa nhỏ trong tay . Cô không muốn ăn cơm, dù trong bụng hãy còn đói lắm . Phút này, cô chỉ muốn đứng đây, cạnh bên anh mãi.

- Tôi ăn rồi nhưng vẫn chưa no, vào trong đi nào, đừng mè nheo, giận dữ nữa.

Nói rồi, anh bỏ vào trước, Tịnh Nghi đành lèo đèo bước theo sau . Bụng chén cơm lên, Tịnh Nghi bỗng nói :

- Món canh thuốc bắc, tôi đếm đi đếm lại chỉ có bảy tám vị thôi, đâu đủ mười ba như người ta nói chứ ?

Đang múc một muỗng canh cho vào miệng Hữu Bằng ngỡ ngàng :

- Cái gì mười ba hả ?

Tịnh Nghi thân nhiên :

- Thi món canh này nè . Không hiểu sao lần nào thấy mình ăn, mấy đũa tiếp viên lại tùm tùm cười . Tôi hỏi thì chúng bảo cười tụi mình ăn canh " thập tam thái bảo"

- Há ?

Ngậm canh suýt tí đã bay hết ra ngoài, đôi mắt Hữu Bằng tròn tròn sợ hãi . Tịnh Nghi lo lắng:

- Hữu Bằng! anh sao vậy ?

- Không sao.

Hữu Bằng đặt vội chén canh trở xuống bàn . Tịnh Nghi lại hỏi :

- Nghe nói món canh " Thập tam thái bảo " này bổ lắm phải không ? Mà nó bổ gì, anh có biết không hả ?

- Tôi không biết đâu.

Lắc đầu trả lời cô mà Hữu Bằng nóng bừng lên . Nội và ba ghé góm thật, lại bắt đầu giờ trò rồi . Chắc họ lại nôn có cháu bông để nựng đây mà.

- Rừng thông . Ôi, đẹp quá!

Vừa bước xuống xe, chưa kịp đứng yên, Hữu Bằng đã bị Tịnh Nghi xô té nhào về trước . Hai cánh tay dang rộng, cô chạy ào lên đôi trong tiếng cười vui của mọi người.

- Có cô vợ ngây thơ như Tịnh Nghi thú vị thật đấy.

Đưa tay đỡ Hữu Bằng, Minh Long mỉm cười an ủi.

- Vâng

Hữu Bằng cười ngượng nghịu

- Thú vị đến... dờ khóc dờ cười.

Có lẽ câu này Hữu Bằng nói đúng nên ông Trần và kỹ sư Long không lên tiếng cãi . Cái dờ khóc dờ cười của anh, lúc sáng họ đã một phen chứng kiến rồi.

Trước khi vào Đà Lạt, đoàn du lịch dừng chân tạm nghỉ ở thác Pren . Giữa lúc mọi người còn lo uốn éo, vung vẩy tay chân, Tịnh Nghi đã lý lắc trèo tuốt lên cao tìm kiểu chụp hình . Nghiêng qua, lắc lại làm dáng thế nào không biết, hình chưa chụp được "pô" nào đã ùm một cái lộn nhào xuống nước . Báo hại Hữu Bằng một phen mất vía, phải nhảy theo xuống thác cứu cô . Còn đang loay hoay giữa dòng tìm phương hướng, đã nghe giọng Tịnh Nghi vang lớn trên bờ . Thì ra, cô biết bơi nên không sao cả.

Vừa mừng, vừa giận, Hữu Bằng dẫn dỗi bước lên bờ . Không ngờ mòm đá kia trơn trượt quá làm anh té bổ nhào .

Người thì không sao, nhưng ống quần thì... bị rách một đường dài, khiến những người đứng gần không nhìn được, phá lên cười lớn.

Quê quá là quê . Hữu Bằng như con nít giận cô từ sáng đến giờ không thèm nói chuyện . Vừa rồi, nếu không nể tình ông Trần với Minh Long, anh đã ở luôn trong khách sạn không thèm đưa cô ra đồi thông hóng gió đâu.

- Hữu Bằng ! anh nhìn xem, tôi nhặt được một lăng đầy trái thông nè.

Từ trên đồi cao, Tịnh Nghi xách một lăng đầy những trái thông chạy ào xuống . Mái tóc bô câu và chiếc đầm của cô phát phờ giữa chiều nắng thơ mộng một cách lạ thường . Ngẩn người ra nhìn cô không chớp, Hữu Bằng thảm hỏi : Thì ra con gái cũng có lúc không đáng ghét như anh tưởng.

- Trời ơi! Hữu Bằng ! anh xem ne...

Thảng gập trước mặt Hữu Bằng, Tịnh Nghi bẽn lễn thơ?

- Những trái thông mới đẹp làm sao... nó rụng đầy mặt đất chẳng có ai nhặt cả, dân Đà Lạt sao ngốc thế này không biết ?

- Dân Đà Lạt ngốc ư ?

Đôi mày ông Trần khẽ nhíu

- Vì sao thế ?

- Vì họ đã bỏ phí một nguồn thu nhập quá dồi dào

Tịnh Nghi nhặt một trái thông lên tay, xoay tròn ngắm nghía

- nếu là cháu, cháu sẽ cho xe chó hết những trái thông ở đây đem ra chợ bán.

- Đem trái thông ra chợ bán ư ?

Mắt Minh Long mở lớn

- Nhưng bán cho ai ?

- Thì bán cho du khách . Một ngàn đồng một trái

Tịnh Nghi xoè tay đếm

- Mỗi ngày Đà Lạt này có biết bao du khách đến tham quan . Nếu là em, nhất định sẽ làm giàu với những trái thông này đấy.

- Thật là một kế hoạch lớn lao

Nghe đến đây, Hữu Bằng không sao nhịn nổi . Quên mất cơn giận , anh chen vào

- Tôi thật không hiểu du khách nào sẽ bỏ tiền ra mua khi trái thông rụng đầy mặt đất.

- Ở thì...

Tịnh Nghi chu môi bướng bỉnh

- Không bán được ở đây, tôi sẽ chở về thành phố, nhất định dân thành phố sẽ mua . Không được nữa thì bán cho mấy đứa trẻ nghèo, chúng nhất định sẽ mua... Trái thông đẹp thế này...

- Thôi được rồi . Cô muốn bán cứ bán, chẳng ai cản cô đâu

Biết Tịnh Nghi bảo thủ, luôn giữ gìn ý kiến của mình, Hữu Bằng không tranh luận.

- Thật sao ?

Đôi mắt lập tức sáng lên, Tịnh Nghi nghiêng chiếc lăng tre, đổ hết những trái thông vừa nhặt được xuống chân Hữu Bằng

- Anh xem chừng giùm tôi nhé . Tôi phải đi nhặt nữa đây . Một nửa bán, một nửa làm quà cho anh em tiếp viên nhà hàng, cùng đám con nít trong xóm.

- Ô!

Hữu Bằng vội lắc đầu

- Dừng chạy lung tung nữa . Trời sắp tối rồi, mau đi chung với chị Long và cô Trần , kéo lạc đấy.

- Thế...

Chu môi, Tịnh Nghi phụng phịu

- Anh, anh Long và chú Trần sẽ làm gì ?

Hữu Bằng nheo một con mắt lại :

- Dĩ nhiên là đi kiếm chỗ lai rai cho đỡ lạnh.

- Lai rai ư ?

Không hẹn mà Minh Long và ông Trần đồng kêu lên một lượt . Đưa mắt nhìn nhau, họ ngạc nhiên thẳm hỏi : Hữu Bằng có điên không ? Ai đời, đưa vợ ra chôn hữu tình này rồi... tìm chỗ lai rai.

- Này !

Khều nhẹ vai Hữu Bằng, Minh Long hạ giọng

- Hôm nay tớ không thể lai rai, cùng đi chung với cậu được đâu . Thông cảm, tớ còn phải... tâm tình cùng vợ nữa.

- Thế...

Thấy Hữu Bằng đưa mắt ngó mình ông Trần vội khoát tay :

- Tôi cũng vậy thôi

Rồi mỉm cười, cặp tay vợ, ông và Minh Long cùng đi về hai hướng khác nhau . Tịnh Nghi nhìn theo ngỡ ngác :

- Sao tự nhiên bỏ đi hết vậy ? Hữu Bằng ! Anh đã làm gì cho họ giận vậy ?

- KHÔNG.

Hữu Bằng lắc đầu . Tịnh Nghi không tin :

- Thế sao họ bỏ đi . Để tôi chạy theo năn nỉ họ.

- Thôi đi

Hữu Bằng nhả mặt

- Năn nỉ cũng vậy thôi, họ bỏ chúng ta không phải giận, mà...

- Mà sao hả ?

Đôi mắt tròn của cô chớp chớp . Hữu Bằng thờ hất ra :

- Mà để tìm nơi vắng vẻ tâm tình đấy.

- À...

Chợt hiểu ra, Tịnh Nghi cười xoà, rồi ngây ngô hỏi

- Thế còn tôi với anh thì sao hả ? có tìm một chỗ... Tâm tình giống họ không ?

Không dĩ nhiên là không rồi . Nhưng như vậy sẽ bị họ nghi ngờ mất . Minh Long và cả Ông TRẦN nữa, từ đằng xa đang quay lại nhìn anh như thẳm hỏi : Sao anh ta còn đứng ngây người ra đó, không mau tìm một góc riêng tư ?

- Anh đừng về nhé ?

Sợ Hữu Bằng bắt mình về, Tịnh Nghi năn nỉ?

- Rừng thông đẹp quá

- Ừ

Hữu Bằng nhẹ gật đầu

- Họ đánh nhìn chúng ta kia, mau làm cái gì đi, kéo bị nghi ngờ mất.

- Vậy . Anh đuổi tôi đi.

Tịnh Nghi cười lý lắc rồi tung chân sáo chạy nhanh . Hữu Bằng Ngơ ngác giây lâu, rồi cũng mỉm cười đuổi theo cô .

Muốn chạy đua với Hữu Bằng à ? Cầm chắc thua trong tay đi, Tịnh Nghi . Dừng quên, lúc nhỏ Hữu Bằng này từng đoạt quán quân môn chạy bộ.

Nhưng Tịnh Nghi thật tinh ranh, chỉ ít phút là phát hiện ngay mình không thể chạy nhanh hơn anh được, lập tức đổi chiến thuật, không chạy đường trường cho anh bắt mà vòng vèo quanh những thân cây . Mỗi lần bị Hữu Bằng bắt hụt là cô phá lên cười nắc nẻ . Tiếng cười thật trong, giòn tan như sương lạnh . Cứ kiểu này đến tối cũng chưa chắc bắt được Tịnh Nghi, Hữu Bằng dừng chân, lắc đầu trong hơi thở dồn dập :

- Thôi, ăn gian quá . Không chạy nữa

- Về à ?

Tịnh Nghi Tiếc rẻ . Hữu Bằng mỉm cười :

- Chưa về được . Chú Trần, Minh Long còn ngồi dưới chân đồi, họ sẽ ngạc nhiên khi thấy chúng ta về sớm quá.

- Vậy chơi tiếp nữa đi.

Tịnh Nghi Dặm người toan chạy . Hữu Bằng rùn vai:

- Không... mệt lắm rồi.

- Vậy...

Đôi môi nhỏ chu ra

- Anh ngồi đây nghỉ . Tôi đi nhặt trái thông nhé ?

- Ừ

Phất tay đồng ý Hữu Bằng ngã dài trên nệm cỏ, mỉm cười nhìn Tịnh Nghi tung tăng chạy đi nhặt trái thông . Bóng cô nhỏ nhắn xinh xinh trong chiếc đầm màu trắng tinh khôi, nổi bật giữa màu xanh cây cỏ, hệt như nàng công chúa trong các truyện thần tiên, làm lòng chàng trai Hữu Bằng yên tĩnh lạ.

- Á! Thôi đi nè . Anh ăn gian quá : Nói hôn một cái, mà này giờ cứ hôn hoài hà.

- Cho anh đi mà... năn nỉ đó.

Văng trong ngàn thông, tiếng đôi tình nhân trong rừng vọng đến tai Hữu Bằng . Hơi ngiêng người về hướng vừa phát ra tiếng nói, Hữu Bằng bỗng thấy mình tò mò quá . Tự nhiên sao muốn biết cô gái đó có bằng lòng tặng thêm nụ hôn cho người yêu vừa nài nỉ kia không ?

Dường như biết có kẻ trộm nghe, đôi nhân tình chợt ngừng lời tâm sự, để nỗi thắc mắc cứ lớn dần trong lòng Thăng

trai tơ chưa từng ném trái nụ hôn bao giờ . Nụ hôn ra sao nhỉ ? Tại sao yêu thì người ta lại... hôn nhau có ngon lành thú vị gì không, mà các đấng nam nhi phải hạ mình năn nỉ ? Tự nhiên Hữu Bằng lại nghi đến ngày mình đặt nụ hôn lên môi của ai đó... chà ! Không hiểu Tịnh Nghi sẽ thế nào khi bị mình bắt ngờ hôn lên môi ? Có trợn mắt, phùng má giận dữ như khi bị mình trừ nửa tháng lương chăng ? Ôi! Thú vị, Thật là thú vị . Nghi đến đây, Hữu Bằng không nhận được, bật lên cười lớn

Mà Tịnh Nghi đâu rồi nhỉ ? Bật chống tay ngồi dậy, Hữu Bằng nhìn quanh lo lắng . Thời gian trôi nhanh quá, chỉ mới nghi vấn cơ thôi trời Đà Lạt đã tối mất rồi . Hai ông bạn đang nóng lòng chờ ở khách sạn đây.

- Về thôi , Tịnh Nghi ơi.

Đặt tay lên miệng làm loa Hữu Bằng gọi lớn.

Không có tiếng trả lời , Hữu Bằng tắc lưỡi . Tịnh Nghi này hư thật, ham chơi quá . Một lần nữa, Hữu Bằng gọi to hơn.

Vẫn không có tiếng đáp lời, Hữu Bằng bực bội đứng lên tìm . Một vòng, hai vòng rồi nhiều vòng, vẫn chẳng thấy bóng Tịnh Nghi đâu cả, chỉ có tiếng gọi của Hữu Bằng làm kinh động rừng đêm.

Lẽ nào... Một ý nghĩ chợt đến, làm tóc trên đầu Hữu Bằng như dựng cả lên . Cảnh Tịnh Nghi một mình hoảng loạn giữa rừng khuy như hiện ra trước mắt . Cô hẳn là ham vui đã chạy lạc mất rồi . Làm sao bây giờ nhỉ ?

Không đắn đo, Hữu Bằng hốt hải chạy sâu vào giữa khu rừng . Chiếc quẹt trên tay anh sáng lập lòe như con đom đóm nhỏ mất hút vào giữa rừng đêm tĩnh mịch.

Mình đã chạy bao lâu rồi ? Hữu Bằng cũng không biết nữa, anh chỉ biết cảm cú ch.ay trong lo sợ và hoảng loạn . Có khi nào Tịnh Nghi bị cộp ăn thịt mất rồi không ? Chân Hữu Bằng như khuy xuống trước ý nghĩ này, rồi anh lại tự trấn an mình ; KHÔNG đâu . Rừng này làm gì có cộp . Nhiều du khách tham quan lắm , loài thú này chắc không thể tồn tại ở đây.

- Tịnh Nghi ! Tịnh Nghi ơi!

Giọng Hữu Bằng kàn đặc, khát cháy khô cổ, cơ Thê mệt rã rời, anh thả người phệt luôn xuống cỏ . Biết tìm Tịnh Nghi ở nơi nào ?

Có một âm thanh tựa như tiếng khóc vang mơ hồ trong gió . Tịnh Nghi chăng ?

Hữu Bằng bật nhanh dậy, bao mệt mỏi tan ngay, anh lao nhanh về phía có tiếng khóc.

- Tịnh Nghi ! Có phải Tịnh Nghi không ?

- Tôi đây . Hữu Bằng ! anh ở đâu ?

Giọng cô vang yếu ớt . Hữu Bằng dần lên một bước . Đường như anh tìm đúng hướng rồi.

- Ai ui !

Còn đang dò dẫm Hữu Bằng bỗng bị một người lao lên ôm chặt cứng, chưa kịp hoàn hồn đã nghe tiếng khóc ré lên:

- Hữu Bằng ! Anh bỏ tôi đi đâu vậy ? Sao không chờ tôi với.

Là Tịnh Nghi, Hữu Bằng nghe tim thờ phào ra nhẹ nhõm . Anh nhìn Tịnh Nghi lạ lẫm :

- Tôi có đi đâu, vẫn ngồi ở đó chờ mà.

- Thôi đi

Giọng Tịnh Nghi hờn dỗi đầy Hữu Bằng ra

- ANh đừng có dối, nếu ngồi ở đó... sao tôi tìm hoài mà không thấy ?

Chẳng phải tôi đi mà tại cô tìm không đúng chỗ thôi, Hữu Bằng muốn nói lại thôi . Nhìn điệu bộ Tịnh Nghi thê thảm thế này , anh không đành lòng trách nữa . Cả buổi chạy loạn trong rừng chắc là Tịnh Nghi sợ lắm . Diu cô xuống, trao cho cô chiếc khăn, Hữu Bằng ân cần cất giọng :

- Lau mặt đi ! nhìn mình kìa, lem luot như con mèo vậy.

Nhận chiếc khăn Tịnh Nghi thấy mình riu riu vâng lờl . Biết nói sao nổi vui mừng của cô giữa phút này . Định giận Hữu Bằng mà không làm được, chỉ thấy mừng, thấy muốn anh hỏi thăm thêm chút nữa . Như lúc này đây, giá mà Hữu Bằng hỏi " Cô có lạnh lắm không ? ", thì Tịnh Nghi sẽ thấy lòng mình ấm lên nhiều lắm.

Nhưng như bao lần khác, Hữu Bằng vẫn vô tình không nhìn đến cô, anh thản nhiên châm thuốc hút . Tức mình quá, Tịnh Nghi khóc ré lên . Hữu Bằng ngáng dậy ngạc nhiên :

- Chuyện gì vậy ?

Nghe giọng anh cộc lốc, Tịnh Nghi sợ quá liền bịa ra một lý do.

- Đạp lên chân người ta còn hỏi

- Vậy sao ?

Hữu Bằng rút vội chân mình lại rồi bật lên cười lớn

- Tịnh Nghi! Cô xem nè, cũng tại cô làm tôi mất hồn vía đến nỗi đánh rớt mắt chiếc giày lúc nào cũng không hay nữa ?

- Rớt mắt rồi ư ?

Một niềm hạnh phúc dâng tràn, để Tịnh Nghi bỗng nhìn Hữu Bằng triu mến.

Bây giờ cô mới nhận ra Hữu Bằng không chỉ đi một chiếc giày mà khắp mặt mũi anh đầy những vết cây cào xước, đầu tóc rối bù, áo quần xộc xệch, hẳn là tìm cô vất vả biết bao.

- Làm gì mà nhìn ghê vậy ?

Thấy Tịnh Nghi chợt ngăn người ra Hữu Bằng ngạc nhiên.

- Anh thật là tốt quá.

Sống mũi cay xè Tịnh Nghi rung rung giọng.

Tốt khi gì ?

Tự nhiên nghe xao động trước lời khen, Hữu Bằng bỗng lắng giọng sang chuyện khác

- Chà! gió ở đây lạnh quá . Cô thích đốt lửa sưởi ấm không ?

- Ô ! Thích lắm . Thích lắm chứ.

Tịnh Nghi reo như đứa trẻ . Hữu Bằng vui vẻ :

- Vậy thì đem gom lá mau lên.

- Tuân lệnh !

Tịnh Nghi đập chân tinh nghịch rồi hớn hờ chạy đi ngay . lát sau, một đốm lửa được nhóm ngay giữa rừng khuya .

Lá thông khô dễ cháy nhưng mau tàn quá . Tịnh Nghi bỗng nảy ra sáng kiến :

- Hay là mình đốt trái thông đi.

Hữu Bằng gật đầu :

- Ý kiến hay . Nhưng tối thế này thấy đường đâu mà nhặt.

Tịnh Nghi vui vẻ :

- Không cần phải nhặt đâu, tôi có một đồng đây rồi.

- Không ngờ cái tính trẻ con của cô có lúc cũng được việc quá chứ

Hữu Bằng khen

- Cảm ơn anh.

Được khen, Tịnh Nghi cười hãnh diện . Dưới ánh lửa bập bùng, gương mặt cô hồng lên đẹp như một con búp bê .

Nhìn những sợi tóc vương trên bờ vai nhỏ, lòng Hữu Bằng bỗng nao nao, để phúc chốc anh ước muốn được lấy tay sửa lại cho cô quá . Nhưng nghĩ vậy thôi, chứ Hữu Bằng không dám xê dịch cánh tay . Anh cứ nhìn mãi, nhìn hoài vào gương mặt tròn bầu bĩnh, vào đôi mắt đẹp, vào bờ môi mọng đỏ mà nghe một cảm xúc mơ hồ chợt đến .

Chương 13

Nhìn ngọn lửa bập bùng . Tịnh Nghi ước gì giá mà có hai củ khoai lang lúc này thì hay biết mấy , cô sẽ nướng cho Hữu Bằng một củ, mình một củ.

Viễn cảnh đẹp ghê nơi, định quay sang nói ra ý tưởng vừa rồi, bất ngờ chạm phải đôi mắt như có điện của Hữu Bằng đang nhìn mình chăm chú, Tịnh Nghi nghe thẹn quá quay đi . Rồi không hiểu sao, từ giây phút này, Tịnh Nghi bỗng thấy tay chân mình trở nên thừa thãi, chẳng biết cất nó vào đâu.

Vẻ luống cuống của Tịnh Nghi như khuyến khích thêm ánh mắt của Hữu Bằng . Dạn dĩ hơn, anh chuyển tia nhìn xuống bờ vai, cánh tay cô... để rồi lòng bỗng nôn nao, rạo rức, một cái gì cứ dậy lên, thôi thúc . Hơn bao giờ hết, Hữu Bằng muốn đặt ngay một nụ hôn xuống môi cô.

- Tịnh Nghi !

Không kềm nổi lòng mình, anh cất giọng run run gọi

- Cô cho tôi được hôn cô một cái nhé.

- Sao ?

Tịnh Nghi thót người quay lại, máu trong người như đông cứng . Có phải Hữu Bằng vừa bảo muốn được hôn mình không ? Cô như không tin vào thánh giác của mình.

- Tịnh Nghi. Đồng ý nhé

Hữu Bằng nuốt nhanh ngụm nước bọt

- Không hiểu sao, tôi muốn hôn cô quá .. nếu không được , chắc tôi chết mất thôi...

Thế nào bây giờ ? nhận lời hay từ chối ? Tịnh Nghi nghe rùng rờ khó xử . Vẫn biết không nên để người ta tùy tiện đặt môi xuống môi mình, sao cô lại không đành lòng từ chối được . Nhắm đôi mắt lại, Tịnh Nghi thấy mình nhè nhẹ gật đầu.

Tịnh Nghi đã bằng lòng, tim Hữu Bằng như vỡ tung vì hạnh phúc . Anh không biết bắt đầu ra sao cả . Một bản năng đang diu dặt anh đi vào một thế giới hoàn toàn bí ẩn, một thế giới mà càng đi anh càng lạ lùng, ngỡ ngàng, càng thích thú càng ham muốn càng khát khao mãnh liệt.

Đôi mắt của Tịnh Nghi... Ôi ! Sao như có dòng điện làm tê buốt cả người . Làm anh phải ngất ngây điên đảo . Hữu Bằng không thể ngờ, thế gian này lại tồn tại một cảm giác tuyệt vời như vậy . Bây giờ thì anh có thể hiểu vì sao gã trai kia nài nỉ người yêu của mình xin một nụ hôn rồi.

Cứ thế, một nụ hôn rồi một nụ hôn, Hữu Bằng cứ hôn mãi không ngừng . Hôn đến lúc có thể vỡ tung, đến lúc lý trí không còn mình mẫn nữa . Anh đã không biết làm cách nào dừng lại . Bản năng đã dẫn anh đến tận cùng cảm giác, trong sự bằng lòng và chấp nhận của Tịnh Nghi.

Anh dứt từng muỗng đồ vào . Đôi mắt nhìn anh không chớp, Tịnh Nghi không tin rằng có lúc mình được anh ân cần chăm sóc thế này . Thường ngày, trông anh lạnh lùng, nghiêm khắc đến phát sợ, vậy mà bàn tay anh dứt cho cô mới dịu dàng, âu yếm làm sao.

- Khỏe được chút nào chưa ?

Hữu Bằng hỏi ngọt ngào, Tịnh Nghi nhẹ gật đầu . Hữu Bằng lại hỏi:

- Bây giờ ăn cháo nhé ?

- Thôi, hồng ăn đâu . - Tịnh Nghi lắc đầu nũng nịu - Bác sĩ bảo chừng nào tôi ra viện hả ?

- Khoảng 2 ngày nữa.

Tịnh Nghi thở ra 1 hơi dài:

- Công việc của anh nhiều lắm . Hay là anh về Sài Gòn trước . Tôi khỏe rồi, tự lo cho mình cũng được.

- Không đâu . - Hữu Bằng lắc đầu ngay - Tôi thà bỏ hết công việc, chứ không thể bỏ cô 1 mình được . Cứ yên tâm dưỡng bệnh, đừng lo nghĩ lung tung nữa . Công trình "Trường Thiên" đã có chú Trần và anh Long lo liệu . Hôm qua, tôi cũng đã gọi về nhà, nhờ ba trông coi nhà hàng giùm rồi . Chẳng còn bận tâm gì, tôi có thể ở đây với cô 1 tháng.

- 1 tháng ư ? - Mắt Tịnh Nghi mở lớn - Chi mà lâu vậy ?

- Để còn đưa cô tham quan Đà Lạt nữa . Hãy còn rất nhiều cảnh đẹp cô chưa được xem đấy.

Cánh cửa bật mở, cô y tá bước vào:

- Tịnh Nghi... đã đến giờ tiêm thuốc.

- Lại tiêm thuốc nữa ư ? - Tịnh Nghi sợ hãi - Không . Tôi không chịu đâu . Hãy nói với bác sĩ cho tôi uống thuốc thôi.

- Không sao đâu, đừng sợ - Nắm lấy tay cô, Hữu Bằng dỗ dành - Nhẹ thôi mà . Nhắm mắt lại đi, bảo đảm không đau...

- Nếu đau, anh phải đèn đó.

Tịnh Nghi nhắm đôi mắt lại, nắm tay anh chặt cứng . Cô y tá cười vui nói Hữu Bằng:

- Cô vợ của anh là người nhẽo nhất bệnh viện đấy . Mà anh cũng là người chồng ga- lăng cứng vợ nhất.

"Chồng vợ" 2 danh từ thường ngày Hữu Bằng vẫn lặp đi lặp lại 1 cách thân nhiên, sao hôm nay bỗng trở nên quen thuộc quá . Lam' tim anh phải bồi hồi xao xuyến . Chao ôi ! Vậy là Tịnh Nghi đã trở thành vợ của anh rồi . Kỳ lạ thật !

Đôi má chột bở bùng lên trước 2 từ "chồng vợ" của cô y tá . Tịnh Nghi nhắm luôn đôi mắt không dám mở ra ngó Hữu Bằng . Thật xấu hổ làm sao, khi nhớ lại những gì đã xảy ra ở rừng thông đêm ấy...

Cuối cùng rồi cũng được Hữu Bằng đặt nụ hôn lên môi . Ôi, nụ hôn mơ ước mà mà cô thầm chờ đợi từ bao giờ, sao

lại đến bất ngờ nhỉ ? Nó khiến cô bàng hoàng, chẳng kịp chuẩn bị gì và không biết phải làm sao cả.

Đến khi bàn tay anh đặt xuống ngực mình, Tịnh Nghi đã run lên . Cô run sợ, nhưng cũng nghe thích thú . Cô không kháng cự anh, cũng không lo lắng đến hậu quả mình làm . Cô chỉ thấy yêu anh, dù biết rõ ràng anh sẽ không bao giờ yêu mình cả.

Cô đã là vợ Hữu Bằng . 1 người vợ hoàn toàn đúng nghĩa . Nhưng ..tương lai sẽ thế nào ? Anh có xem cô là vợ thật của mình không ? Hay vẫn tiếp tục lạnh lùng thủ vai anh chồng hồ hững . Chuyện ở rừng thông chỉ là 1 phút nông nổi nhất thời ? Tịnh Nghi không đoán được . Chỉ biết từ lúc ở rừng thông, mình đã được Hữu Bằng chăm sóc tận tình . Như vụt biến thành người khác, anh dịu dàng, tế nhị hơn bao giờ hết . Cả bệnh viện này đang ghen lên với cô đấy. Hữu Bằng ! Anh đang nghĩ gì ? Hé mắt nhìn ra, thấy anh đứng khoanh tay trầm tư bên cửa sổ, Tịnh Nghi nằm yên nhìn gương mặt anh tư lự . Mấy ngày gần đây, anh thường có những phút chột xa xăm như vậy lắm . Có phải anh lo lắng, nghĩ về trách nhiệm với cô không ?

Tịnh Nghi đã phần nào đoán đúng tâm sự của Hữu Bằng . Phải, anh lo lắng, đang lo lắng rất nhiều . Mấy ngày đã trôi qua rồi, mà anh cứ bàng hoàng như người chưa tỉnh mộng . Tại sao lại để chuyện ấy xảy ra ? Rõ ràng, anh có thể kiểm chế bản thân, sao lại buông xuôi theo niềm ham muốn dâng tràn.

Tịnh Nghi đã bằng lòng, dĩ nhiên là cô không thể trách anh, cũng không thể buộc anh có trách nhiệm gì . Nhưng lương tâm không cho phép anh làm như thế . Đời con gái của Tịnh Nghi đã bị anh lấy mất, làm sao anh có thể trả lại cô, làm sao có thể bồi thường cho cô được ?

Những ngày sắp tới sẽ ra sao ? Hữu Bằng nghe khó xử . Anh không muốn chấm dứt cuộc sống độc thân, càng không muốn phá bỏ lời thề . Liệu Tịnh Nghi có hiểu cho anh ? Hay lại buồn lòng, giận anh hồ hững.

Mấy lần muốn nói với cô, đây chỉ là 1 phút ham muốn nhất thời, rồi không nữa . Bởi trong tia mắt cô long lanh nhìn mình đầy triu mến, anh đã cảm nhận được 1 câu trả lời hoàn toàn khác . Cô lại đang bệnh, anh không muốn làm cô thất vọng . Thôi, mọi chuyện hãy chờ cô khỏi bệnh . Hữu Bằng chột quay đầu lại, nhìn thấy cô đang đắm đuối nhìn mình, anh nhón 1 nụ cười rồi xách cà mên đi mua cháo . Thú thật, chăm sóc con gái cũng vui lắm chứ, nhất là khi nhìn mắt người ấy sáng lên, long lanh hạnh phúc...

- Chị Nghi ơi ! Nhà em nằm hơi sâu trong hẻm . Chị chịu khó đi bộ 1 chút nghe . - Nắm tay Tịnh Nghi bước qua 1 ổ gà, Tú Chi e ngại nói - Em không dám làm phiền đến chị đâu, nếu như mẹ em không nằng nặc 1 2 đòi gặp chị cho bằng được.

- Không có gì đâu, em đừng ngại . Tịnh Nghi giẫm bừa lên vũng nước dưới chân - Nhà chị lúc trước cũng ở sâu trong hẻm như em vậy . Chị quen rồi.

- Thật hả ?- Mắt Tú Chi long lanh sáng - A! Thôi đi . Chị giả bộ . Trông chị đẹp để sang trọng vậy, hồng dấm ở nhà trong hẻm giống em đâu.

- Bộ với em, chị như vậy là đẹp để sang trọng lắm à ?

Tịnh Nghi bật cười giòn . Tú Chi gật đầu:

- Phải . Chị không những đẹp, sang mà còn tốt bụng nữa . Mẹ của em cứ tấm tắc khen chị hoài, còn muốn được nhìn thấy mặt chị 1 lần cho biết . Mẹ bảo... những người tốt như chị đời nay hiếm đó . Chị đã cứu mẹ em qua khỏi cơn ngặt nghèo, túng thiếu ..

Vì Tú Chi thật chân tình, Tịnh Nghi thôi không cười nữa . Cúi nhìn nó ốm yếu còm nhom, ôm đầy 1 lãng hồng đi bán, cô bỗng chạnh lòng nhớ đến mình lúc nhỏ . Cũng ốm yếu, xanh xao như nó vậy, cô không bán hồng hồng ..mà đi nhặt bao mù đó.

1 tháng nay, tình bạn của cô và nó trở nên thân thiết"t lắm . Đêm nào bán xong hồng hồng, còn sớm là nó bám theo cô nói chuyện ngay . Trong mắt nó, cô đã trở thành thần tượng, 1 cô tiên nhân hậu thật tuyệt vời . Chẳng biết nó đã ca ngợi cô thế nào trước mặt mẹ của nó, khiến bà phải nóng lòng đòi gặp mặt cô cho được.

Nó năn nỉ quá . Hơn nữa, hôm nay chủ nhật nghỉ ở nhà, không muốn vào ra giáp mặt gã Hữu Bằng đáng ghét, cô nhận lời đến nhà nó chơi 1 chuyến, luôn tiện thăm mẹ nó, 1 người đàn bà mù cô nghĩ sẽ rất đáng yêu, tựa như mẹ của cô vậy.

- Chị Nghi ! Nhà của em đây rồi.

Đứa bé chột đứng chân trước 1 căn nhà nhỏ bằng cây, trông tươi tắn, chắc chắn hơn ngôi nhà mẹ con cô đang ở rất nhiều . Bên trong, 1 người đàn bà với cái chân bị băng trắng toát đang ngồi trên chiếc xe lăn, thấy cô vội gật đầu chào.

- Dạ, cháu chào bác.

Tịnh Nghi cũng vội gật đầu đáp trả . Đôi mắt mở tròn nhìn vào mặt bà chăm chú . Mẹ của Tú Chi đấy sao ? Qua lời kể va tưởng tượng, cô không ngờ bà xinh đẹp thế . Tuổi tác, cuộc sống nghèo khó, lam lũ đã không nhuộm đen làn da trắng, cũng như những vết nhăn dưới đuôi mắt lão không làm cho đôi mắt bà bớt đẹp.

Ngày còn trẻ, bà hẳn là 1 hoa hậu cực kỳ xinh đẹp . Tịnh Nghi thầm nghĩ . Trông bà cứ như 1 mệnh phụ phu nhân sang trọng.

- Ngồi đi cháu . Chỉ tay vào chiếc ghế, bà ân cần mời mọc . - Tú Chi mau lấy nước mời chị đi con.

- Dạ.

Tú Chi hớn hờ chạy đi ngay, Tịnh Nghi đưa tay cản lại :

- Dạ thôi . Bác cứ để cháu tự nhiên, đừng bày vẽ . - Rồi cô lấy bịch quà ra khỏi túi, đem đến trước mặt bà - Dạ...

cháu có ít quà biếu bác ăn lấy thảo, mau lành bệnh.

- Cháu bày vẽ quá - Nhận gói quà, bà nắm tay cô, thân mật - Nghe Tú Chi kể nhiều về cháu, nay gặp mặt, bác mới biết"t cháu xinh đẹp dường này.

- Bác quá khen thôi . - Tịnh Nghi cười bẽn lễn.
- Không . Bác không khen lấy bụng cháu đâu . - Bà lắc đầu vui vẻ - Cháu không chỉ đẹp, còn hòa đồng nhân hậu nữa .
- Hữu Bằng thật có phước mới cưới được 1 cô vợ vẹn toàn như cháu . Bác thật mừng cho nó .
- Mừng cho Hữu Bằng ? - Tịnh Nghi ngờ ngác - Bác quen với anh ấy ư ?
- Không có . - Thoáng giật mình bà lắc đầu - Bác làm sao quen được 1 người giàu có như ông Hữu Bằng được chứ .
Bác muốn nói là ..người đàn ông nào cưới được cháu cũng đều diễm phúc cả.
- Bác lại quá lời rồi - Tịnh Nghi ngồi xuống bên bà . Tự nhiên sao cô thấy bà gần gũi quá, bỗng có ý muốn được chuyện trò thân mật - Mà chân bác làm sao vậy ?
- Có gì đâu... - Bà thờ ra 1 hơi dài - Người ta đừng xe, mà mình mang họa đấy.
- Thế họ có bồi thường cho bác không ?
- Không.

Bà nhẹ lắc đầu, Tịnh Nghi lạ lẫm:

- Sao bác không giữ xe họ lại ?

- Tại vì mẹ em thấy ông ta nghèo quá nên không nỡ lòng bắt đền thôi . - Bung ly nước lên, Tú Chi nghe chuyện chen vào - Về nhà, cả xóm ai cũng bảo mẹ em sao dại quá.

- Dại gì . - Bà trầm giọng- Cháu thử nghĩ xem, người ta cũng nghèo khó như mình, chạy ăn từng bữa, vợ bệnh con đau ..tiền đâu mà đền chứ ?

- Vâng - Tịnh Nghi gật đầu - Bác tốt bụng y như mẹ con vậy.

- Hôm nay, cô ở lại đây ăn cơm với mẹ con tôi chứ ?

Nắm tay Tịnh Nghi bà vui vẻ mời cơm . Tú Chi nhẹ giạt áo bà:

- Không được đâu, mẹ à . Người ta là chủ nhà hàng, làm sao ăn nổi cơm nhà mình chứ ?

- Đừng lo . - Tịnh Nghi vui vẻ - Chị ăn nổi mà . Chỉ sợ Tú Chi tiếc gạo không muốn mời chị ăn thôi.

- Không có . Em không tiếc gạo - Tú Chi lắc đầu nguây nguậy - Mẹ ! Con chạy ra chợ đây.

- Không cần đâu.

Đúng lúc đó, ngoài cửa bỗng xuất hiện 1 người đàn ông vạm vỡ . Râu quai nón, chân mày rậm, trông bặm trợn nhưng nụ cười thật hiền hòa :

- Biết con có khách, bác Hai đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả rồi đây.

- Ôi ! Cá lóc . - Tú Chi nhảy cẫng lên mừng rỡ - Cả đồ nấu canh chua nữa . Bác 2 ơi ! Sao bác tài quá vậy ? Rồi quay sang Tịnh Nghi, nó bảo - Chị ngồi chơi, em đi nấu cơm đây.

Tịnh Nghi đứng lên theo nó:

- Để chị nấu phụ em.

- Không . Cháu cứ ngồi đây, để mặc nó.

Nhưng bà đã kéo tay cô lại rồi vui vẻ nói với người mới đến :

- Anh 2 ! Cô bé này là vợ của Hữu Bằng đó.

- Vợ của Hữu Bằng ư ?

Người đàn ông quay phắt lại ngay . Trong cái nhìn kỳ lạ như dò xét của ông, Tịnh Nghi cảm nhận được sự quan tâm của ông đối với Hữu Bằng . Rõ ràng họ có quen anh, không chỉ quen mà còn thân thiết nữa, không giống như là mẹ Tú Chi phủ nhận đâu.

- Cô đẹp lắm.

Ông gật đầu với vẻ hài lòng . Bà nói như khóc:

- Lại tốt bụng nữa . Tịnh Nghi chính là người đã cứu Tú Chi và mua giúp nó những bông hồng ế.

- Vậy sao ? - Mắt ông thấp thoáng nỗi mừng - Hẳn là cháu và Hữu Bằng hạnh phúc lắm ?

- Vâng - Quay lên tìm chiếc quạt ga, nghe được câu ông hỏi, Tú Chi chen vào - Tất nhiên rồi . Anh Hữu Bằng cưng chị Nghi lắm, cưng đến nỗi mấy chị tiếp viên trong nhà hàng phải ghen lên vì ganh tỵ . Nhưng bây giờ... - Chợt rùn vai, Tú Chi cười hì hì - Chị Nghi giận anh Bằng rồi .Mấy ngày nay chỉ cứ lánh mặt anh, ít cười, ít nói.

- Thật ư.

Không hẹn mà cả ông bà đều nhìn nhau lo lắng . Đặt tay mình lên tay cô, bà ân cần hỏi:

- Cháu và Hữu Bằng giận nhau ư ? Vì sao thế.

Đôi mắt chợt đỏ hoe, Tịnh Nghi cắn nhẹ môi không đáp . Bà Quỳnh lại nói:

- Vợ chồng hờn giận, gây cãi là chuyện thường tình, cháu đừng buồn . Có câu : "Vợ chồng đầu giường giận, cuối giường huê", đừng giận dai quá, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng, không tốt lắm.

Vợ chồng, chồng vợ Sao những từ ấy cứ đập vào tai cô vậy nhỉ ? Những giọt nước mắt chực trào, nhưng Tịnh Nghi cố cắn răng kềm giữ . Mấy ngày rồi, mỗi lần nghe ai khuyên mình làm lành với Hữu Bằng, cô cũng chỉ muốn khóc, muốn hét lên thôi . Rằng sự thật không phải thế, không như mọi người tưởng tượng đâu, rằng Hữu Bằng không chỉ đáng giận, mà còn đáng hận đáng thù 1 trăm lần.

Mọi người có biết câu đầu tiên khi vừa từ Đà Lạt trở về, anh đã nói gì không ? Trời ơi ! Khốn nạn, thật là khốn nạn mà ! Gã đã chia ra 1 tờ chi phiếu rồi nói không ngưng miệng:

- Trong 1 phút lỡ lầm không kiểm chế, tôi đã lỡ làm điều không phải với cô, tôi thật không biết lấy gì bù đắp sự mất mát kia . Vậy đây là tờ chi phiếu, cô hãy ghi số tiền mà mình muốn vào.

Phút giây ấy cô đã sững người ra chết lặng, tim đập nhưói, nước mắt tuôn trào tui nhục . Thì ra cô đã lắm, đã quá trèo cao vọng tưởng . Hữu Bằng không hề có tình cảm với cô . Mãi mãi trong mắt anh, cô là 1 món hàng không hơn không kém, chỉ cần bỏ tiền ra là anh có thể mua về, kể cả đời con gái quý giá của cô.

Nghiến răng, xé vụn tờ chi phiếu, Tịnh Nghi ngã vật xuống giường và khóc. Hữu Bằng đứng nhìn cô giây phút rồi lặng lẽ bỏ đi. Từ hôm đó đến nay, cả 2 cứ im lặng với nhau như vậy. Và ..nếu như không trừ phần lương lơ"ng trước sửa nhà, cô đã rời khỏi con người vô tình, vô nghĩa ấy từ lâu.

- Tại sao cháu và Hữu Bằng giận nhau hả? Có thể kể bác nghe không? - Bà Quỳnh cất tiếng ân cần.

- Không. Cháu không thể kể được đâu. - Nói rồi, vụt đứng dậy bỏ chạy đi, Tịnh Nghi không muốn mình phải khóc trước mặt những người vừa quen biết.

Hữu Bằng. Trời ơi! Sao anh đối xử với tôi như vậy? Sao anh lại dùng tiền? Anh chà đạp lên danh dự nhân cách của tôi. Thà anh cứ lặng im, cứ đứng đưng như chẳng có chuyện gì...

- Tịnh Nghi!

1 bàn tay nhẹ đặt lên vai, Tịnh Nghi giật mình quay đầu lại, mới hay mình đã dùng chân úp mặt vào thân cột điện khóc tự bao giờ. Và... người đứng trước mặt, đang dịu dàng trao cho mình chiếc khăn giấy lại là người đàn ông bặm trợn mình vừa gặp ở nhà Tú Chi.

- Lau nước mắt đi cháu. - Mím cười, ông ôn tồn chia sẻ - Nếu cháu muốn nghe, hãy theo ta vào quán.

Như đọc được câu hỏi của cô, ông đưa tay chỉ vào chiếc quán bên đường.

- Câu chuyện khá dài và ta sẽ chẳng kể đâu, nếu cháu không phải là vợ của Hữu Bằng.

Lại vờ! Cái từ mà Tịnh Nghi ghét cay, ghét đắng. Lắc đầu, cô toan từ chối lời ông. Tại sao cô lại quan tâm đến chuyện Hữu Bằng? Mẹ của hắn là ai thì can hệ gì cơ chứ? Nhưng nghĩ 1 đàng, làm 1 nẻo, bước chân cô cứ riu riu theo ông vào quán nhỏ. Bằng 1 giọng trầm buồn, ông đưa cô trở về quá khứ...

- Hữu Bằng, cậu nói đi chúng ta sẽ chọn kịch bản nào để quảng cáo?

Hỏi đến lần thứ 2 vẫn không được câu trả lời, ông Trần bước đến gần, vỗ mạnh lên vai Hữu Bằng 1 cái.

- Há! Anh nói gì? - Như choàng tỉnh, Hữu Bằng ngược nhìn quanh ngơ ngác - Cuộc họp bàn đến vấn đề gì rồi?

- Cậu sao vậy? - Ông Trần nhìn Hữu Bằng lạ lẫm - Cuộc họp tan hơn 10 phút rồi, mà cậu vẫn không biết ư? Cả tuần nay, sao cậu như người mất hồn thế hả?

- Không có gì.

Lắc đầu, Hữu Bằng bỏ gọn mớ hồ sơ vào cặp. Ông nhìn thẳng vào mặt anh:

- Dừng giấu tôi. Vợ chồng cậu có chuyện gì giận hờn, đừng không?

- Không có.

Hữu Bằng lắc đầu gượng gạo. Ông Trần nheo 1 con mắt lại:

- Không có, mà cả 1 tuần nay cậu đi đâu cũng có 1 mình. Sao, chuyện gì kể tôi nghe, xem có giúp được gì không?

Nhìn ông 1 cái, Hữu Bằng chột thêm kể ông nghe tất cả, mong nhận được từ ông 1 lời khuyên khăng sáng suốt, nhưng vừa toan mở miệng, lại thôi. Anh biết câu chuyện của mình không thể tâm sự với ai, bởi nó bất thường, chẳng giống ai trên thế gian này.

- Sao hả - Nóng lòng, ông lên tiếng giục.

Lắc đầu buồn bã, đưa mắt ngó đồng hồ, Hữu Bằng chột lên tiếng hốt hoảng:

- Thôi chết! Đến giờ rồi, tôi phải về đón tịnh nghị thôi.

- Đón Tịnh Nghi ư? - Ông Trần lạ lẫm - Hữu Bằng xem nhầm đồng hồ hay sao chứ? Mới 3 giờ, hãy còn sớm hơn 1 tiếng nữa mà.

Hữu Bằng không xem lộn giờ như ông Trần nghĩ. Hôm nay, anh quyết lòng về sớm, quyết gặp Tịnh Nghi cho bằng được, để hỏi cho ra lẽ. Lý do gì cả tuần nay cô cứ tránh mặt anh như thế? Sáng tự đi, chiều tự về bằng tắc xi, không cho anh đưa đón.

Cô giận anh, nhưng tại sao lại giận? Vì tấm chi phiếu ư? Hôm đó, nhìn cô xé tan tờ chi phiếu, Hữu Bằng đã biết mình phạm 1 lỗi sai lầm nghiêm trọng, đã khiến Tịnh Nghi hiểu lầm, đã làm cô tổn thương nghiêm trọng.

Sự thật không phải thế. Anh thật tình không xem thường, cũng chẳng phải sánh cô với các ả đứng đường. Anh không dùng tiền để mua đời con gái của cô... anh chỉ vì quynh quá, trong 1 lúc nhất thời không suy nghĩ, đã xử sự theo nghề nghiệp của mình.

Tịnh Nghi không cho anh giải thích. Mỗi lần anh mở lần anh mở lời đều bị cô bịt chặt tai, hét toáng lên đuổi anh đi. Chuyện lại vô cùng tế nhị, anh không thể nói chỗ đông người hay trước mặt ba và nội, chỉ có thể nói trong phòng.

Nhưng Tịnh Nghi đã không cho anh có cơ hội, luôn tìm cách lẩn tránh anh.

Sự lạnh lùng của cô làm Hữu Bằng khó chịu vô cùng. Tâm hồn ngơ ngẩn, anh bỗng thấy buồn, thấy lòng trống vắng, tựa như vừa đánh mất đi 1 cái gì quý giá.

Mỗi lúc đi làm về, anh thêm làm sao được nhìn nụ cười nở rạng trên môi Tịnh Nghi, thêm uống 1 ly nước từ tay cô rót. Chao ôi! Sao lạ thế? Cũng là 1 ly nước lọc, nhưng uống từ tay cô anh lại nghe mát lạnh ngọt ngào.

Tịnh Nghi ơi! Sao cô không nói chuyện với tôi, lúc nào cũng kên kên khinh khinh? Không. Chuyện này không thể kéo dài hơn được. Dứt khoát, hôm nay anh sẽ mời cô đến công viên giải bày tất cả. Tịnh Nghi! Hy vọng sau khi hiểu ra, chúng mình như xưa, là bạn bè Nghi nhỉ.

- Giám Đốc!

1 cô tiếp viên xinh xắn cúi đầu chào, khi Hữu Bằng vừa đẩy cửa bước vào. Không để mắt đến cô, anh hỏi ngay:

- Tịnh Nghi đâu? Sao cô ấy không ngồi ở phòng giám đốc hả?

Đạ, có 1 khách hàng khó tính, cô ấy phải xuống giải quyết rồi.

- Giải quyết, giải quyết lúc nào cũng giải quyết. Thế quản lý đâu rồi hả?

Hữu Bằng xằng giọng, cô thư ký sợ run:

- Dạ, anh ta vừa đi đâu đó.

- Hừ !

Hầm hầm ném mạnh chiếc cặp lên bàn, Hữu Bằng đi thẳng vào căn phòng cô tiếp viên vừa chỉ . Đưa mắt nhìn nhau, từ kế toán trưởng đến tiếp viên đồng le lười rùn vai . Mau mau lo dọn dẹp, bệnh cũ Hữu Bằng lại tái phát rồi...

- Lời cô em giải thích hợp lý quá, nghe thật mát lòng mát ruột.

Hé cửa nhìn vào, mắt Hữu Bằng bỗng tối sầm đi giận dữ, tim như sôi lên trước cảnh Tịnh Nghi cười nói thân mật với mấy gã say . 1 tên bao. gạn còn chìa tay ra bắt tay cô nữa.

- Buông ra ! - Đẩy rầm cánh cửa bước vào, Hữu Bằng giật mạnh tay Tịnh Nghi trở lại - Ai cho phép anh nắm tay cô ấy chứ ?

- Há !

Như bất ngờ, gã say tròn mắt . Tịnh Nghi giận dữ:

- Anh làm gì vậy ? Tôi đang tiếp khách cơ mà.

- Im mồm !

Máu nóng dồn lên mặt, Hữu Bằng tung ngay 1 cú đấm vào mặt gã vừa buông lời khiếm nhã.

- A... Dám đánh bọn ông à ?

Ngã say, lại bị kích th'ch bởi cú đấm, cả bọn cùng hung hăng đứng dậy . Xô ngã chiếc bàn, đập vỡ tung chai rượu 1 tên lao lên toan đấm mạnh vào ngực Hữu Bằng.

- Ôi ! Sợ quá...

Trong đám tiếp viên, có cô kinh hoàng che mặt lại thét lên.

- Dừng lại ! - Chen đứng trước mặt Hữu Bằng, Tịnh Nghi nhẹ nhàng dùng tay đẩy cái chai bẻ sang hướng khác -

Đừng nóng thế, chuyên đâu còn có đó mà.

- Không nóng sao được . - 1 gã hung hăng chỉ Hữu Bằng - Hấn đã đánh bạn tôi.

- Hiểu lầm thôi . - Tịnh Nghi nhỏ nhẹ - Tại anh ấy nóng quá . Thôi, cho em xin lỗi . Nếu muốn, cứ đánh em đi cho hả giận.

Tiếng em ngọt ngào phần nào xoa dịu cơn nóng giận, 1 gã hạ giọng:

- Nể tình cô em năn nỉ, tha cho hấn lần này . Bao gã xin lỗi rồi rút đi ngay.

- À ..đạ... - Tịnh Nghi cười xởi lởi - Đã nể thì nể luôn đi, anh cần xin lỗi của gã làm gì . 1 mình em xin lỗi đủ rồi .

Ấy thôi vậy ! Bàn tiệc hôm nay không tính tiền, coi như nhà hàng của em tạ lỗi với các anh.

- Có như vậy chứ.

1 gã bật cười, quay bảo tiếp viên dọn cho họ bàn khác . Tịnh Nghi lườm Hữu Bằng 1 cái dài:

- Còn đứng đó... có muốn ăn đòn không ?

Ríu ríu bước theo Tịnh Nghi, Hữu Bằng không hiểu sao hôm nay mình lại hành động thất phu lỗ mãng thế . Đánh khách hàng, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, anh không kiểm chế được cơn giận dữ . Bao nhiêu năm kinh doanh nhà hàng, anh đã bao lần đối phó với bọn côn đồ, nhậu say quậy phá tệ hại hơn nhiều, anh vẫn nhĩn, vẫn cười nói ôn hòa . Chỉ có lần này... sao lại thế ? Anh đã không nhin được khi nghe hấn xúc phạm Tịnh Nghi.

Tung cú đấm ra rồi, Hữu Bằng mới biết mình không đúng . May mà Tịnh Nghi lập uyển chuyển cứu nguy . Không thì cái vô chai nhọn liễu kia đã làm thủng ruột anh rồi.

- Tịnh Nghi ! Cám ơn cô - Ra khỏi phòng, Hữu Bằng vội nói ngay.

Tịnh Nghi không quay đầu lại . Hữu Bằng nói tiếp:

- Tôi đưa cô về nhé ? Hôm nay nội nấu bún bò, bảo tôi rước cô về ăn đấy . - Sợ cô lại chối, Hữu Bằng đặt chuyện.

- Anh cứ về trước, giải quyết xong công việc rồi tôi sẽ về ngay.

Nói rồi, Tịnh Nghi sải bước nhanh ra công . Viên quản lý cũng vừa về đến, trên tay cầm 1 vật gì đó vuông vuông.

Từ phía xa nhìn lại, Hữu Bằng thấy viên quản lý của mình trao vật đó cho Tịnh Nghi . Cô nhận lấy, mừng rỡ nắm tay hấn nói cười ríu rít:

- Tên Dũng vừa trao cái gì cho Tịnh Nghi thế ? - 1 tiếp viên tình cờ đi ngang, liền bị Hữu Bằng chặn lại.

- Dạ... - Anh ta vui vẻ - Qua sinh nhật ạ . Ngày mai là sinh nhật chị Nghi . Giám đốc có dự định gì chưa ? Nói rồi, chợt nhớ hôm nay Hữu Bằng rất quạu, không giống bình thường, anh ta sợ quá chuồn êm.

- Sinh nhật, lại còn tặng quà cho nhau nữa . Thân mật quá nhỉ ?

Xương quai hàm bạnh ra, hai hàm răng nghiến vào nhau nghe ken két, Hữu Bằng không hai bản mình đang nắm lại . 1 cái gì chợt dân làm cổ anh nghẹn nghẹn . Tên Dũng lâu cá này rõ ràng đã có ý định tán tỉnh Tịnh Nghi . Không phải bây giờ mà nhiều lần rồi, anh vẫn thấy hấn cùng Tịnh Nghi hát karaoke chung 1 bài . Giữa đám đông, cả 2 lại ngang nhiên cười nói chẳng coi anh ra gì cả.

- Gọi anh Dũng lên phòng giám đốc gặp tôi lập tức.

Bất chợt quay sang hét lớn với 1 anh bồi đang loay hoay dọn dẹp, Hữu Bằng xăm xăm bước vào văn phòng giám đốc, đóng sầm cửa lại.

- Vâng . Sếp gặp em có chuyện gì ạ ?

Không ahy tai họa sắp ập xuống đầu mình, viên quản lý bước vào văn phòng với nụ cười vui vẻ.

- Từ ngày mai, anh không phải đi làm, tôi quyết định sa thải anh.

Hữu Bằng gằn giọng . Không hiểu sao mình nghe ghét viên quản lý ưng ý nhất của mình đến thế".

- Sa thải tôi ? - Mặt tái xanh, Minh Dũng như ngạc nhiên, như lạ lẫm - Sao lại thế ? Em có phạm lỗi gì ?

- Ra khỏi phòng tôi lập tức.

Chỉ thẳng tay ra cửa hét lớn, nhìn Minh Dũng lùi thúi bước đi . Hữu Bằng nghe nhẹ hẫ đi . Dù biết đuổi Minh Dũng mình sẽ gặp nhiều khó khăn trong quản lý . Chẳng phải ai được tuyển dụng vào cũng hiểu ý anh như hấn .

Nhưng Hữu Bằng không nghe tiếng gì cả . Hừ ! Dám trèo cao, tặng cả quà cho Tịnh Nghi, trong lúc anh chưa biết ngày mai là sinh nhật của cô nữa chứ ? May mà gã tiếp viên kịp nhắc ra, không thì anh bỏ qua cơ hội làm hòa cùng cô rồi . May thật.

Vừa ngồi xuống đã đứng lên, Hữu Bằng đưa mắt ngó đồng hồ bấm:

- Quái ! Đi đâu mà lâu thế ! Hơn 9 giờ tối chứ có ít ỏi gì ? Thường ngày, cô đâu có thói quen đi sớm về trễ thế này ? Đi đâu cũng nói 1 tiếng chứ.

- Sen ! - Hữu Bằng lên tiếng gọi - Lúc sáng, mà thấy Tịnh Nghi đi có thái độ thế nào hả ? Cô ấy có xách va li không ?

- Không có . - Con Sen lắc đầu, lặp lại lần thứ 100 câu trả lời với Hữu Bằng - Lúc sáng, cô Nghi thay đồ đẹp ra đi với vẻ vui mừng phấn khởi lắm, ta không xách chiếc vali nào.

- Được rồi . - Hữu Bằng phẩy tay.

- Về xem phim tiếp đi.

- Dạ.

Con Sen nhẹn rùn vai . Nó biết mình khó mà yên thân coi đến hết bộ phim, vì 1 khi Tịnh Nghi chưa trở về, Hữu Bằng sẽ còn gọi nó lên để hỏi.

Thay đồ đẹp .ra đi với vẻ vui mừng... Hữu Bằng khẽ lắm bấm rồi bật người ngay dậy . Đứng rồi, sao anh ngu ngốc quá . Tịnh Nghi nhất định đã ra đi cùng tên Dũng . Không còn nghi ngờ gì nữa, cả hai nhất định đã có hẹn hò từ trước, không thì Tịnh Nghi đâu bỏ nhà đi, ngay khi anh vừa cho đuổi tên Dũng chứ ?

- Alô . - Nhấn nút chiếc phôn tay Hữu Bằng cao giọng gọi - Dũng đó phải không ? Tên khốn ! Ai cho phép mà quyến rũ Tịnh Nghi bỏ nhà đi hả ?

- Alô . Sếp đấy ư ?

Bên kia đầu dây, giọng tên Dũng lè nhè say khướt . Theo tập âm ồn ào, có thể đoán ra gã đang ở trong 1 bar rượu và đông đủ bạn bè:

- Sếp nói gì lạ vậy ? Em quyến rũ Tịnh Nghi của sếp bao giờ ? Lại còn dốt đi đâu nữa . Sếp không thấy em đang ở quán rượu ư ? Em buồn lắm sếp à ? Gần 3 năm làm trợ lý cho sếp, em chưa hề phạm 1 lỗi nào . Sếp đuổi oan em rồi. Cúp ngang điện thoại xuống bàn . Hữu Bằng đứng lên khỏi ghế, tiếp tục đi lại quanh phòng . Tịnh Nghi không ở cạnh bên tên Dũng . Cô đi đâu ? Liệu anh có đuổi oan viên trợ lý đặc lực của mình không ?

Oan hay không thì anh cũng đuổi rồi, bây giờ chuyện đó không đáng bận tâm đâu . Điều đáng lo lắng là... sự vắng mặt bất thường của Tịnh Nghi kia . Cô có biết cả ngày nay, anh phải tốn nhiều công sức lắm mới có thể chuẩn bị được cho cô 1 buổi tiệc sinh nhật chu đáo dường này.

Đề tạo sự bất ngờ, hôm nay anh không ghé qua nhà hàng đón Tịnh Nghi . Từ công trường, anh về thẳng nhà với 2 túi xách đầy nặng trĩu, làm nội và ba phải tròn xoe mắt nhìn anh như quái vật, khi thấy anh bỗng đổ ra đây nhà linh kinh nào hồ, nào kéo mạt đèn chớp tắt.

Ồ ! Ra thế . Biết anh tổ chức sinh nhật mừng Tịnh Nghi, nổi ngạc nhiên biến mất, nhường chỗ cho sự vui mừng . Họ đã tiếp tay anh trang hoàng nhà cửa thật tinh tường chu đáo.

Chữ đã dán, bàn cũng trang trí xong, nhìn lại ô bánh kem với món quà sinh nhật, Hữu Bằng hồi hộp chờ phút giây Tịnh Nghi đẩy cửa bước vào . Dàn đĩa CD đã cài đặt sẵn sàng . Chỉ cần nhấn nút là bản "Happy Birthday" sẽ vang lên: Ôi ! Hình dung đến vẻ mặt ngẩn ra vì ngạc nhiên, vì vui sướng của Tịnh Nghi, mà Hữu Bằng nghe nôn cả dạ . Chỉ còn 10 phút nữa thôi . Ngày nào Tịnh Nghi chẳng về nhà đúng 5 giờ chiều chứ ?

Cây kim đồng hồ chậm nhích dần từng giây một . Năm, 6, 7... và đến tận bây giờ đã là con số chín mà Tịnh Nghi vẫn bật tâm . 1 mình trong căn nhà rộng thênh thang, Hữu Bằng hết đứng lại ngồi, than vãn thờ dài, vào ra trông ngóng Tôn trọng phút giây lãng mạn của 2 người, ba, nội và cả con Sen nữa, đồng rừ nhau đến rạp xem cải lương rồi . Ai cũng nghĩ, giờ này anh và Tịnh Nghi đắm đắm, hạnh phúc lắm . Đâu ngờ anh hết đứng lại ngồi, lòng nóng như lửa đốt.

9 giờ 15 phút, cánh cửa rào xích mở . Từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, thấy Tịnh Nghi đang chậm rãi bước vào , Hữu Bằng mừng quýnh cả lên . Ôm vội bó hoa đã chuẩn bị sẵn, anh nép sát vào cánh cửa đứng yên, rồi Tịnh Nghi vừa bước vào là lập tức đưa ra hết lớn:

- Happy Birthday.

Nhưng... thật ngạc nhiên, thật hụt hẫng với Hữu Bằng, Tịnh Nghi đã không có 1 phản ứng bất ngờ nào . Không xúc động, chẳng mừng vui cũng không buồn nhìn qua công trình của anh suốt 1 buổi chiều chuẩn bị.

Bước chân đang vội chíchậm đi 1 phút, đôi mắt đượm vẻ u buồn, không nói không rằng, cô tiến về phía tủ áo chọn cho mình 1 bộ đồ.

- Đừng xuống dưới . - Hữu Bằng bước lại gần, nắm nhẹ tay cô vui vẻ . - Hôm nay tắm ở đây, toa lét của tôi đó, cô cứ sử dụng tự nhiên . Nhanh lên rồi cùng tôi mừng sinh nhật.

Giật mạnh tay rakhỏi tay anh, Tịnh Nghi quắc đôi mắt sáng chẳng hài lòng . Hữu Bằng lui về sau 1 bước rồi bưng bưng giận dữ, khi nghe hơi thở của cô nồng nặc mùi bia.

- Tịnh Nghi... - Hai hàm răng nghiến lại, Hữu Bằng trợn mắt - Cô vừa đi đâu về hả ? Tại sao đầu cổ, quần áo xộc xệch thế kia ? Có phải cô vừa tình tứ với tên Dũng khốn kiếp kia không ?

Sao cơ ? Tịnh Nghi nghe choáng váng . Hữu Bằng nghĩ cô tội tệt đến thế à ?

Anh nghĩ cô có thể qua đêm với bất cứ đàn ông trên thế gian này sao ? Tức ghen trào nước mắt nhưng cô cố ghìm, hắt ra mặt lên:

- Phải đó . Anh quyền gì mà dám can tội.

Nói rồi, đẩy mạnh Hữu Bằng sang 1 bên cô ôm bộ đồ vụn chạy đi ngay xuống thang lầu.

"Phải đó . Anh quyền gì cầm được tôi", lời nói như gáo dầu tạt vào đồng lửa đang cháy phùng phùng trong gan ruột Hữu Bằng . Hét lên 1 tiếng, như kẻ điên, anh chạy đến xô tất cả những thứ có trên bàn rơi xuống đất . Ly, chén, rượu, nến, hoa tan tành vỡ vụn dưới chân anh . Như vẫn chưa có đã nư con giận, anh lập úp luôn ổ bánh kem xuống đất rồi xé tung bó hoa... té ngổi xuống salon bất động.

Sao mình cứ như thằng điên, cứ bị kích động, không kiềm chế được, mỗi khi hình dung đến cảnh Tịnh Nghi thân mật cùng người khác ? Mình đã yêu nên ghen chằng ? Hữu Bằng nghe hoảng sợ cùng ý nghĩ . Anh muốn phủ nhận chúng đi, nhưng càng chối bỏ, càng nhận thức rõ ràng hơn . Anh đã yêu Tịnh Nghi, 1 sự thật hiển nhiên rồi.

Nếu không thì việc gì anh phải lo lắng, ghen hờn, giận dữ ? Cô muốn thân mật với ai là quyền của cô mà . Anh có phải là chồng của cô đâu mà can ngăn, cấm đoán ? Trời ơi ! Vô lý quá ! Anh phải làm sao ? Làm cách nào để cô phải là của mình bây giờ ? Anh muốn chiếm hữu cô, độc quyền chiếm hữu cô, như hôm nào ở rừng thông đã bắt cô phải hoàn toàn thuộc về mình như vậy.

Nhắc đến chuyện hôm nào ở đồi thông, con giận trong lòng Hữu Bằng bỗng dịu đi nhanh chóng . Đưa tay ôm lấy đầu, anh nhận ra những ngày gần đây tình cảm mình dành cho Tịnh Nghi thay đổi rất nhiều, không còn là sự lạnh nhạt, lạnh lùng như trước nữa . Anh thấy cô thật thân quen gần gũi với mình . Lúc nào cũng muốn thân mật, nói cười, muốn với cô tìm 1 nơi thanh vắng tâm sự, chuyện trò. Muốn chăm sóc, tặng quà... muốn làm cô vui lòng đẹp ý.

Anh không còn vô tư hể đặt lưng xuống giường là lập tức ngủ ngay . Không gian dường như chật hẹp hơn, để anh lúc nào cũng muốn tháo bỏ bức màn ngăn cách giữa cô với mình . Những đêm khuya thức giấc, len lén vạch màn nhìn Tịnh Nghi ngủ, lòng anh lại nôn nao, muốn được nắm tay, được đặt ngay nụ hôn xuống môi cô đến thế ? Trời ơi ! Đã nhiều lần, anh phải vùng ra nhảy ào vào bồn nước để tránh không phạm lỗi với cô rồi ?

Suy nghĩ, cuối cùng rồi cũng hoàn suy nghĩ, cái vòng luẩn quẩn chằng hé mở cho anh 1 lối thoát nào . Phải làm gì để vui lòng Tịnh Nghi đây, chứ mà nhìn vẻ khinh khỉnh của Tịnh Nghi Hữu Bằng không sao chịu nổi.

Cánh cửa bật mở, Tịnh Nghi bước vào . Đưa mắt nhìn qua đám mảnh chai vỡ vụn dưới chân 1 cái, Tịnh Nghi chợt cười khan 1 tiếng rồi đi thẳng đến bàn trang điểm, thản nhiên trét đầy lên mặt 1 lớp kem trắng toát.

Bình thường, hành động này làm Hữu Bằng rất khó chịu . Tịnh Nghi cũng biết, nên ít khi nào trang điểm trước mặt anh . Cô ấy làm vậy để chọc tức mình đây . Hữu Bằng biết nhưng không cảm thấy khó chịu chút nào . Bước đến cạnh bên Tịnh Nghi, Hữu Bằng hạ giọng:

- Xin lỗi, lúc này tôi lỡ lời . Lê ra tôi không nên nghi ngờ nhưng ..sự thật cả ngày nay cô đã đi đâu, lại có mùi bia nữa ? Tịnh Nghi có biết... tôi lo lắng lắm không ?

Lo lắng ! Tịnh Nghi cười mai mỉa, thêm 1 cục kem được trảy lên mặt.

- Tịnh Nghi ..đôi bụng chưa ? - Không để ý đến hành động khiêu khích kiêu con nít của Tịnh Nghi, Hữu Bằng triu mến - Tôi dọn cơm cho Tịnh Nghi ăn nhé ?

Dọn cơm cho mình ăn ư ? Đôi mắt Tịnh Nghi mở lớn . Không đợi cô trả lời, Hữu Bằng chạy vội đi ngay.

- Chẳng còn gì ăn cả . - 1 lúc Hữu Bằng chạy ra tiu nghiu - Ngoài món canh "Thập tam thái bảo" thôi.

Rồi giậm chân Hữu Bằng tự trách:

- Cũng tại tôi hết, tự nhiên hất đổ hết tron . Không thì sẽ được 1 bữa ra trò . Cho cô hay, từ chiều tới giờ, mãi lo chuẩn bị sinh nhật cho cô, tôi cũng chưa ăn gì cả.

Sinh nhật của mình ư ? Tịnh Nghi nhiu mày thâm nhớ . Đúng rồi . Hôm nay là 12 tháng 10 . Vậy ra những thứ này Hữu Bằng làm để mừng sinh nhật mình đây ư ? Chao ôi ! Đầy đủ quá . Cả hoa, cả nến, cả bánh kem rồi 1 bàn tiệc đầy những món ăn mình thích . Hữu Bằng còn tự cắt cả chữ để dán lên tường nữa . Công phu thế này, chắc anh phải tốn nhiều công lắm . Nhưng tại sao Hữu Bằng phải tổ chức sinh nhật cho cô chứ ? Anh thật sự quan tâm, hay chỉ màu mè che mắt thế gian, hay đơn giản làm cho vừa ý nội ?

- Tất cả đã đổ bể hết rồi . - Hữu Bằng nhìn quanh tiếc rề rồi kêu lên - Nhưng không sao, vẫn còn 1 vật còn nguyên tặng cô đây .

Chương 14

Vói tay ra sau lấy 1 hộp giấy vuông vuông to bằng mặt bàn kiếng salon trao cho cô, anh vui vẻ - Quả mừng sinh nhật cho cô đó, mở ra xem có thích không ?

Nhìn anh 1 cái, Tịnh Nghi từ tốn mở lớp giấy hoa gói bên ngoài . Từ trước đến nay, ngoài Nhật Hà ra, cô chưa được ai tặng quà sinh nhật bao giờ cả.

Ồ ! - Nấp hộp bật mở, Tịnh Nghi sững người ra chết lặng trước 1 tặng phẩm quá tuyệt vời . Trước mặt cô là 1 cánh rừng thông tuyệt đẹp . Người thợ thiên tài đã khéo nghĩ ra cách dùng những trái thông để thủ nhỡ rừng thông vào hộp gỗ . Sinh động với những con đường nhỏ ngoằn ngoèo khuất dần trong đám cỏ xanh nhân tạo . Thật thích làm sao, những chú ngựa bạch được bồi bằng giấy thông dong dạo bước cạnh những anh chàng phỏ nhảy . Lại có cả 1 cỗ xe ngựa đẹp như cỗ xe của các nàng công chúa ngày xưa nữa . Tò mò, Tịnh Nghi vạch khe tấm rèm bên khung cửa xe ngựa lên và ồ to 1 tiếng ngạc nhiên thích thú.

Đúng là mình đây mà . Tịnh Nghi nhận ra ngay con búp bê bông gòn đó là mình, không chỉ vì nó mặc chiếc áo đầm trắng của cô ..mà có mái tóc, gương mặt ..thậm chí chiếc vòng bạch kim đeo o8? cổ tay cũng là của cô tất cả . Ai mà khéo tạc hình đến thế ? Chẳng trai ngồi cạnh bên cô, nhìn thoáng qua thôi cũng biết là Hữu Bằng...

- Có thích không ?

Bám tìm những diễn biến trên nét mặt cô, Hữu Bằng e dè hỏi .Con mắt liếc quanh, Tịnh Nghi đẩy chiếc hộp ra xa nói ngược lòng:

- Không thích !

- Không thích thật ư ?

Hữu Bằng hỏi lại . Tịnh Nghi nhẹ gật đầu rồi kinh hãi kêu lên, khi thấy Hữu Bằng toan cầm chai rượu rưới vào chiếc hộp :

- Ê ! Anh làm gì vậy ?

- Tôi đốt nó . - Hữu Bằng đáp lạnh lùng - Cô không thích thì ..còn để làm gì.

Chiếc quạt ga trên tay anh nhúng lửa, Tịnh Nghi vội ôm chiếc gỗ vào lòng:

- Tôi không cho anh đốt đâu ..nó là của tôi rồi.

- Nhưng cô vừa bảo là không thích nó mà.

- Tôi chỉ nói vậy thôi . - Mắt Tịnh Nghi long lanh sáng - Nhưng tại sao anh lại tặng nó cho tôi chứ ?

Hữu Bằng nói ngay không suy nghĩ:

- Vì tôi nhớ hôm ở rừng thông, cô bảo là thích trái thông lắm, muốn nhặt thật nhiều nhưng lại không có cơ hội mang về, nên ..mới nghĩ ra món quà này . Cô thích nó chứ ?

Sợ anh lại đốt nó đi, Tịnh Nghi gật đầu nhẹ nhẹ.

- Thật à... Ôi ! Tôi mừng quá ! Đưa tay ôm ngực, Hữu Bằng vui như đứa trẻ . Rồi nhân lúc cô vui, anh ngập ngừng dò hỏi :

- Tịnh Nghi ! Sao cô tránh mặt tôi hoài vậy ? Chuyện ngoài rừng thông hôm trước, tôi thật tình không cố ý .Tịnh Nghi đừng giận tôi nữa nhé ? Hay là cô muốn tôi quỳ xuống chân xin lỗi mới tha cho ?

Thấy Hữu Bằng sụp quỳ dưới chân mình, Tịnh Nghi sợ quá la lên:

- Ê ! Đừng làm như vậy . Tôi không giận anh chuyện ở rừng thông, chỉ tức vì bị anh coi thường rề rúng thôi.

- Coi thường, rề rúng cô ? Hữu Bằng trợn mắt - Bao giờ ? Cô đừng vu oan giá họa cho tôi.

- Không có ư? - Chột tức lên, Tịnh Nghi òa khóc - Vậy chứ ai ..ai đã dùng chỉ phiêu ném vào mặt tôi khi đó chuyện xảy ra ? Anh xem tôi là hạng người gì ? Gái đứng đường có phải không ?

- Ôi, trời ơi ! - Hữu Bằng sợ hãi - Tịnh Nghi! Cô nói gì lạ vậy . Tôi làm sao dám so sánh cô với bọn người kia chứ ? Hèn gì cô giận tôi như vậy . Xin thề trời đất, tôi có chút nào rề rúng cô, xin cho bị thiên lôi đánh tan thân, mất xác đi.

- Nếu không nghĩ thế, sao anh lại dùng tiền ..đền bù cho tôi chứ ?

Tịnh Nghi tâm tức . Hữu Bằng nhẹ rút khăn lau nước mắt cho cô:

- Tôi cũng không biết nữa . Có lẽ ..lúc đó tại tôi quýnh quá không kịp suy nghĩ . Thấy cô khóc lòng tôi rối bời... chỉ muốn làm vui lòng đẹp dạ cô ..Rồi lại nhớ tiền là thứ cô thích nhất... nên...

- Nên ..nên như vậy phải không ? - Nhẹ cả lòng trước lời giải thích của anh, nhưng giận anh bảo mình là kẻ chi biết ham tiền, Tịnh Nghi lại hét lên - Tiền không phải là thứ tôi thích nhất.

- Thế... cô thích nhất cái gì ? - Hữu Bằng ngờ ngác, rồi như chợt nhớ, anh reo lên mừng rỡ - A! Đúng rồi . Vậy mà tôi quên mất . Cô không thích tiền, chỉ thích ăn thôi, có đúng không ?

- Hết tiền rồi đến ăn ..- Giậm mạnh chân xuống đất, Tịnh Nghi kéo dài giọng tức tối - Toàn nghĩ về người ta như vậy, trách sao không bị giận ..

- Thế ..Tịnh Nghi thích gì hả ? - Hữu Bằng đưa tay gỡ tóc - Thích gì ..cứ nói ra đi ..đừng bắt tôi đoán nữa, thật đó . Tâm lý phụ nữ ..tôi ..không biết đâu...

- Không biết thì thôi.

Tịnh Nghi quay lưng dần dỗi . Hữu Bằng ngẩn người ra 1 lúc, lại nói:

- Minh tìm cái gì ăn nhé ?

- Lại ăn !

Quay mặt lại hét lên, rồi bật cười xòa, Tịnh Nghi không tài nào giận nổi nữa rồi, Hữu Bằng đúng là chàng ngọc.

- Ừ, thì ăn.

- Đến nhà hàng nào hả ?

Hữu Bằng mừng rỡ họ Tịnh Nghi lười biếng :

- Ở nhà . Ăn đỡ món canh "Thập tam thái bảo" gì của nội nấu đi, cũng ngon lắm mà.

- Ngon lắm . Nhưng... - Đưa tay gỡ tóc . Hữu Bằng cười ngượng nghịu - Tôi không ăn được.

- Sao thế ?

Tịnh Nghi ngậy thơ . Hữu Bằng đành nói huỵch toẹt ra:

- Vì nếu ăn... chuyện hôm nọ Ở rừng thông ..sẽ xảy ra nữa đó.

- Há !

Chợt hiểu ..Tịnh Nghi đỏ má thẹn thùng . Hữu Bằng lại rú:

- Đi chứ ?

- Không.

Hai bên má phình to, Tịnh Nghi quay mặt đi bên lên . Ghét ghê ! Tự nhiên cứ nhắc chuyện rừng thông . Hồng biết con gái người ta nghe mấy chuyện này thì xấu hổ lắm sao ?

- Sao há ? Giận nữa à ? - Hữu Bằng lo lắng.

Không còn giận chút nào, nhưng Tịnh Nghi vẫn ngầu nét mặt:

- Ừ, giận đó.

- Làm sao mới hết giận bây giờ ?

Khổ sở, Hữu Bằng đưa tay gỡ tóc . Tịnh Nghi nghiêm giọng:

- Xòe tay ra ?

- Để làm gì ? - Hữu Bằng không tài nào đoán nổi.

- Cho chữa nè ! - Đánh mạnh 1 cái vào tay Hữu Bằng, Tịnh Nghi nói với vẻ bề trên - Từ nay cấm nhắc chuyện rừng thông nữa.

Biết Tịnh Nghi đã hết giận, Hữu Bằng mừng rỡ kêu lên :

- Xin tuân lệnh . Rồi . Đi ăn chứ ?

- Hồng.

Đôi má cô lại phình to . Hữu Bằng tiu nguiu lắc đầu :

- Bộ tính ..nhịn đói ngủ hả ?

- Không có - Tịnh Nghi cười trong bên lên - Thấy anh chuẩn bị bữa sinh nhật tươm tất quá tôi chẳng nỡ nào mà không dự . Thôi, còn bao nhiêu ăn bấy nhiêu.

- Không còn ăn được đâu, đã đồ hết trơn rồi.

- Tôi thấy 1 món vẫn còn ăn được.

- Món nào ? - Hữu Bằng ngờ ngác.

- Món này.

Nói rồi Tịnh Nghi cho tay vào giữa ổ bánh kem bóc ngay 1 miếng to cho vào miệng . Chưa từng ăn kiểu này bao giờ, Hữu Bằng thấy ghê ghê làm sao ấy . Nhưng nhìn cái miệng của Tịnh Nghi ăn ngon lành quá, Hữu Bằng lại sợ Tịnh Nghi ăn hết . Vội ngồi xuống, anh chọc tay vào giành 1 miếng to hơn.

Mãi ăn, cả hai không nhận thấy mình bị tèm lem đầy những kem, đến khi no rồi, ngẩng dậy nhìn nhau mới thấy thật buồn cười . Thế là Tịnh Nghi và Hữu Bằng cả hai đồng phá ra cười ngặt.

- Tịnh Nghi ơi ! Tối nay đi xem ca nhạc nhé . - Chia hai chiếc vé mời hàng đặc biệt ra trước mặt Tịnh Nghi, Hữu Bằng vui vẻ - Ghế hạng A đó . Thích không ?

Những tưởng Tịnh Nghi sẽ nhảy cẫng lên mừng, nào ngờ Tịnh Nghi chỉ rùn vai một cái :

- Thôi, không đi đâu.

- Vậy chứ ở nhà làm gì ? - Hữu Bằng giấu nổi thất vọng vào ánh mắt.

Tịnh Nghi che miệng ngáp :

- Tôi ngủ . Anh đi một mình đi.

Ném hai chiếc vé xuống bàn, Hữu Bằng ngồi như quả bóng xì hơi :

- Nếu cô ngủ, tui cũng ngủ luôn.

- Ngủ thì ngủ . - Tịnh Nghi che miệng ngáp - Tôi dạo này sao cứ buồn ngủ hoài à.

Hữu Bằng nhìn cô chăm chú :

- Đó là triệu chứng của mấy người sắp mập lên rồi đấy.

- Cầu mong như vậy.

Vừa nói, Tịnh Nghi vừa leo lên giường . Nhìn cô kéo tấm màn ngăn cách ra, sao hôm nay Hữu Bằng nghe ghét quá, Hữu Bằng bèn đặt chuyện :

- Người ta nói cái giường mà có cái màn chính giữa là hồng nên đâu . Hay bữa nay mình dẹp nó đi ngen ?

- Tự nhiên lại dẹp . - Giọng Tịnh Nghi nhừa nhựa - Hay là tại anh muốn giờ trò gì ?

- Ô ! Không, không có đâu . - Bị nói trúng tim đen Hữu Bằng què quá chối ngay - Cô muốn để thì cứ để y ... lỡ có chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm đâu đó.

- Chuyện gì là chuyện gì ? - Ló đầu ra khỏi cái màn ngăn Tịnh Nghi lo lắng hỏi.

- Thì bị ... - Bị hỏi gấp quá, Hữu Bằng đáp nhanh chẳng suy nghĩ - Hai người ... sẽ có một người chết đó.

Câu đáp quả thật ác liệt ! Tịnh Nghi bật dậy ngay :

- Thật vậy sao ? Vậy thì dẹp đi !

Nói rồi, Tịnh Nghi quơ tay dẹp luôn cái màn vào một góc . Không ngờ, Tịnh Nghi lại tin người nhanh như thế, Hữu

Bằng cố nén cười thâm nghĩ : Biết vậy, mình đã nói mấy bữa nay rồi.

- Sao hả ?

Thấy Hữu Bằng tùm tùm cười, Tịnh Nghi thoáng nghi ngờ . Lỡ cười rồi nên phải cười luôn, Hữu Bằng gằn giọng :

- Chuyện người ta đồn, biết có thật hôn mà sợ ?

Một lần nữa, Tịnh Nghi lại lọt vào cái bẫy của Hữu Bằng :

- Sợ sao không ? Phòng bệnh trước hay hơn.

Rồi cô nhảy tót lên giường, nằm sấp xuống cái gối thơm . Hữu Bằng nhìn vô mắt Tịnh Nghi hỏi nhỏ :

- Nói tôi nghe đi, hôm bữa Tịnh Nghi đi đâu và đi với ai vậy ?

- À ! Phải rồi ...

Chợt nhớ ra Tịnh Nghi quay mặt lại . Rồi nhận ra mặt mình gằn mặt Hữu Bằng quá . Tịnh Nghi hốt hoảng bật ngay dậy, hét lên :

- Xích ra ! - Rồi nhanh tay đặt luôn cái gối ôm vào giữa làm ranh giới - Cấm xâm phạm gia cư bất hợp pháp . Bằng không anh sẽ phải xuống salon ngủ đó.

Lời đe dọa quả hiệu lực, Hữu Bằng vội lăn tuốt ra xa :

- Rồi ... nói đi.

Mặt Hữu Bằng nhăn nhó . Tịnh Nghi ra chiều bí mật :

- Anh sẽ giết mình cho coi . Cả ngày hôm đó tui đã gặp một người đàn bà và một người đàn ông ...

- Là ai ?

- Mẹ anh đó.

- Mẹ tôi ? - Hữu Bằng cười lớn - Cô nói đùa hay quá.

- Không . Tôi không nói đùa đâu . - Tịnh Nghi nghiêm nét mặt - Và điều này nữa ... Tú Chi, cô bé bán hoa hồng chính là em ruột của anh.

Tịnh Nghi thật hay đùa vậy nhì ? Hữu Bằng hoang mang quá . Nhìn mặt Tịnh Nghi không có vẻ gì đùa cả . Nhưng nếu thật thì càng vô lý nhiều hơn . Cô làm sao biết mẹ anh là ai mà gặp chứ ?

- Tôi đến nhà Tú Chi chơi, không ngờ gặp được mẹ anh . - Như biết nỗi thắc mắc của Hữu Bằng, Tịnh Nghi giải thích - Mới đầu tôi cũng hồng tin, đến khi nhìn thấy hình ba anh và bà chụp chung trong ngày cưới mới tin được đó . Để tôi cho anh xem nhé ?

Nói rồi, Tịnh Nghi lấy từ dưới gối ra một tấm hình đen trắng, nói như khoe :

- Tại Tú Chi không biết gì, nên tôi mới dụ mượn được đó.

Cầm lấy tấm hình, mắt Hữu Bằng tối sầm đi . Hai hàm răng nghiến lại, anh vò nát tấm ảnh trên tay . Tịnh Nghi hốt hoảng chồm lên giằng lại tấm hình :

- Ê ! Anh làm gì vậy ? Tôi còn phải trả lại Tú Chi mà.

- Tôi cấm cô từ nay đến gặp bà ta, cũng không được nhắc đến từ mẹ trước mặt tôi nữa đó.

Về mặt Hữu Bằng thật hung dữ . Tịnh Nghi ngỡ ngác :

- Vì sao chứ ?

Hữu Bằng hét lên :

- Trong đời tôi không có người mẹ lằng lộn ... vô lương tâm ấy.

- Không . - Tịnh Nghi nhẹ lắc đầu - Anh hiểu lầm rồi . Mẹ của anh thật không xấu xa như anh nghĩ . Bà rất nhân hậu, hiền lành và rất quan tâm về anh đấy . Để hôm nào, tôi đưa anh đến gặp bà ...

- Đừng tốn công vô ích . - Hữu Bằng xẵng giọng - Cả đời này, kiếp này, tôi sẽ không nhìn đến mặt bà ta đâu.

- Đừng nói thế, tội lỗi lắm Hữu Bằng . - Tịnh Nghi nhẫn nại - Hãy nghe tôi kể chuyện mười bốn năm về trước . Sự thật ...

- Cô im đi . - Hét lớn, cắt ngang lời Tịnh Nghi, Hữu Bằng vụt bước xuống giường - Tôi không muốn nghe gì cả .

Còn nữa, cảnh cáo cô ... không được kể chuyện này cho ba tôi đó . Bằng không, đừng trách tôi.

Nói xong, anh bước nhanh ra khỏi phòng, cánh cửa đập mạnh sau lưng . Tịnh Nghi ngã lăn ra giường thờ dài chán nản . Bà Quỳnh nói không sai, lòng thù hận của anh với mẹ sâu sắc quá, không thể một sớm một chiều xóa tan đi.

Thuyết phục được anh, có lẽ cô phải dùng nhiều công sức lắm . Nhưng dù có khó khăn cách mấy, Tịnh Nghi như lòng không bỏ cuộc.

Nhất định cô phải thành công, phải giúp bà Quỳnh đoàn tụ với chồng con, dù bà không một lời nhờ vả.

Quả không ngoài dự đoán, đúng là ba đã đến tìm người đàn bà ấy . Từ bên kia đường nhìn qua, thấy rõ ràng ông queo vào con hẻm nhỏ, Hữu Bằng hét lên 1 tiếng to giận dữ.

- Trời ơi ! Điều mà anh sợ nhất trong đời đã đến rồi . Ba đến tìm người đàn bà ấy, chuyện gì sẽ xảy ra ? Hơn ai hết, Hữu Bằng biết rõ tính ba . Bao nhiêu năm dài, ông vẫn không quên được người đàn bà bội bạc đó, vẫn chờ mong, vẫn kiếm bà, hy vọng bằng mọi cách ông sẽ thuyết phục bà trở lại . Mà chuyện đó xem ra chẳng khó khăn gì, 1 khi đã cho Tịnh Nghi đến báo tin, hẳn bà ta đã có ý đồ quay trở lại.

Tịnh Nghi . Nhắc đến Tịnh Nghi, cơn giận của Hữu Bằng lại sôi lên . Thật là nhiều chuyện, tài lanh, dư hơi quá . Cô chẳng coi anh ra gì cả... nên mặc dù đã bị anh cảnh cáo, cấm đoán, cô vẫn ngang nhiên tiết lộ với ba, thậm chí còn nói vào đề 2 người đoàn tụ nữa.

Tất cả cũng tại Tịnh Nghi thôi . Cơn giận cao ngút trời xanh, quên mất việc mình đến đây để làm gì, Hữu Bằng rồ ga cho xe phóng vọt đi ngay . Tịnh Nghi ơi ! Nếu ba tôi đem người đàn bà ấy trở về, việc đầu tiên tôi làm là giết cô chết đó.

Hữu Bằng không sao hình dung nổi cơn giận của mình, khi ba dẫn người đàn bà ấy về nhà rồi vui vẻ bảo rằng: "Hữu

Bằng, chào mẹ đi con... "

Mẹ à ! Chiếc xe phóng ào qua đèn đỏ, Hữu Bằng không bận tâm đến tiếng thét của nhiều người, đôi mắt ngầu tin lừa bặc .Không hiểu sao thế gian này lại có người trơ trên, vô liêm sỉ như bà vậy.

Muốn trở về ư ? Hừ ! Bà hẳn đang bị những lời kể lể, những giọt nước mắt của bà ta làm cảm động, mềm lòng . Trời ơi! Chẳng tốt lành gì đâu . Quay trở lại, chẳng qua bà ta đã cùng đường, đã bế tắc rồi . Sao bà nhẹ dạ cả tin đến thế ? Sao bà không nhanh chóng đoán ra rằng, những gã đàn ông vây quanh vì mê mẩn sắc đẹp của bà năm xưa đã quay lưng lại, hất hủi bà . Bởi sắc đẹp là 1 thứ không còn tồn tại mãi với thời gian . Không còn nơi nương tựa, bà mới buộc lòng quay về với ba thôi . Vì hiện tại, ngoài ba ra, ai có thể cứu mang 1 bà lão sáu mươi, lại còn đèo thêm 1 cô con gái nhỏ.

Con gái ..Trời ơi ! Nhục nhẽ, xấu hổ quá ! Tại sao anh lại là máu thịt của người đàn bà xấu xa, trơ trên vô liêm sỉ ấy ? Bà thật không biết nhục, biết thẹn là gì, đã có con hoang với người khác còn dám gặp chồng ư ?

Không . Không bao giờ Hữu Bằng này gọi bà là mẹ, cũng không bao giờ chấp nhận cùng sống chung với bà trong 1 mái nhà . Nếu bà đưa bà về, anh nhất định sẽ bỏ nhà đi, sẽ đem theo bà nội, sẽ giận luôn bà nữa...

Nói cảm hờn dành cho phụ nữ vừa tạm nguôi, vì những đức tính cao đẹp của Tịnh Nghi vụt tan tành trong suy nghĩ của Hữu Bằng . Chưa bao giờ anh thù ghét, căm hận con gái bằng lúc này . Không sai với những nhận xét của anh đâu, phụ nữ chính là những con ký sinh trùng dơ bẩn, chuyên bám vào đàn ông mà sống, mà đục khoét ..mà làm khổ họ suốt đời thôi, cả Tịnh Nghi cũng thế... không ngoại lệ...

Vụt thẳng gấp xe trước hiên nhà, Hữu Bằng mở cửa xe, hùng hổ bước vào . Chưa qua ngưỡng cửa, anh đã cất giọng to vang dậy:

- Tịnh Nghi ! Tịnh Nghi đâu...

Giọng anh chất chứa bất ngờ vang lớn, đánh thức cả bà Thanh đang lim dim mắt ngủ, cho Tịnh Nghi nhổ tóc sâu .

Từ trên ban công, Tịnh Nghi ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì mà ồn ào vậy ?

- Cô xuống đây mau !- Hữu Bằng gầm to.

Bà Thanh cuộn gọn mớ tóc lại:

- Con xuống thử coi nó làm gì mà hét ghê vậy ?

- Dạ.

Từng bước chậm xuống lầu, Tịnh Nghi có thể hiểu chuyện gì đủ làm Hữu Bằng nổi trận tam bành . Nhưng ngoài cách nói cho ông Thái biết, cô chẳng biết cách nào hay hơn cả . Bà Quỳnh cấm, nhưng vì cô không thể nào yên lặng để bà chịu bất công, chịu sự hiểu lầm mãi thế.

- Hừm...

Bốp... Bốp...

Vừa chạm chân xuống đất, Tịnh Nghi vừa hé môi, chưa kịp nói câu nào đã bị Hữu Bằng vung tay tát ngay 2 tát như trời giáng vào giữa mặt tối tăm mặt mũi.

- Tại sao cô dám cãi lời tôi ? Tại sao, tại sao hả ?

2 cái tát không đủ làm cơn giận trong lòng Hữu Bằng hạ xuống, tóm lấy cổ của Tịnh Nghi lay mạnh, anh như muốn xé cô ra hàng 100 mảnh mới vừa lòng:

- Tại vì tôi không muốn mẹ anh bị oan ức mãi như thế.

Nhìn thẳng đôi mắt vào Hữu Bằng, Tịnh Nghi trả lời trong cơn ho sặc sụa...

- Bà ấy thật không xấu như anh nghĩ . Bao năm rồi, bà chỉ yêu thương, quan tâm đến anh...

- Im ngay ! - Hữu Bằng ném mạnh tay, xô Tịnh Nghi té vào ghế salon . 1 cạnh bàn va vào đầu cô chảy máu, cùng lúc bà Thanh trên lầu vừa chạy xuống . Thấy Hữu Bằng xô ngã Tịnh Nghi, bà hốt hải chạy đến bên cô, lo lắng:

- Hữu Bằng ! Tại sao lại đánh vợ ? Con điên rồi hả ?

- Vợ ..- Như bị phát điên, Hữu Bằng phá ra cười ha ha... - May mắn là con không ngu dại như đàn ông trên thế gian này, đem hồ ly tinh về nhà ôm ấp.

Ngoéo tay, xách cổ áo lôi Tịnh Nghi đứng dậy, kéo cô vào sát ngực mình, anh hét:

- Biền ngay ! Cút xéo khỏi mắt tôi lập tức ! Đồ quý hiện hình ! 14 năm trước, bà ta đã làm tan nát gia đình tôi ! 14 năm sau lại đến lượt cô...

- Hữu Bằng ! Buông Tịnh Nghi ra ! - Bước lên gỡ tay Hữu Bằng ra khỏi ngực áo Tịnh Nghi, bà Thanh giận dữ -

Cháu điên rồi phải không ? Tự nhiên lại nhắc chuyện 14 năm về trước.

- Không phải tự nhiên đâu, mà là sự thật.

Lấy tay lau ngang dòng máu rỉ ra ở khóe môi, Tịnh Nghi ôn tồn nói . Hữu Bằng lại hét lên:

- Im ngay ! Nếu cô còn dám nói lời nào, tôi sẽ cắt lưỡi cô.

- Dù anh có giết, tôi vẫn nói . - Tịnh Nghi không nao núng - Vì sự thật vẫn là sự thật thôi . Dù anh chối bỏ, bà ấy vẫn là mẹ của anh và dù bị hiểu lầm, bà ấy vẫn cứ là người tốt, đáng được yêu thương, kính trọng.

- Mẹ của Hữu Bằng ? - Bà Thanh lăm bằm - Phương Quỳnh nó đã về rồi ư ?

- Bà ấy không phải là mẹ của tôi - Hữu Bằng hét lên - Tôi không có 1 người mẹ lăng loàn, trác nết, vô lương tâm không biết gì liêm sỉ như bà ấy . Cả cô nữa, vô đạo đức, không tự trọng . Cô đã nhận bà ấy bao nhiêu tiền để về đây khuấy đảo cuộc sống yên bình của cha con tôi chứ ? Có phải 2 người đã có âm mưu từ trước ?

- Khôn nạn !

Bị xúc phạm, Tịnh Nghi tức giận . Không nén nổi, cô vung tay tát vào mặt Hữu Bằng, nhưng bị anh chụp được.

Sững sờ như mình bị xúc phạm thế, kê mặt mình vào sát mặt cô, Hữu Bằng gầm giọng:

- Cái trò vờ cao thượng, giả nhân, giả nghĩa của cô bị tôi phát hiện rồi . Cô cũng giống như bà ấy, như tất cả phụ nữ khác trên đời . Trắc nết, lẳng lơ, mưu đồ, xảo nguyệt . Nói cho cô và cả bà ấy hay nữa, 1 khi Hữu Bằng này còn sống thì cả 2 không ai được đặt chân vào nhà này . Hãy từ bỏ ý định dòm ngó gia tài của tôi đi !

Dòm ngó gia tài của anh ư ? Lùi về sau 1 bước, Tịnh Nghi nghe hụt hẫng . Không ngờ Hữu Bằng lại nghĩ mình như thế . Thì ra, bao lâu nay những gì tốt đẹp cô dành cho anh, anh đều nghĩ là cô cố tình làm ra để mua lòng, để chinh phục anh, để được thừa hưởng cái gia tài của anh ư ? Đau lòng quá, Tịnh Nghi không kiềm được những giọt nước mắt lăn dài xuống má...

Giọt nước mắt tủi hờn lẫn cái nhìn uốt nghẹn của Tịnh Nghi làm Hữu Bằng thoáng nao lòng, nhưng anh gạt đi ngay . Đừng để bị mắc lừa, thủ đoạn của đàn bà thôi.

- Lại khóc ! Và có lẽ ở đằng kia, trong 1 căn nhà nhỏ, bà ta cũng đang khóc sụt sùi, khăn cầu lông thương hại của ba rồi đấy . Đàn bà các người sao hay quá, không biết tự trọng là gì cả...

- Còn anh... - Tịnh Nghi thét lên trong tiếng khóc - Anh thì hơn gì ai chứ ? Tôi tiếc là đã hiểu lầm, đã quan tâm lo lắng đến anh . 1 ngày không xa, anh sẽ phải hối hận về những ý nghĩ của mình.

Nói xong, cô giật mạnh tay bỏ chạy nhanh ra cửa . Bà Thanh dợm đuổi theo, nhưng Hữu Bằng đưa tay cản lại:

- Cứ mặc cô ấy, con tin là cô ấy sẽ chẳng dám bỏ đi đâu.

- Có chuyện gì mà Tịnh Nghi vừa khóc vừa đâm đầu chạy ra thế ? Ba gọi mãi cũng không ngừng . Có phải con vừa gây với nó không ?

Ông Thái chợt bước vào nhà nhìn Hữu Bằng, lo lắng:

- Phải . - Châm điều thuốc, Hữu Bằng ngồi xuống ghế gác tréo chân, trả lời xác xược - Con vừa đuổi cô ấy ra khỏi nhà mình đó.

- Đuổi ? - Ông Thái kinh hoàng - Sao lại đuổi ? Tịnh Nghi đã làm gì nên lỗi ?

- Cô ấy chỉ phạm 1 lỗi duy nhất thôi . - Hữu Bằng quắc đôi mắt sáng - Lỗi cùng chung giới tính với người đàn bà vô liêm sỉ đã sanh 1 thằng Hữu Bằng này.

- Hữu Bằng ! - Ông Thái cau mày - Thái độ của con hôm nay sao lạ quá ?

- Sẽ còn lạ hơn nữa, nếu ba còn tiếp tục quan hệ với người đàn bà ấy.

Hữu Bằng dúi mạnh điều thuốc vào chiếc gạt tàn . Bà Thanh bước lại gần con:

- Thái ! Có phải con vừa từ ở chỗ Phương Quỳnh về không ?

- Phải, mẹ à - Ông Thái gạt đầu vui vẻ - Con vừa thuyết phục được cô ấy trở về.

- Sao, trở về à ?

Bà Thanh như bị bất ngờ . Hữu Bằng ngẩng dậy hét lên:

- Nếu ba đem bà ấy trở về, con sẽ không ở trong nhà này nữa, con sẽ đem nội theo . Con không thể sống chung với người đàn bà lẳng lơ loạn ấy . Không trả lời, bà Thanh gạt đầu, biểu lộ sự đồng tình . Ông Thái ngồi xuống ghế, thờ ra 1 hơi dài:

- Hữu Bằng ! Đừng dùng những lời xúc phạm với mẹ con như vậy . Rồi con sẽ hối hận đấy . Sự thật không như những gì chúng ta đã nghĩ . Người có lỗi trong chuyện này là ba, không phải mẹ.

- Con thật không biết bà ta đã dùng cách gì để lừa được ba như thế . - Hữu Bằng cười mai mỉa.

- Bà ấy không dùng cách gì cả, ngoài sự thật . Hữu Bằng ! Con xem đi.

Vừa nói, ông ấy vừa lấy tờ trong người ra 1 xấp giấy . Hữu Bằng cầm lấy, lẩm bẩm đọc rồi kêu lên ngờ ngác:

- Giấy xét nghiệm máu . Ủa ! Cái này là của con mà ..lâu lắm rồi, từ hồi con bị thương hàn . Ba đưa con xem làm gì ?

- Đừng nóng . - Ông Thái nhẹ gạt đầu - Cứ đọc tiếp đi.

- Gì thế này ? Toàn giấy xét nghiệm máu . 1 của ba và 1 của ai đó, chẳng có gì đáng coi cả.

Hữu Bằng ngạc nhiên . Ông Thái thờ ra 1 hơi dài:

- Vậy mà có đó con ạ . Nếu con xem kỹ, con sẽ thấy nhóm máu của con trùng với nhóm máu của người đàn ông lạ, mà chẳng liên quan gì đến nhóm máu của ba...

- Chuyện gì mà kỳ lạ thế ? - Bà Thanh giăng xấp giấy xét nghiệm trên tay Hữu Bằng - Sao nhóm máu của Hữu Bằng không trùng với nhóm máu của con được chứ ?

- Được - Ông Thái gạt đầu trong đau khổ - Vì sự thật, Hữu Bằng đâu phải là con ruột của con.

- Hà ! - Đứng bật lên khỏi ghế, miệng há hốc, mắt tròn, Hữu Bằng cắn mạnh xuống môi mình, hỏi lại: - Ba nói gì ?

- Ba nói... con không phải là con ruột của ba - Ông nói lại, chậm từng tiếng.

- Không lý nào đâu . - Xấp giấy xét nghiệm trên tay bà Thanh rơi xuống đất.

- Đúng vậy . Không lý nào đâu.

Hữu Bằng cúi nhặt nhanh xấp giấy xét nghiệm lên . Anh không thể nào tin được, nhưng kết quả xét nghiệm quá rõ ràng . Máu anh nhóm "O" trong lúc nhóm máu của ba lại là nhóm máu "B" . Bàng hoàng quá, Hữu Bằng ngăn người chết lặng.

- Chuyện thế này... - Không đợi mẹ và Hữu Bằng lên tiếng hỏi, ông Thái cất giọng kể luôn .. - Bởi cùng như họ vậy, lòng ông hãy còn quá bàng hoàng, ngờ ngác ..

Chương 15

... Ngày đó, nhờ cha mẹ sang nói Phương Quỳnh về làm vợ, Phan Trần Thái đâu hay mình đã làm tan vỡ 1 mối tình thơ mộng, còn đẩy 1 chàng trai hiền lành chất phác vào con đường tội lỗi.

Chàng chỉ biết Phương Quỳnh là cô hoa khôi đẹp nhất trường, biết nàng hiện là mơ ước của bao gã si tình và quan trọng hơn là biết gia đình nàng đang nợ gia đình mình 1 số tiền rất lớn không còn khả năng chi trả.

Thiên Tân là 1 chàng trai nghèo khổ, thất học, mưu sinh bằng nghề thợ tiện. Chàng và Phương Quỳnh yêu nhau đã lâu lắm, nhưng vì không khả năng cưới hỏi, cả hai đành âm thầm lén cha mẹ hẹn hò nhau và kết quả là 1 bào thai đang lớn dần trong bụng của nàng.

Không dám từ hôn với ông chủ nợ, cũng không đành ép uổng duyên con, ông bà cho Thiên Tân 1 cơ hội cuối cùng. Nếu anh có thể tìm đủ tiền trả nợ cho ông bà trong vòng 1 tháng, ông bà sẽ đồng ý gả Phương Quỳnh.

Biết tìm đâu số tiền lớn làm sinh lễ bây giờ? Suy nghĩ, suy nghĩ mãi, cuối cùng Thiên Tân đành lao vào bán hàng trắng, dù biết đó là bước cùng, là con đường cấm, là hành động thất nhân thất đức. Nhưng nghĩ chỉ bán trong 1 tháng thôi là đủ tiền cưới Phương Quỳnh rồi, anh sẽ nghĩ. Không ngờ đến ngày cuối anh đã bị bắt.

Tòa đã tuyên án anh 14 năm tù. Phương Quỳnh đành phải vâng lời cha mẹ bước lên xe hoa, nửa vì hiếu cùng cha mẹ, nửa vì muốn bảo toàn giọt máu của anh. Gia đình danh giá, cô làm sao không chồng mà chửa, cha mẹ nhất định phải bắt cô phá bỏ đứa con thôi.

14 năm dài lặng lẽ trôi bên tình yêu, lòng bao dung rộng lớn của chồng, lòng Phương Quỳnh cũng canh cánh không yên. Cô thấy mình có lỗi với Trần Thái thật nhiều. Càng nhìn anh thân mật, yêu thương Hữu Bằng, cô cảm thấy lương tâm mình ray rứt. Để bù đắp, cô hết lòng yêu thương, chăm sóc cho anh, cũng như sẽ không bao giờ tiết lộ chuyện Hữu Bằng.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, đúng vào lúc tình cảm vợ chồng của cô và Trần Thái trở nên mặn nồng nhất thì Thiên Tân xuất hiện. Anh vẫn biết, bắt 1 Phương Quỳnh phải chờ mình suốt 14 năm dài là vô lý, nên đã không trách móc cũng chẳng giận hờn. Anh chỉ xin cô cho mình nhận lại đứa con, bởi cuộc đời anh, bây giờ ngoài đứa con ra ..không còn gì nữa cả.

Lời Thiên Tân rất hợp tình hợp lý. Nhưng ..làm sao Phương Quỳnh cho anh nhận Hữu Bằng, khi cả Trần Thái, cả bà Thanh đều coi nó là báu vật. Cô không đủ can đảm thú nhận với chồng 1 tội lỗi được chôn vùi suốt 14 năm trời. Thương chồng, cô lại không đành lòng từ chối Thiên Tân. 14 năm dài, anh đã vì cô giam đời mình trong trại cải tạo. Đứa con chính là nguồn sống duy nhất của cuộc đời anh.

Bên này không nở, bên kia lại không đành, cô áy hện lặn, hện lừ tìm kế hoãn binh, cho đến 1 hôm bị Trần Thái phát hiện ra.

Tình ngay lý gian, lại không thể tiết lộ bí mật của Hữu Bằng, Phương Quỳnh đành để chồng hiểu lầm. Đúng lúc đó, cô phát hiện ra mình đã mang thai. Vui mừng khôn xiết, cô hơn hờ báo tin cho Trần Thái nghe vì đây mới chính thật là con ruột của anh.

Trong cơn ghen, bị nghi ngờ che mắt lý trí, Trần Thái không thể nào tin được, cứ bảo đứa bé trong bụng Phương Quỳnh là kết quả của mối tình vụng trộm. 1 2 bắt Phương Quỳnh phải phá bỏ nó đi, với lý do tại sao phải đợi Thiên Tân xuất hiện cô mới có bầu như vậy?

Tại sao? Phương Quỳnh làm sao biết để trả lời chồng, cô chỉ biết 1 điều duy nhất rằng đứa con đó không thể nào phá bỏ. Dù có chết, cô cũng phải bảo vệ nó cho bằng được.

Trong lúc đó, Thiên Tân lại gấp rút bắt Phương Quỳnh giao trả lại con. Tinh thể lửa cháy ngang mày, để bảo vệ những điều bí mật, Phương Quỳnh chỉ còn 1 con đường là bỏ nhà ra đi.

Phải. Chỉ có bỏ ra đi, cô mới có thể chung thủy với chồng, vẹn nghĩa với người xưa và bảo vệ được những đứa con yêu dấu của mình. Với đôi bàn tay trắng, 14 năm ròng lận lội nuôi con, Phương Quỳnh phải 1 mình chống đỡ với bao cám dỗ của cuộc đời.

10 trời lận lội, Thiên Tân mới tìm gặp Phương Quỳnh. Biết mình là nguyên nhân khiến cô phải xa chồng, bỏ nhà ra đi, anh ân hận lắm. Đề cô không phải đau buồn, khó xử, anh đã hứa sẽ không nhận lại Hữu Bằng, cũng như sẽ coi Tú Chi là con ruột, chỉ mong cùng được Phương Quỳnh nối lại tình xưa.

Nhưng Phương Quỳnh đã cương quyết chối từ anh, cũng như đã chối từ bao lời cầu hôn khác. Cô chỉ chấp nhận ở Thiên Tân 1 tình bạn tốt, 1 tình cảm thanh cao trong sáng của nghĩa xóm giềng. 4 năm rồi, Phương Quỳnh vẫn kiên gan, mặc dù Thiên Tân không từ bỏ ý định cùng cô nên chồng vợ.

Bỏ nhà ra đi, song tâm tư tình cảm của Phương Quỳnh lúc nào cũng vọng tưởng đến chồng, đến con thơ. Ngày ngày gánh chè đi bán, cô vẫn thường đến trường học của Hữu Bằng. Nấp mình sau hàng rào kẽm, bao lần cô rơi nước mắt, cũng như sung sướng tự hào nhìn con trẻ lớn khôn.

- Trời ơi! Con dâu của tôi! Thật là tội nghiệp! Tôi phải đi rước nó về ngay.

Nghe đến đây, không kềm nổi thương tâm, bà Thanh chột hét lên rồi đứng dậy bước ngay ra cửa. Bà đi rước con dâu, dù không biết nó hiện đang ở nơi nào.

Nhìn qua, thấy Hữu Bằng lặng người bất động rên ghé salon, 2 tay ôm lấy đầu đau khổ, ông Thái bước đến gần:

- Ba biết chuyện này là 1 cú sốc lớn với con, trong nhất thời con khó lòng chấp nhận sự thật này. Ba cũng vậy, lúc nghe mẹ con kể, đã bàng hoàng đau khổ lắm. Nhưng hình tâm lại, ba thấy mừng, Hữu Bằng à. Dù con không phải là con ruột của ba, ba vẫn cứ thương yêu con, trước như thế nào, giờ như thế ấy không có gì thay đổi.

- Ba!

Chợt nắm lấy tay ông, Hữu Bằng òa khóc. Ông Thái nhẹ vuốt đầu con:

- Tốt lắm rồi . Khóc được là tốt lắm rồi . Không sao cả, mọi việc rồi sẽ tốt đẹp, sáng sủa thôi.

Không trả lời ông, Hữu Bằng tiếp tục để những giọt nước mắt tuôn trào . Vui mừng hay hồi hận, anh cũng không biết nữa, chỉ thấy từ lòng mình vỡ òa bao cảm xúc.

Những người quen biết chẳng nói gì, chỉ xung quanh chòm xóm và những ai đã một lần dự huyệt lễ đình hôn của Hữu Bằng, nay được mời đi ăn cưới đều nhìn nhau xì xầm to nhỏ :

- Lại cưới nữa ư ?

- Ai thế nhỉ ? Sao chỉ có một đứa con trai mà phải cưới nhiều lần thế ?

- Đám cưới lần này, liệu có bị phá nữa không ?

Những lời xì xầm ấy, Hữu Bằng đều nghe thấy hết . Anh không thấy phật lòng, cũng không xấu hổ . Vì hơn ai hết, anh hiểu rõ mục đích của cái đám cưới rình rang này.

Nó được tổ chức theo mưu kế của Thiên Tân - người mà anh vừa nhận gọi bằng cha sau hai mươi tám năm trời cách mặt . Liệu có thành công không ? Liệu Tịnh Nghi có trở về không ? Hữu Bằng không biết, anh chỉ biết là mình đã hết cách rồi . Sáu tháng nay, Tịnh Nghi như vụt biến mất giữa cuộc đời, mặc cho anh và bao nhiêu người tìm kiếm. Hôm đó, sau khi biết được toàn bộ sự thật của câu chuyện, Hữu Bằng đã ngồi suy ngẫm suốt đêm . Anh thấy câu chuyện sao hoang đường, sao khó tin đến thế ? làm sao anh có thể tin, có thể ngờ ông Thái không phải là cha ruột của mình ? Trời ơi ! Điều đó làm anh đau lòng quá . Anh không muốn mình được sinh ra từ một người đàn ông khác.

Nhưng tờ xét nghiệm máu rành rành trước mắt . Sự thật đã rõ ràng rồi, lòng Hữu Bằng như ám lại trước sự dối xử chân tình, thân thương của nội.

- Hữu Bằng ! Thôi, đừng buồn nữa cháu . Cháu sẽ không mất gì đâu . Tình thương của nội, tình cảm của cha vẫn nguyên vẹn như ngày nào . Mãi mãi, cháu là Hữu Bằng cưng của bà . Cháu hãy mừng lên đi . Từ hôm nay cháu đã có thêm một người mẹ, một đứa em gái ngây thơ và một người cha đã lo lắng, thương yêu cháu nữa . Hãy chuẩn bị cùng ta và ba cháu đi rước mẹ về . Mẹ cháu đã phải chịu nhiều đau khổ và oan ức, chúng ta hãy cùng bù đắp cho người những đau thương mất mát kia.

Mẹ ! Có thật mẹ là người đàn bà nhân hậu, cao thượng như câu chuyện kể ? Tim Hữu Bằng quặn thắt . Chiều hôm đó, một mình anh đến nhà của mẹ tìm hiểu sự tình.

Những lời kể của nhà hàng xóm trùng khớp với câu chuyện kể từng chi tiết nhỏ . Không còn nghi ngờ gì nữa . Bao năm qua, đúng là anh đã hiểu lầm, đã nghĩ sai về mẹ . Bà không thấp hèn như anh nghĩ . Bà đã hy sinh tất cả đời mình cho những đứa con.

Nép mình sau cánh cửa, nhìn mẹ và Tú Chi sống trong nghèo khổ mà Hữu Bằng ân hận quá . Mẹ Oi ! Mẹ cô đơn, còm cõi một mình như thế này suốt mười mấy năm dài . Mẹ gìn lòng thủy chung với ba như thế, mà con lại nguyên rủa, căm thù mẹ . Tội con đáng chết muôn phần . Tú Chi ơi ! Bao năm qua, anh sống đầy đủ trong sang giàu, dư dả, anh đâu ngờ mình còn có một người em ngây phách vất vả bán từng bông hồng nhỏ tìm kế mưu sinh.

- Đây, cậu kia ! Làm gì thập thò nhà người ta vậy ? Định rình mò ăn trộm phải không ?

Đang nhìn mẹ thương cảm, Hữu Bằng chợt nghe vai mình bị một bàn tay nắm chặt . Quay đầu lại, lòng anh kêu một tiếng cha trong bàng hoàng bỡ ngỡ.

Chưa từng gặp bao giờ, chỉ nghe qua lời kể, vậy mà vừa nhìn thấy ông, Hữu Bằng lập tức nhận ra ngay . Có phải tình phụ tử thiêng liêng, thần giao cách cảm như người ta thường nói, mà sao nhìn ông, lòng anh bỗng có một cảm giác thân thương, gần gũi lạ thường.

Người đàn ông vô tình, ngày đêm bị anh nguyên rủa, không ngờ chính là cha . Một người cha bất hạnh chưa một ngày hạnh phúc trong đời . Chao ôi ! Hữu Bằng có thể cảm nhận được những nỗi đau ba đã phải trải qua trong quá khứ.

Mười bốn năm tù tội, lại phải nhìn vợ con mình trong vòng tay người khác, ba hẳn là đã đau khổ lắm . Cuộc đời thật tàn nhẫn, thật bất công, vậy mà ba lại không thù hận, không cay nghiệt với cuộc đời . Ba ơi ! Nghe chuyện kể mà con thật tự hào . Ba đã xử sự như một người đàn ông chân chính, đầy cao thượng và bao dung . Ba đã thủy chung, chờ đợi mẹ con từng ấy năm trời.

- Khai mau ! Cậu định rình mò gì hả ?

Lôi xệch Hữu Bằng vào nhà, Thiên Tân hét lời đe dọa :

- Chuyện gì ? Có chuyện gì ồn ào vậy hả ?

Nghe tiếng động, từ nhà sau, bà Quỳnh vội đẩy chiếc xe lăn tiến ra, ngơ ngác hỏi . Thiên Tân trầm giọng :

- Tôi vừa bắt được một tên trộm đang rình nhà Quỳnh đây.

- Trộm rình nhà tôi ư ?

Bà cười đôn hậu . Tim Hữu Bằng như ngừng đập . Mẹ Oi ! Mẹ già đi nhiều quá, nhưng không lạ chút nào . Anh vẫn có thể nhận ra từng nét thân quen trong tiếng cười giọng nói :

- Có gì mà ăn trộm chứ ?

Mẹ ! Bờ môi mấp má, Hữu Bằng muốn gọi to cái từ “mẹ” thiêng liêng đã vắng bật trên môi mình mười mấy năm rồi, nhưng lòng đau thắt nghẹn, anh đã không thốt được thành lời, chỉ có thể để nước mắt lăn dài trên má . Bà Quỳnh trông thấy, vội kêu lên hốt hoảng :

- Chết ! Anh làm nó đau rồi, mau thả nó ra đi.

- Khóc ư ? - Buông tay, Thiên Tân ngơ ngác - Nắm nhẹ thế mà cũng đau ư ? Da của hắn bằng giấy hay sao chứ ?

- Thôi, cậu em à . Đừng buồn nữa, chúng tôi không làm khó dễ cậu đâu . Đi đi và đừng làm nghề này nữa, xấu lắm .

Và hơn nữa cho cậu biết, nhà tôi nghèo lắm, không có gì đáng lấy đâu.

- Mẹ ! - Nắm tay bà, một lần nữa, Hữu Bằng gọi tiếng mẹ trong niềm đau uất nghẹn . Ngay lúc đó Tú Chi đi học về đến, đôi mắt tròn xoe, nó cất lời làm kinh động cả nhà :

- Trời ơi ! Cậu chủ Hữu Bằng ! Cậu đến nhà em chơi hả ?

- Hữu Bằng ! - Bàn tay bà Quỳnh rụt nhanh và như chạm mảnh lửa đỏ . - Hữu Bằng ... con trai của bà đây sao ? Ôi, nó đã lớn quá rồi ...

- Hừm ! Cậu ... là Hữu Bằng ? - Quá đôi bất ngờ, Thiên Tân lấp bắp chẳng thành lời - Trời ơi ... bà nó ... con ...

- Thiên Tân !

Vội ngắt lời ông, bà lắc đầu không cho phép . Hữu Bằng vụt khóc òa :

- Mẹ Ôi ! Đừng giấu nữa, ba đã kể tất cả rồi . Con xin lỗi mẹ ...

- Con ... - Bây giờ mới dám ôm Hữu Bằng vào giữa lòng mình, bà bật khóc - Trời ơi ! Con của tôi thật đây mà.

Rung rung nước mắt trước cảnh mẹ con đoàn tụ . Tủi phận mình, Thiên Tân lăm lăm quay lưng . Hai mươi tám năm dài câm lặng, ông biết mình không thể nhìn con giữa lúc này . Hãy để cho vợ chồng, mẹ con người ta sum họp.

- Ba !

Bước ra đến cửa, Thiên Tân bỗng giật mình quay lại . Có phải Hữu Bằng vừa gọi ông không ? Có phải tai ông vừa được nghe con gọi tiếng ba ao ước suốt hai mươi mấy năm dài ? Không đâu, ảo giác thôi.

- Ba ! - Nhưng Hữu Bằng đã rời mẹ, đứng lên chạy đến bên ông - Đừng bỏ đi . Con đã biết tất cả rồi . Từ nay, ba sẽ không cô độc nữa, con sẽ chăm sóc cho ba.

- Hữu Bằng !

Ôm chầm lấy con lòng lồng ngực, ông đứng yên thôn thức . Cuối cùng, trời cao cũng thấu hiểu được lòng ông . Hữu Bằng, đưa con bằng da bằng thịt của ông đây . Sao ông cứ bàng hoàng ngơ ngác như người bước đi trong mộng tưởng.

Sau bao năm oan trái, câu chuyện được kết thúc vô cùng nhân bản, hợp lòng người . Hữu Bằng giờ đây thật hạnh phúc được sống giữa tình thương của hai người cha, một người mẹ và cô em gái nhỏ . Ông Thái đã rước bà Quỳnh và Tú Chi về cùng chung sống . Hữu Bằng vẫn tiếp tục sống ở nhà ông và quản lý công việc làm ăn ở nhà hàng . Ông Tân vẫn ở nguyên chỗ cũ, dù ông Thái có nhã ý tặng cho ông một căn biệt thự, ông cho là không cần thiết . Ông chỉ cần ngày một lần Hữu Bằng đến ghé thăm mình . Dĩ nhiên là Hữu Bằng đồng ý, anh còn bắt ông bỏ công việc làm thợ tiện đầy cực nhọc của mình, cuộc sống của ông bây giờ phải để anh lo . Ông không chịu, bảo là mình còn khỏe . anh vờ hăm dọa sẽ không đến nhà ông nữa, ông mới chịu bằng lòng.

Từ nay, công việc của ông và ông Thái là thường xuyên gặp gỡ nhau trên bàn cờ tướng . Xem ra, hai kẻ tình địch này lại rất hợp nhau, suốt ngày quẩn quít bên nhau, bàn luận mãi về thời sự Đông Tây, quên cả ăn, đến nỗi bà Quỳnh phải hét lên mới chịu rời ra, ai về nhà nấy.

Bỗng nhiên trở thành em gái của ngài giám đốc Hữu Bằng, lại được yêu thương cưng chiều bởi một người cha và một bà nội nữa, Tú Chi dĩ nhiên là sung sướng nhất đời, líu lo như chim . Em tha hồ vui vĩnh, mà nhõng nhẽo với mọi người, nhất là anh Hữu Bằng khó tính.

Mọi việc thật suôn sẻ, hạnh phúc và chẳng có gì phải phàn nàn, nếu như Hữu Bằng đừng vào ra than thở ... rầu rĩ mãi.

Nhìn mọi người đoàn tụ, ấm êm trong hạnh phúc, Hữu Bằng mới thấy hết giá trị của những ngày có Tịnh Nghi bên cạnh . Vắng cô, cuộc sống của anh trở nên tẻ ngắt, khác thường . Đến nhà hàng hay vào phòng riêng, lúc nào anh cũng cảm thấy mình trống vắng, như thiếu mất một cái gì . Ăn không ngon, ngủ không yên , Hữu Bằng nghe nhớ Tịnh Nghi kinh khủng.

- Cái gì ? “Chồng hờ, vợ tạm ư” ? Nghe anh kể, cả nhà từ bà nội đến bé Tú Chi đồng té ngựa kinh hoàng . Nhưng chỉ thoáng kinh hoàng một chút thôi, mọi người lại phá ra cười vui vẻ . Trong câu chuyện vốn đã ly kỳ, lại thêm một tình tiết mới . Tình tiết này có lẽ lạ lùng, hấp dẫn nhất của câu chuyện đấy.

Cười xong, mọi người bắt đầu xúm lại tính cách giúp Hữu Bằng . Không khó lắm đâu . Theo ý của bà nội, chỉ cần gặp được cô, giải thích rõ ràng là xong mọi chuyện.

Nhưng tìm Tịnh Nghi ở đâu bây giờ ? Tất cả các địa chỉ cô có thể đến, Hữu Bằng và mọi người đều đến cả rồi . Cả Nhật Hà và mẹ của cô cũng không nhận được tin tức của cô thì người ngoài làm sao biết ?

Sáu tháng trôi qua trong thất vọng nào nề . Cuối cùng, ông Tân đành bày ra một kế . Đó là tổ chức tiệc cưới cho Hữu Bằng thật linh đình . Theo ông, tâm lý của các cô gái đang yêu là rất ghen, Tịnh Nghi cũng không ngoại lệ .

Nghe tin Hữu Bằng cưới vợ, nhất định cô sẽ đến . Ý kiến có vẻ phiêu lưu, nhưng hết cách rồi, dù chỉ một phần ngàn hy vọng, Hữu Bằng cũng chẳng bỏ qua, huống chi ông lại nói cách này có đến hai mươi lăm phần trăm cơ hội.

- Anh Bằng ơi ! Mười giờ rồi . Em gọi điện cho đoàn xe rước dâu về nhé ?

Nhật Hà chợt bước vào lo lắng hỏi . Hữu Bằng ngẩng đầu lên mừng rỡ :

- Tịnh Nghi đã về à ?

- Chưa.

Nhật Hà thở dài ra . Từ này giờ cậu cứ lảng xăng lo lắng chạy tới chạy lui, cứ như đang tổ chức đám cưới thật cho Hữu Bằng và chị mình vậy . Nhưng bác Tân bảo biết đâu chị Nghi chờ rước dâu về đến mới chịu ra mặt lặn, đã làm phải làm cho giông.

- Cậu cứ bảo họ vào đi . - Hữu Bằng thở dài - Thật là phiền cậu quá.

- Không đâu . - Nhật Hà lắc đầu - Để anh và chị Nghi được hạnh phúc bên nhau em có thể làm tất cả.

- Anh Bằng ơi ! Xe dâu về đến . Mau ra tiếp khách mau đi.

Nhật Hà ra khỏi chưa bao lâu, Tú Chi lại hớn hờ chạy vào . Trông mọi người ai cũng tíu tíu vui mừng, Hữu Bằng

càng nào ruột . Một lát, nếu Tịnh Nghi không xuất hiện, anh biết ăn làm sao, nói làm sao với thực khách bây giờ.
- Xin mời, xin mời.

Đoàn xe hoa đã vào đến cổng nhà . Ông Tân, ông Thái và có cả bà Quỳnh đồng vui vẻ ra đón khách nhà gái . Họ chính là mẹ Tịnh Nghi và một số hàng xóm gần nhà . Tất cả đều tin rằng vì không hạnh phúc nên nhà trai chỉ rước họ mà chẳng rước dâu.

Tịnh Nghi vẫn không xuất hiện . Trán Hữu Bằng lấm tấm mồ hôi . Một số thực khách nhìn lên sân khấu nóng lòng . Chẳng còn hy vọng gì, Hữu Bằng ra lệnh :

- Nhập tiệc.

Đúng lúc đó, giọng một người con gái chọt vang lên lanh lảnh :

- Dừng lại . Đám cưới sẽ không thể cử hành.

- Chuyện gì ?

- Chuyện gì thế ?

Đám thực khách nhao nhao . Có hương rồi sao ? gã Hữu Bằng này thật đào hoa, lần nào cưới vợ Cũng bị giai nhân phá hỏng.

Nghe tiếng ồn ào, Hữu Bằng vội hướng mắt nhìn ra trước, chột tim ngừng đập . Quên mất cương vị, về đứng đắn thường ngày của một giám đốc, anh nhảy cẫng lên mừng như đứa trẻ :

- Hoan hô Tịnh Nghi ! Cuối cùng ... cô ấy đã chịu về.

Rồi tung chân anh chạy ào xuống mừng cô . Tuy Tịnh Nghi hôm nay lạ quá, nhưng tại sao lạ ... Hữu Bằng không phát hiện ra ...

- Hữu Bằng !

Anh không thể cưới vợ được đâu . Vừa nhìn thấy mặt anh, Tịnh Nghi lớn tiếng nói ngay . Hữu Bằng gật đầu, chưa kịp nói gì, Tịnh Nghi đã tiếp :

- Vì tôi đã có thai rồi.

- Không cần . - Ngỡ cô sử dụng kịch bản cũ để hại mình, Hữu Bằng khoát tay vui vẻ - Không cần phải đóng kịch đâu.

- Tôi không đóng kịch . - Tịnh Nghi nghiêm giọng - Anh hãy nhìn xuống bụng tôi thì rõ.

Hả ! Không phải chỉ Hữu Bằng mà cả buổi tiệc nhìn xuống bụng của Tịnh Nghi . Bây giờ, Hữu Bằng mới hiểu vì sao hôm nay mình trông Tịnh Nghi lạ quá . Thì ra ... điểm lạ của cô chính là cái bụng bầu đã vượt to hơn làn áo.

- Thật ư ?

Hữu Bằng trở mắt . Tịnh Nghi cúi thấp đầu bên lên :

- Thật sao không ? Đã hơn sáu tháng rồi ...

- Hoan hô.

Hữu Bằng hét to một tiếng, rồi cúi xuống bế Tịnh Nghi chạy ào lên sân khấu . Chụp lấy chiếc micro trên tay cô MC, anh hét lên hạnh phúc :

- Xin long trọng giới thiệu ... cô dâu trong ngày cưới ... cô Tịnh Nghi . Cô ta có thai sáu tháng với tôi rồi.

Trời ơi ! Những người chưa biết chuyện đánh rơi đứa, sững sờ . Có thai trước ngày cưới, chuyện xấu hổ, động trời vậy có gì vui mà Hữu Bằng lại mừng như vậy nhỉ ?

Những kẻ biết chuyện thì quay nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc . Cuối cùng, chàng lãng tử có trái tim bằng đá cũng bị tình yêu chinh phục . Nâng ly lên, chúc mừng hạnh phúc . Chúc cho tình yêu luôn đơm hoa kết trái, luôn tồn tại trên thế gian này . Như nhà thơ Xuân Diệu đã từng viết lên rằng :

“Tình yêu muôn hòa vô biên,

Một ngày yêu muốn kết liền ngàn năm.

Kể từ khi có trái tim

Nhưng đời người vẫn triền miên với đời .”

Vâng . Đúng vậy . Lời cuối trước khi từ tạ đôi tân lang, giai nhân kia để ra về, một lần nữa thay mặt thực khách xin được chúc tất cả cô dâu, chú rể trong ngày cưới được bền duyên tơ tóc . Chúc cho mọi người trên thế gian này đều tìm được cho mình một tình yêu đích thực, vững bền như Hữu Bằng và Tịnh Nghi kia ...

Hết